CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Juny 2016 · núm. 183 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

"RES, QUE HEM FET UN PIQUET

Treballadora del port de Havre

Portada: Fotografia de www.normandici.com

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

La lluita, únic camí contra l'espoli

L'espoli de tot allò que és públic s'ha dut a terme derivant milers de milions d'euros dels impostos, al pagament dels bancs i als fons voltors, que abans es dedicaven a la despesa social, deteriorant els mateixos, alhora que els presenten com a ineficaços i insuficients, creant una determinada consciència d'escassetat i empenyent a la majoria social a "tirar-se en mans del mercat".

La política fiscal espanyola, especialment amb la recaptació a través de l'Impost de Societats, ha suposat que entre 2007 i 2014, el recaptat per aquesta via hagi baixat un 58% (18.173 milions d'euros), quan en aquest mateix període els beneficis de les empreses tan sols han baixat un 1%. 17 de les 35 companyies de l'Ibex35 no paguen absolutament res per aquest impost, a pesar que només tres d'elles van reflectir pèrdues en el seu compte de resultats de 2014.

Les polítiques fiscals, permeten l'evasió als grans capitals, el desviament de capitals cap a paradisos fiscals, que "entre 2013 i 2014 va créixer a Espanya un 2.000%, sobretot a les Illes Caiman (1.969 milions d'euros), deixant-se d'ingressar en les arques públiques de l'estat espanyol entre 144 i 550 milions d'euros.

Les privatitzacions, les externalitzacions dels serveis públics, per qualsevol de les modalitats formals-jurídiques, tenen la seva sustentació política en la modificació de l'article 135 de la Constitució, la qual embrida a totes les Administracions de l'estat, impedint-los l'endeutament i superació del dèficit que Brussel·les ha fixat per a l'estat espanyol, a més de les polítiques de congelació de convocatòries de places per cobrir els llocs necessaris en els Serveis Públics.

La defensa dels Serveis Públics com a drets socials per a totes, ens indica que cal apostar clara i nítidament per la universalitat, suficiència i eficiència d'aquests i la participació de les persones usuàries i treballadores en la seva gestió.

- Remunicipalització dels Serveis Públics prestats pels governs locals i que havien estat privatitzats: neteja viària, aigua, energia, residus, transport, medi ambient, habitatge, atenció social, etc.

- Garantia dels Drets Bàsics: Sanitat, Educació, Habitatge, per a totes les persones, per llei.

- Derogació de l'article 135 de la Constitució, pactada pel PSOE-PP-CIU-PNB, al setembre de 2011, que garantia que sempre hi haurà diners per al pagament d'un Deute Il·legítim i, en molts casos, Il·legal.

- Derogació de les Reformes Laborals del 2010 (PSOE) i del 2012 (PP), que permet l'acomiadament lliure del personal laboral en totes les Administracions públiques i Empreses públiques.

La lluita dels milions de persones afectades, dels moviments socials i dels sindicats veritablement de classe, és l'única garantia d'empènyer en el gir de 180º, per aconseguir la reapropiació del que és de tots i totes.

IDREN

"Per als qui tenen el poder la violència és legal; només la condemnen quan la utilitzen els de baix"
Joan Brossa, poeta, dramaturg i artista plàstic

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel./fax 938042985

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - mares,me.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 936590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Tirada: 13.000 exemplars.
Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat
Web revista: www.revistacatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Contenidors cremats a Gràcia: fer visible l'invisible

A propòsit del desallotjament del Banc Expropiat

Sergi Picazo

La pel·lícula francesa 'La haine', l'odi, dirigida per Mathieu Kassovitz l'any 1995 comença amb una escena memorable i simptomàtica. Veu en off amb fons negre: "Aquesta és la història d'un home que cau d'un edifici de cinquanta plantes. El tio, a mesura que va caient, es va repetint per assegurar-se a si mateix. 'Fins aquí tot va bé, fins aquí tot va bé, fins aquí tot va bé'. Explosió! Però, conclou, "l'important no és la caiguda, és l'aterratge".

Torna l'esclat social, tornen els aldarulls, torna la violència urbana a Barcelona. Torna la Rosa de Foc. Els barris de Gràcia i de Sants, espais d'alta intensitat social, d'identitat cultural i d'entramat organitzatiu de llarga durada, són els espais de la revolta permanent al segle XXI. Després de l'efecte Can Vies… hi haurà un efecte Banc Expropiat?

- Manifestants ferits, Mossos d'Esquadra ferits.

- Sí, també aparadors d'alguns bancs trencats i algunes motos per terra, sí.

- Un contenidor cremat és la forma que tenen els invisibles de fer-se visibles.

El subcomandant Marcos, com bé explicava Vázquez Montalbán a 'El señor de los espejos', sempre deia això: "Y miren lo que son las cosas porque, para que nos vieran, nos tapamos el rostro; para que nos nombraran, nos negamos el nombre; apostamos el presente para tener futuro; y para vivir… morimos."

Tota acció violenta, com diria Umberto Eco, és una acció comunicativa.

El sociòleg Manuel Castells, a la seva obra magna 'Poder i Comunicació', estableix que "en les societats democràtiques les crítiques polítiques més radicals desapareixen dels mitjans de comunicació majoritaris perquè es considera que no estan a to amb la realitat del país i, per tant, que no interessa a l'audiència". Segons Castells, professor a la Universitat de Berkeley, "només generant notícies, poden els discursos radicals travessar la barrera dels mitjans". Com? Una manera és fer manifestacions coloristes o utilitzar tots els recursos de l'infoentreteniment; o una altra manera és "amb un toc de violència després de la intervenció de la policia".

Per descomptat, el recurs a la violència urbana dels moviments socials els permet, segons Castells, "superar la barrera de la invisibilitat però els marginalitza encara més". Els activistes que aposten per generar moments de tensió urbana haurien de tenir en compte que el relat narratiu i l'ús del llenguatge dels mitjans de comunicació no té lloc en un marc neutre, sinó que ve determinat per les relacions de poder. Amb un sol contenidor cremat a la televisió, sempre sortiran perdent els mateixos. Tanmateix, per superar aquest bloqueig dels mitjans, avui existeix l'autocomunicació de masses a través de les xarxes socials, blogs i mitjans independents gràcies a l'absència de filtres a internet en règims democràtics.

Però, més enllà de la violència, crec que la pregunta més interessant seria intentar saber per què passa tot això? Quin és l'origen de tanta violència?

Tot això no passa només perquè un centre social okupat sigui desallotjat. De tant en tant hi ha desallotjaments de cases okupades. El que sembla evident és que la tasca social que feien la gent del Banc Expropiat comptava amb el suport d'una part

dels moviments socials de la ciutat. Si no tingués cap suport, no estaríem parlant d'això. La Barcelona de l'any 1 del Final Oficial de la Crisi Econòmica pateix una situació tan dura, tan deteriorada, tan desigual i tan conflictiva que només necessita una guspira perquè tot esclati pels aires. Barcelona és un decorat de cartó pedra on tot funciona de meravella fins que comences a rascar la superfície. Surten, aleshores, totes les esquerdes.

Fet i fet, com diu el sociòleg i activista de La Ciutat Invisible, Ivan Miró, "el desallotjament del Banc Expropiat és la manifestació visible d'una violència quotidiana i silent: la dels inversors apropiant-se de Barcelona". La pau no és només l'absència de violència directa. Hi ha una violència estructural del sistema que no es veu, que se silencia, que s'oblida. "El que és realment estrany, és que després de 500.000 desnonaments no estigui tot el territori en flames", concloïa l'activista de la PAH de Manresa, Berni Sorinas. Barris com Gràcia són la ciutat aparador, preparada pel turisme i asfixiada pel boom immobiliari, on els ciutadans només servim si fem de comparsa i consumidors silenciosos del negoci."Volen crear guetos per a les classes 'creatives' i amb poder adquisitiu. I projectes com el del Banc Expropiat no encaixen en el decorat", reblava el clau l'activista cultural, amb anys de trajectòria a l'Ateneu Popular de 9 Barris, Xavi Urbano.

Anem al fons de la qüestió. Això no passa perquè sí. Passa ara i aquí. Per què?

- Hi ha un conflicte social, amagat sota l'ala del suposat final de la crisi econòmica.

- Hi ha una indignació col·lectiva contra la banca i contra els governs de l'austeritat.

- Hi ha una joventut sense feina -45% d'atur juvenil- ni oportunitats de futur.

- Hi ha lloguers pels núvols, i la impossibilitat de comprar-se un pis.

- Hi ha un curtplacisme perillós als governs de tot tipus. Ahir, el mateix Antoni Bassas, en un article al diari Ara, al·lucinava amb el fet de "com va ser possible que la solució del govern de Trias fos pagar el lloguer del local ocupat (cosa que només ajornava el problema)".

I, per completar el quadre, hi ha una part del cos d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra que llança benzina a les flames a cops de porra, corredisses pels carrerons i llançaments de boles de foam.

Hi ha un malestar, un cabreig, una frustració, fins i tot diríem una fractura generacional.

L'Estat espanyol, amb Catalunya i amb Barcelona encara dins, és el segon estat amb més desigualtat de la Unió Europea només per darrere de Letònia.

Aquesta és la cara B de la Catalunya que tenim l'any 2016:

- 486.000 aturats.

- Més de 29.500 llars a sobreviuen amb la renda mínima d'inserció.

- 124.000 llars sens cap ingrés.

- 218.000 llars amb tots adults a l'atur.

- 42% no fan ni una setmana de vacances a l'any.

I, tot i que en el dia a dia, superficialment no es veu, no destaca a les portades de la premsa… de tant en tant, una guspira crema i es produeix un esclat en forma de ràbia.

"Gràcia no és més que un símptoma del greu conflicte social, econòmic i polític dels nostres dies". El periodista Eric Lluent, en un interessant article publicat a La Marea titulat 'Claves para entender el conflicto en las calles del barrio de Gràcia' assegura que "tan sols amb l'eradicació dels problemes d'arrel, els símptomes desapareixen. A Gràcia, i en tants altres barris i ciutats del sud d'Europa, estem a anys llum d'un escenari de resolució del conflicte".

Torno a imaginar l'escena: 'Fins aquí tot va bé, fins aquí tot va bé, fins aquí tot va bé…'

** Article publicat a Crític, periodisme d'investigació*

Gràcia com a símptoma d'un conflicte

Claus per entendre el conflicte als carrers del barri de Gràcia

"Gràcia no és més que un símptoma del greu conflicte social, econòmic i polític dels nostres dies. I tan sols amb l'eradicació dels problemes d'arrel, els símptomes desapareixen"

Èric Lluent

Si Georges-Eugène Haussmann, el funcionari públic que va rebre l'encàrrec de Napoleó III Bonaparte de reorganitzar l'entramat urbà de París en 1852, hagués nascut i exercit en la mateixa època però a Barcelona, el barri de Gràcia, tal com el coneixem avui dia, no existiria. El Pla Haussmann incloïa la construcció de grans avingudes per tota la capital francesa que, a part de la seva pretesa opulència, tenien un objectiu militar molt clar: permetre ràpides maniobres de l'exèrcit per evitar les revoltes populars que havien nascut en els estrets i foscos carrers del París de finals del segle XVIII fins a mitjan segle XIX i que encara conservava la seva estructura medieval.

Gràcia és un antic poble, independent de la capital catalana fins al 1898, vertebrat per petits carrers i populoses places en les quals els seus veïns impulsen de forma gairebé patològica la vida en comunitat, ja sigui per al comerç, l'art, la cultura popular, la gastronomia o la reivindicació. Tirar-te al carrer i compartir experiències i projectes amb les persones que viuen en el teu entorn és part d'un caràcter gracienc que en els últims anys s'ha erigit com un dels cons de resistència de la marca Barcelona, la que atreu a la Ciutat Comtal més de vuit milions de turistes a l'any, segons xifres de Barcelona Turisme de l'any 2015.

El columnista català de l'ABC Salvador Sostres ja va alertar a la caverna mediàtica espanyola dels perills d'aquest districte barceloní a l'agost de l'any passat. En el seu article, titulat amb un "Cal entrar a Gràcia" d'inspiració haussmanniana, convidava a les forces de l'ordre a arrasar Gràcia sense contemplacions. "Cal entrar amb tanquetas que disparin aigua ensabonada. Cal rapar a ocupes i perroflautas. Cal desparasitar, cal desratizar, cal rebentar carrerons i placetes i construir avingudes franques per les quals totes les unitats de l'exèrcit puguin desfilar", reclamava exaltadament Sostres. No esmenta Sostres les innombrables vegades en les quals els grisos, la Policia Nacional i els Mossos d'Esquadra han militaritzat Gràcia per lluitar contra els moviments independentista i antisistema, sense haver pogut minvar l'esperit d'un barri que fa bandera del pensament crític i les alternatives al sistema establert.

En la memòria col·lectiva dels graciencs estan les brutals càrregues dels grisos durant un concert de Raimon i Joan Manel Serrat a la plaça del Sol durant la Festa Major 1975, la repressió que el moviment okupa i l'independentista va sofrir en els noranta i principis dels dos mil per part de la Policia Nacional (amb casos de tortura documentats pel periodista i exdiputat de la CUP gracienca David Fernández en el llibre 'Cròniques del 6 i altres retalls de la clavaguera policial') i extravagants demostracions de força dels Mossos d'Esquadra, com la desfilada en formació (amb màscares de gas i armament inclòs) de la unitat antidisturbis que va tenir lloc a l'abril de 2013 per acompanyar una protesta d'amb prou feines cent persones.

Tenint en compte aquest context, el conflicte que s'ha deslligat durant diverses nits de finals de maig entre els manifestants que protestaven pel desallotjament del Banc Expropiat i la policia catalana no sorprèn en absolut als veïns. Els de la nit del primer dilluns van ser titllats pel setmanal d'informació local l'Independent de Gràcia com els pitjors incidents que es recorden després d'un desallotjament. En total quinze manifestants van resultar ferits de diversa consideració i va haver-hi quantiosos danys materials arran de les barricades de contenidors i vehicles en flames que van muntar alguns participants en la protesta.

El Banc Expropiat era un local okupat des de 2011 i situat en una de les dues principals vies del barri, la Travessera de Gràcia, just davant del mercat Abecería Central. L'espai ràpidament es va guanyar la simpatia d'amplis sectors del veïnat, ja que les seves activitats sempre van ser diürnes i amb una clara voluntat d'ajudar a les persones més necessitades de l'entorn i col·laborar amb els altres moviments socials de Gràcia. Actualment, a la seva seu, una antiga sucursal de Caixa Catalunya, s'oferia roba de segona mà gratuïta, així com llibres, es feien debats, xerrades i projeccions documentals, s'impartien classes de català, basc i anglès i es duien a terme les reunions i assemblees habituals de diferents col·lectius del barri.

Fins i tot els sectors tradicionalment conservadors de Gràcia, amb una dilatada trajectòria de denúncia contra el moviment okupa, han mostrat en els últims mesos la seva simpatia pel Banc Expropiat. Es dóna el cas que l'anterior alcalde, Xavier Trias (CiU), davant l'amenaça de desallotjament del local i la por a la reproducció d'un conflicte similar al de Can Vies a pocs mesos de les eleccions, va decidir, sense anunciar-ho, pagar un lloguer mensual de 5.500 euros al propietari del local. Els impulsors del Banc Expropiat van repudiar l'acció del govern de Trias atès que amb l'okupació, entre altres coses, pretenien denunciar l'especulació immobiliària que sofreix Barcelona. Després de descobrir-se aquesta rocambolesca situació (un govern conservador estava finançant un espai okupa a canvi de la pau social davant unes renyides eleccions municipals), el nou equip de govern liderat per Ada Colau va decidir rescindir el contracte de lloguer i l'espai va quedar exposat a l'acció de la justícia.

El dilluns 23 de maig els antidisturbis van prendre el local i el van tancarn amb plaques metàl·liques soldades per evitar que els moviments socials del barri el poguessin tornar a okupar. A la nit, els manifestants es van dirigir a l'antiga seu bancària per intentar tornar a accedir al seu interior, moment en el qual es va iniciar una batalla campal que va deixar el barri en flames. En la nit del dimarts, una nova manifestació va aconseguir esfondrar la porta de l'espai. Cinc minuts després, una violenta càrrega policial acabava amb la fugaç reokupació. Després de tres nits de protestes, es va demostrar la capacitat de resposta del teixit social del barri, amb el suport de moltes famílies que durant les manifestacions improvisaven cassolades des de les balconades. Però d'altra banda, la violència urbana ha tornat a estigmatitzar a un antic poble que en els grans mitjans estatals és sinònim de conflicte. No hem d'obviar que les destrosses materials de la primera nit, incloent cotxes i motocicletes de veïns, no van servir absolutament per res i hi ha qui té la sensació de que a alguns encaputxats els interessa més assajar tàctiques de guerrilla urbana que la reobertura del Banc Expropiat.

El conflicte social als carrers de Gràcia no s'ha acabat i si la porta del búnquer metal·litzat ha caigut una vegada, tornarà a caure. Amb barricades o sense, part de la població del barri està obstinada a mostrar els límits del sistema, a posar el focus en les injustícies i les contradiccions d'una estructura de poder que criminalitza alternatives reals com la del Banc Expropiat alhora que incentiva l'especulació salvatge que dilueix barris i comunitats, això sí, sense necessitat d'altercats. Gràcia no és més que un símptoma del greu conflicte social, econòmic i polític dels nostres dies. I tan sols amb l'eradicació dels problemes d'arrel, els símptomes desapareixen. A Gràcia, i en punts altres barris i ciutats del sud d'Europa, estem a anys llum d'un escenari de resolució del conflicte. Aquesta vegada el barri està carregat de raons i no donarà el seu braç a torçar. Atents, perquè aquesta resistència es pot convertir en tot un símbol i un referent per a aquells que ja van perdre l'esperança.

** Article publicat a La Marea*

Gràcia com a símptoma d'un conflicte

El soroll de la premsa no ens deixa parlar

Banc Expropiat de Gràcia
https://bancexpropiatgracia.wordpress.com/

"Per als qui tenen el poder la violència és legal; només la condemnen quan la utilitzen els de baix". (Joan Brossa)

Aquests dies hem estat veient com des dels mitjans de comunicació s'està fent tota una campanya de criminalització de manual. A mesura que passaven els dies, i al veure que la lluita no reculava, les notícies tenien cada cop més bilis i més literatura de la que estem acostumades.

La tant criticada violència

La millor manera d'enfrontar-te als arguments d'algú que no pots desmentir és treure-li credibilitat. Una manera habitual en el cas de la dissidència política és associar els seus actes a fets que ningú doni suport, en aquest cas la violència.

Alguns mitjans no han pogut amagar la tasca que fèiem al Banc Expropiat. L'han anomenat humanitària, social, caritativa, nosaltres preferim parlar de suport mutu, però això ara mateix no és l'important. Sembla ser que no es pot entendre que qui fa classes gratuïtes de català, per exemple, estigui disposada a enfrontar-se a la policia per a defensar l'espai on les feia. S'intenta separar el Banc Expropiat —amb els seus tallers, el seu espai infantil, etc.— de la necessària resposta per a evitar que ens treguin aquest espai. Ho portem dient des de fa molt de temps, nosaltres defensem allò que estimem. Les més de 100 persones ferides que portem fan evident que ens ho estem prenent prou seriosament.

Estem acostumades a que ens diguin que la violència és una cosa abominable, de gent fanàtica, que no raona. El que no es diu tant és que la societat en la que vivim es basa en la violència. A massa gent li sembla normal que perquè algú digui que un habitatge és de la seva propietat una altra gent s'ha de veure vivint al carrer. A massa gent li sembla normal que si un empresari considera que no guanya prou diners pot acomiadar a aquelles a qui l'han estat mantenint amb el seu treball. I si en qualsevol dels dos casos protestes vindrà la policia amb la seva violència a recordar quin és el lloc de cadascuna en aquesta societat.

Tota aquesta violència està normalitzada. És la violència de la propietat privada i del treball assalariat, és la violència que situa els objectes i els diners sempre per sobre de les persones. I com diu el poeta, quan les de baix diem prou aquesta és l'única violència condemnable.

Okupes, antisistema i reptilians

Però hi ha gent que no es creu tot el que diu la premsa i aquests dies estan veient massa coses que els Mossos no voldrien. Veuen que si no fos pels contenidors que s'utilitzen de barricada les furgones podrien haver atropellat a algú aquestes nits. També han pogut comprovar que els incidents no tenen perquè ser la causa d'una intervenció policial, el Mossos només necessiten ordres no motius per actuar.

Front aquestes evidències que cada cop més persones van constatant, les diverses instàncies de poder —des de la Conselleria d'Interior fins el Mossos—, i amb els mitjans de comunicació fent el paper de portaveu, es veuen abocades a utilitzar la tàctica de dividir per a vèncer.

Cada cop que parlen d'okupes o d'antisistema el que estan intentant generar és un distanciament entre qui està directament participant d'aquestes protestes i qui pot acabar donant-li suport. La policia, els polítics i la premsa creen categories imaginàries per a evitar que les que patim les diverses problemàtiques del capitalisme veiem que tenim més en comú del que creiem.

Qualsevol veïna que ens coneix, qualsevol comerciant de la zona que ha parlat amb nosaltres sap que som persones com qualsevol, amb els nostres problemes, els nostres defectes i les nostres misèries. Saben que no som angelets però tampoc els dimonis que diuen des de la premsa.

Els 200 violents que van vindre de l'espai exterior

D'acord, les seves proclames contra la violència de les manifestants —i a favor de la violència policial— no funcionen; l'intent de divisió entre okupes i veïnes, tampoc. És llavors quan proven amb la següent: si hi ha violència és perquè venen de fora a practicar-la.

Que si són italians, que si són grecs, que si no són del barri —perquè sembla que si som de Gràcia ens ha d'agradar el pacifisme i els cupcakes—. Venir d'un altre país, ciutat o barri i està aquests dies als carrers de la Vila es veu amb mals ulls. Perquè vindre a defensar el Banc Expropiat? Potser el que ens hauríem d'estar preguntant és per què encara hi ha gent a Gràcia que no està baixant al carrer. No ens estem jugant només un espai, no és el Banc Expropiat el problema aquests dies, són dos visions del mon. En una està una empresa immobiliària que es dedica a l'especulació i que segurament vol muntar un negoci que gentrificarà encara més la Vila de Gràcia; amb una Generalitat que posa barra lliure de Mossos per a defensar la seva propietat privada i amb una premsa que ho aplaudeix; per l'altra està la gent que estem fartes que ens desnonin, que ens acomiadin, que ens mutilin amb pilotes de goma —o de foam—, totes aquelles que hem dit prou.

El Govern de la Generalitat i el Mossos tenen molt clar tot el que està en joc aquests dies. Ara toca que nosaltres també en siguem conscients.

El terror de l'antiterrorisme

Quan tot falla al poder només li queda el tema tabú: el terrorisme. Hem vist uns quants articles relacionant el Banc Expropiat i altres persones solidàries amb fets que estan sent jutjats a l'Audiència Nacional sota acusacions de terrorisme.

Estan llençant tota la seva artilleria perquè saben que una vagada que es diu l«terrorisme» s'acaba la discussió; Però ja que la premsa ha tret el tema, parlem-ne, però fem-ho en profunditat.

En alguns articles se'ns ha vinculat amb l'entramat GAC-FAI-FRI, concepte creat pels Mossos d'Esquadra, que pretén aglutinar en una mateixa organització a realitats polítiques molt diferents. Per una banda els Grups Anarquistes Coordinats (GAC), coordinadora de diferents grups anarquistes a nivell estatal i que va fer la seva presentació pública el 2012. Estrany grup terrorista que fins i tot van facilitar un correu electrònic perquè poguessis contactar.

Per l'altra banda està la FAI-FRI, un nom que serveix per a reivindicar accions de tot tipus encara que les persones que les hagin dut a terme no es coneguin entre si. A mode d'anècdota, ni tan sols el llistat de la UE d'organitzacions terrorista considera a la FAI-FRI com a tal.

Des de fa uns anys, tant el Mossos d'Esquadra com la Policia Nacional estan realitzant tot un seguit d'operacions sota el paraigües de la lluita contra el suposat terrorisme anarquista (Pandora I i II, Piñata, Ice, etc.). Segons les investigacions policials les 69 persones detingudes fins ara formarien part de la suposada organització terrorista GAC-FAI-FRI.

Ara bé, si ens qüestionem el que diu la premsa —o el que diu la policia, que acostuma a ser el mateix— ens adonarem que sota el nom GAC-FAI-FRI no s'ha reivindicat mai cap tipus d'acció, i molt menys res que legalment estigui tipificat com a terrorisme.

No és una mica estrany que existeixi una organització terrorista que no fa accions i que no té membres reconeguts?

Gràcia com a símptoma d'un conflicte

El show que es va organitzar al voltant de la detenció dels titellaires i les més de 50 persones detingudes per les seves opinions a les xarxes socials són els casos més coneguts i polèmics de la nova cacera de bruixes de l'antiterrorisme. Una altra anècdota, en una època on es considera que no estan havent-hi atemptats terroristes a l'Estat espanyol és quan més persones estan sent jutjades per enaltiment del terrorisme. La policia ha de justificar el seu sou.

És totalment necessari i urgent posar en dubte les versions policials. Tota policia, sota qualsevol tipus de govern, sempre servirà per a mantenir els privilegis dels poderosos del moment. Sigui en una dictadura, com en una democràcia, la policia sempre fa el mateix paper. I a aquelles que el qüestionem —també en tota època i sota qualsevol govern— sempre ens han anomenat violentes, sempre hem sigut titllats de terroristes.

Veient la manera desesperada en la que policia i premsa estan treballant colze a colze per a generar una cortina de fum, podem considerar que la lluita està ben encaminada.

Per a començar a saber què està succeint a Gràcia s'han de posar en dubte les versions oficials.

29 de maig del 2016
Vila de Gràcia

Barcelona treu fum

Jose Mansilla

Traslladar les activitats del Banc Expropiat a un altre emplaçament de propietat municipal seria un pas enrere en aquest camp de batalles en què s'ha convertit la ciutat.

Barcelona treu fum. Tot i que, més aviat, podríem dir que està traient fum des de fa més de 150 anys. No en va, va ser el mateix Engels el què, en referència a l'existència a la capital catalana de nombrosos grups anarquistes, en el seu article Els bakunistas en acció, assenyalava com Barcelona "té en el seu haver històric més combats en barricades que cap ciutat del món".

Els recents successos a Gràcia podrien considerar-se com, i de fet alguns autors així els recullen –recomano a tots/es Carrer, festa i revolta–, uns més entre els aixecaments populars que troben el seu lloc d'expressió per excel·lència als seus carrers i places i que la ciutat ve acollint des de l'inici de la seva dinàmic procés d'industrialització.

Si calgués distingir la contemporània conflictivitat urbana de l'ocorreguda fa dècades, potser caldria apuntar cap el paper que juga la pròpia ciutat en el procés d'acumulació capitalista. Sota el neoliberalisme, actual i més recent versió d'aquest sistema socioeconòmic, les ciutats han passat de ser el lloc de la reproducció social per excel·lència, a un element més de la cadena d'extracció de plusvàlues. Les relacions de producció que en ell es donen modelen la totalitat dels processos socials urbans. D'aquesta manera, si fa uns anys, una ciutat com Barcelona acollia entre les parets de la seva indústria la inevitable conflictivitat entre el capital i el treball, com bé assenyalen els neoperaris italians, en l'actualitat, aquesta conflictivitat ha desbordat els límits de les fàbriques i s'ha traslladat a la ciutat mateixa. Ens trobem, així, vivint en una autèntica fàbrica social.

El paper que exerceix el sòl en aquesta fàbrica és més que evident doncs, mitjançant els oportuns processos d'urbanització, suposa el factor de producció més important des del qual obtenir rendes. El "buidar i omplir", com oportunament escrivís l'antropòleg Jaume Franquesa, ha substituït el "fer o fabricar". És així que okupar un tros de l'immens "pastís del sòl" no suposa únicament una oportunitat per desencadenar una infinitat de processos socials que escaparien a la sempre obligatòria mercantilització sinó, a més, tot un desafiament a l'actual ordre vigent.

Però aquest desafiament no és ni serà mai una lluita de suma zero. Alguns, la minoria, guanyen, mentre d'altres, la majoria perden. Cada nova llicència d'hotel concedida, cada nova terrassa oberta en llocs ja massificats, cadascuna de les externalitzacions de serveis públics, cada nou edifici d'habitatges a preus impossibles, suposen un pas més cap allò que Warrent Buffet apuntava sobre la lluita de classes i com és la seva "la dels rics, la que està guanyant".

És sota aquest prisma el que podríem entendre el rebuig, per part del col·lectiu que okupaba el Banc Expropiat, a traslladar les seves activitats a un altre emplaçament de propietat municipal. Seria un nou i lliure espai per continuar amb la tasca social que duen a terme a Gràcia, sens dubte, però un pas enrere en aquest camp de batalles en què s'ha convertit la ciutat.

** Jose Mansilla és membre de l'Observatori d'Antropologia del Conflicte Urbà (OACU). Article publicat a eldiario.es*

Gràcia com a símptoma d'un conflicte

Els problemes reals de Gràcia? El Banc Expropiat com a excusa

Banc Expropiat de Gràcia

Portem dues setmanes de conflicte obert arran del desallotjament del Banc Expropiat. Els diversos intents per part de la premsa, la policia i les institucions polítiques de parlar de tot menys del problema social de fons ens obliga, una vegada més, a fer un comunicat per a intentar donar una mica de llum a tot plegat.

Des del principi s'ha intentat crear una divisió artificial entre el Banc Expropiat —i qui li dóna suport— i la resta de veïnes i comerços de Gràcia. No tenim intenció de parlar en nom d'altra gent, però veiem important remarcar que no existeix res que es pugui anomenar «el veïnat» o «els comerços» que puguin tindre un posicionament unívoc; ni tothom que viu a Gràcia està en contra del Banc Expropiat ni, evidentment, tampoc a favor. Nosaltres no parlem en nom de ningú, només de nosaltres mateixes, per tant demanem que ningú —cap entitat, partit o associació— parli en nom de totes les persones que vivim a Gràcia o que treballem en els diversos comerços de la Vila.

El Banc Expropiat forma part de Gràcia, i les que a la Vila vivim som del veïnat com qualsevol altra persona. Millor dit, no considerem que el concepte «veí o veïna» s'hagi d'utilitzar per a donar legitimitat o no al nostre projecte. Hi ha part del veïnat que participa o dóna suport al Banc Expropiat, i part que no. Al final no es tracta de qui és «okupa» o qui és «veí» sinó sobre què fa i què pensa cada persona sobre tot això que està passant.

En aquest sentit és important assenyalar que dins del que la premsa anomena «veïnat» o «comerços» hi ha també tot un seguit d'interessos partidistes i electoralistes. Sabem que militants de partits polítics estan aprofitant el context actual per a atacar els seus rivals electorals sota l'anonimat que els dóna la seva figura de «botiguer damnificat» o «veí fart». No parlem només d'aquells sectors convergents que es neguen a parlar dels diners públics que Trias —sense que ho sapigués ningú— va decidir regalar a Bravo Solano, sinó també d'aquells d'ERC que estan carregant contra l'Ajuntament actual, o els incorregibles del PP o C's que aprofiten qualsevol situació per a tindre un mínim de notorietat. Se'ns està intentant utilitzar tant al Banc Expropiat com a altres veïnes o comerciants que estan patint els efectes que ha produït el desallotjament. Hi ha sectors interessats en utilitzar el que està passant a Gràcia aquestes setmanes com a un front més de l'actual o de futures campanyes electorals. Tinguem-ho present a l'hora de valorar segons quines declaracions públiques o notícies a la premsa publicades o per publicar.

La Gràcia que volem

El que està en joc, en realitat, són dos models de Gràcia, afirmació extrapolable a qualsevol altre barri. Els comerços que estan patint econòmicament aquestes setmanes són els mateixos que veuen com el lloguer dels seus locals va pujant per propietaris que, com Bravo Solano, tenen els beneficis econòmics com a única prioritat. Molts comerços tanquen perquè no poden assumir aquesta pujada dels lloguers, causada no per cap mena d'aldarull al carrer sinó per l'especulació immobiliària que està destrossant Gràcia. Molts comerços tanquen, no per les mobilitzacions pel Banc Expropiat, sinó perquè la competència de les franquícies i les gran marques els empenyen a l'atur.

«El veïnat està fart del Banc Expropiat» clamen des dels mitjans de comunicació. Al que no li donen tanta difusió és a com molts fons voltors estan comprant edificis sencers per a fer pisos turístics fent fora la gent que hi viu. Del que no es parla tant és com empreses pressionin persones a abandonar els seus habitatges per a que puguin convertir-se en pisos de luxe.

El problema a Gràcia no es el Banc Expropiat sinó tota aquella gent que considera que té com a objectiu treure beneficis econòmics a costa de la vida de la resta. És el mobbing i l'especulació que denuncia l'Oficina d'Habitatge, és el turisme massiu i com afecta al teixit social que està denunciant l'Assemblea de la Vila, és el conflicte d'interessos entre viure a Gràcia i viure de Gràcia que exposa la Plataforma Gràcia Cap a On Vas.

És per això que entenem que hem de treballar més en aquesta direcció. Per això hem arribat a les següents decisions:

De moment no convocarem cap manifestació a Gràcia. Malgrat que aquesta sigui imprescindible per tornar a entrar al Banc Expropiat, no és el nostre objectiu que per a aconseguir-ho hi hagi comerços que no es vegin amb la tranquil·litat d'obrir, sigui pel motiu que sigui. Durant tots aquests dies continuarem amb els punts informatius i les activitats a la porta del Banc Expropiat.

Tot i que el Banc Expropiat té les seves pròpies necessitats i objectius com a projecte, la nostra lluita sempre ha estat emmarcada en un context molt més ampli. Per això ens reunirem amb els diferents col·lectius i organitzacions de Gràcia per tal d'establir una estratègia més àmplia contra la gentrificació, l'especulació i la massificació turística, que són els problemes reals que hi ha de fons en aquest conflicte.

Tot això no treu que continuem mirant com tornar a entrar al Banc Expropiat. No és tant el fet de tenir un espai —podríem ocupar-ne un altre— sinó perquè ens preocupa com afecta a la nostra Vila que personatges com Bravo Solano vagin tenint més presència. Si no barrem el pas a les múltiples empreses constructores, immobiliàries, i d'altres que es dediquen a l'especulació i la gentrificació podem oblidar-nos de la Gràcia que coneixem.

No permetem que s'utilitzi el Banc Expropiat com a cortina de fum dels problemes reals de Gràcia, ans al contrari, utilitzem el Banc Expropiat com una palanca per a solucionar-los.

7 de juny del 2016
Vila de Gràcia

Per què les dones cobren menys que els homes?

Quines són les raons de la desigualtat de gènere al món laboral?

Maria Freixanet i Marta Cels

El dibuix del panorama laboral és devastador, i no afecta tothom igual. Hi ha profundes diferències pel que fa a l'edat, l'origen i també el sexe. Les dones cobren una quarta part menys que els homes, un 18,7% menys si ho comptem per hora treballada. Això, malgrat que entre la població de més de 20 anys les dones universitàries són majoria (qui deia que el problema era que no estàvem prou preparades?). Quines són, doncs, les raons de la desigualtat de gènere al món laboral? Parem-nos a mirar-ho amb una mica de deteniment.

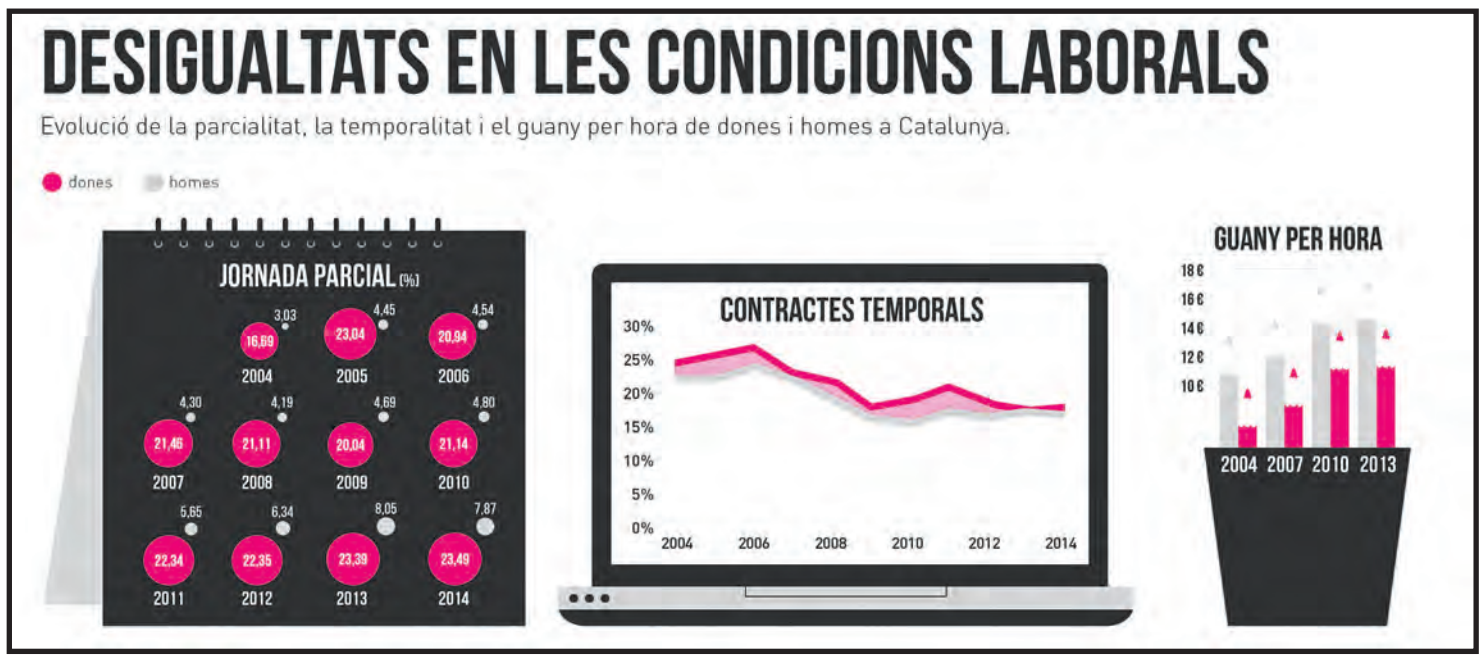

Les condicions laborals precàries estan feminitzades

Pel que fa a la diferència entre homes i dones, i tot i que la discriminació directa (legal) ja no té lloc dins l'actual legislació laboral, encara tenim molts exemples d'una discriminació indirecta que comporta que les dones tinguin pitjors condicions laborals.

L'indicador més utilitzat per evidenciar aquest biaix és l'anomenada 'bretxa salarial', que és la diferència de sous entre homes i dones, sempre a favor dels primers. Aquest és un indicador de desigualtat molt cridaner, que omple titulars, per inqüestionable i perquè arrosseguem anys en què, a Catalunya, les dones cobren sistemàticament una quarta part menys de sou que els homes. El sou mitjà anual dels homes és de 25.682 euros; el de les dones és un 24% inferior: 19.537 euros (dades de l'Idescat).

Deu ser pel treball a temps parcial?

Una part d'aquesta bretxa l'explica la parcialitat. Les dones sempre han treballat i segueixen treballant més que els homes amb contractes a temps parcial (un 23% elles, un 8% ells). Això és així perquè treballar mai no ha estat la "tasca principal" per a les dones. Antigament era prohibida; després, permesa però malvista; després, ben considerada com a complement de la de l'home, i, finalment, fonamental per a l'autonomia de les dones sempre que mai no descuidin la seva funció principal: la cura. Així, treballar a temps parcial no és una simple qüestió d'elecció individual que casualment prenen majoritàriament les dones, sinó que va lligat als rols socials. I, mentre la societat segueixi transmetent que les dones són les principals responsables de la criança de les criatures, de la cura de persones dependents i de les tasques de la llar, i mentre la corresponsabilitat masculina en aquests aspectes no sigui una realitat, les dones continuaran optant/acceptant més feines parcials o de jornada reduïda que no pas els homes.

El mateix teló de fons explica la concepció empresarial que considera totes les dones en edat fèrtil com a "mà d'obra d'alt risc", ja que la previsió que ella pugui voler/haver d'interrompre la feina per una maternitat –previsió que no opera per a ell– redueix les seves opcions, quan no les veta, per a llocs de responsabilitat, de treball directiu o de comandament, amb l'impacte econòmic que significa aquest filtre. Les dones són majoria en llocs de treball no qualificats, perifèrics i fàcils de substituir.

Val a dir que un informe publicat ara fa un any per l'Organització Internacional del Treball (OIT) sobre la relació entre la bretxa salarial i la maternitat apuntava que en el cas dels homes sembla que les empreses premien tenir fills. A diferència de les dones, per a qui tenir fills o estar en edat fèrtil es llegeix com un "risc" per a l'empresa –menys capacitat, temps o disposició per treballar–, a un home amb fills se'l considera més responsable i, per tant, se li preveu major compromís amb l'empresa. Aquest judici econòmic, a més de sexista, és ineficient: l'informe també concloïa que, en el cas d'Espanya, si només es valoressin condicionants referits a la preparació o a la formació de la persona, independentment del seu sexe, la bretxa salarial seria favorable a les dones.

A propòsit d'això, podem dir que la parcialitat i el risc de la intermitència explicarien una part de la bretxa entre els salaris, però no pas tota. Perquè, si ens fixem en els guanys per hora, segons l'Idescat les dones catalanes cobren, per hora treballada, 14 euros de mitjana, i els homes, 17.

Potser s'explica pel nivell educatiu?

Segons el Departament d'Ensenyament (dades de l'any 2013), un 89% de les noies i un 84% dels nois es troben dins la taxa d'idoneïtat en arribar a quart curs de l'ESO (mesuren la proporció d'alumnes que es matriculen en un determinat curs a l'edat que els pertoca). Les dades sobre alumnat que repeteix curs tenen un diferencial entre nois i noies de 3 punts; i en l'abandonament escolar el diferencial és de 10 punts; per a tots els casos, a favor de les noies (major idoneïtat i menor abandonament escolar).

Pel que fa a nivells educatius adquirits, la democratització d'aquest país durant les últimes tres dècades ha permès no solament un augment del nivell d'estudis generalitzat, sinó també un canvi en clau de gènere. El mapa educatiu del nostre país mostra que les dones estudien més que els homes i van més a la universitat. Per al curs 2013/2014, un 53% de l'alumnat universitari eren dones.

El nivell educatiu no és, doncs, un element que pugui jugar a la contra de la preparació de les dones per a feines socialment –i salarialment– ben valorades, ans al contrari; però una equivalent o millor preparació no està comportant millors sous. En el mateix sentit, l'afirmació "tingues una carrera i tindràs feina" ha estat un lloc comú repetit generació rere generació, i que ha estat només parcialment veritat. Actualment, tenir una carrera no vol dir tenir feina, i atenció: molt especialment si ets una dona. Segons l'Enquesta de Població Activa de l'any 2015, de les dones aturades un 27% tenen educació superior, i dels homes aturats, un 18% tenen aquest nivell educatiu. Sembla que per a ells, doncs, l'educació els facilita en major mesura la possibilitat de trobar feina.

En últim lloc, hi ha un element fonamental dins l'àmbit educatiu que sí que arrossega un biaix de gènere més que evident; és l'elecció temàtica de les carreres professionals, que carrega una segregació horitzontal que ja prové

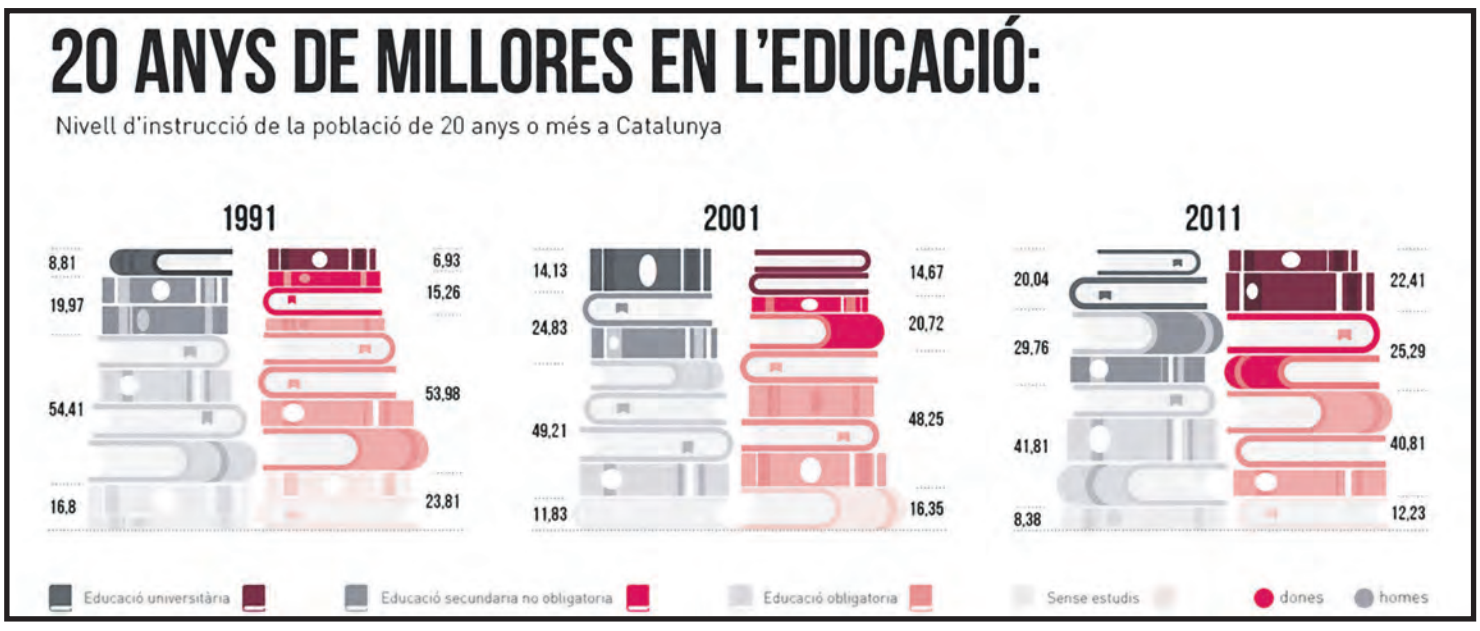

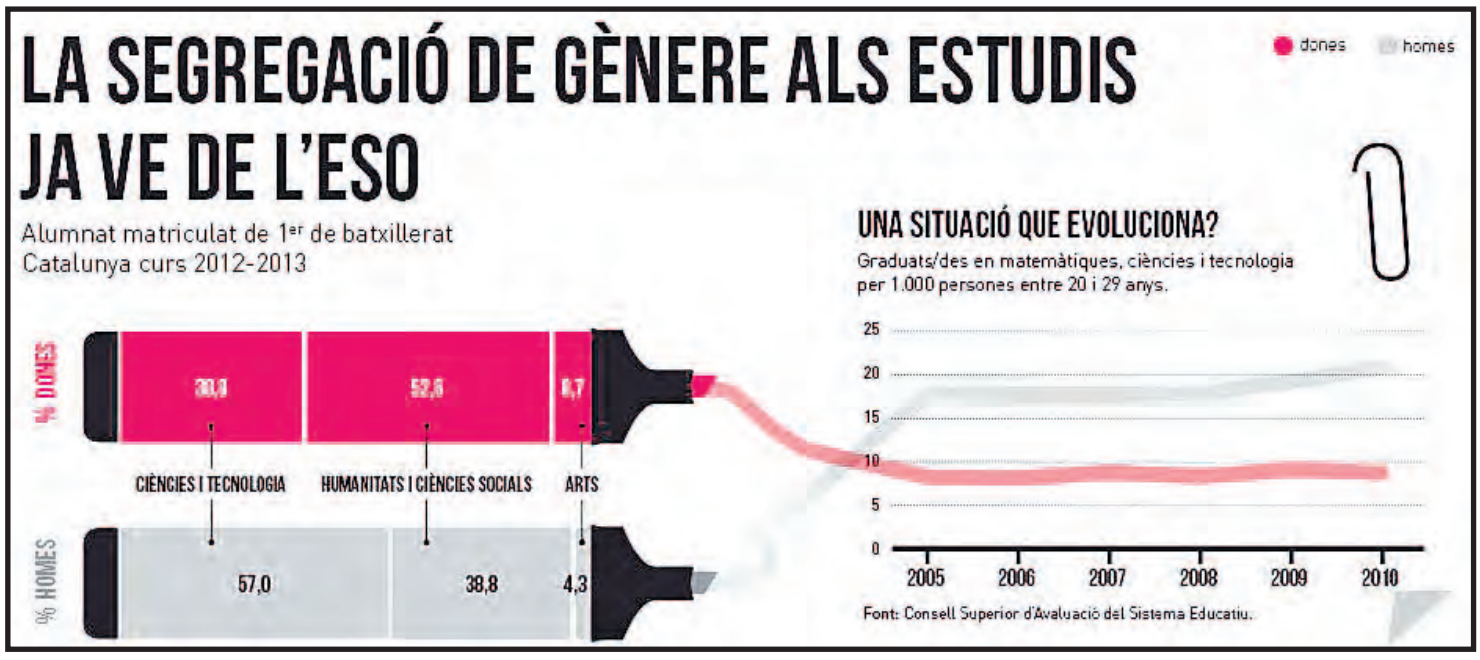

dels anys de l'ESO. Això és, el nombre de població masculina graduada en matemàtiques, ciències i tecnologia és més del doble de la població femenina graduada en aquests àmbits. I, si donem un cop d'ull a les dades sobre formació professional (font: Departament d'Ensenyament), trobem altament feminitzats els cursos relacionats amb la imatge personal (un 95% de dones), els serveis a la comunitat i sanitat (un 85% i un 74% de dones), o el que és tasques d'administració (un 63%), i resten fora de l'electricitat (un 2%), de la mecànica (un 2%), del transport i manteniment de vehicles (un 2%), de la maritimopesquera (un 9%) o de la informàtica i les telecomunicacions (un 8%). Finalment, segons la Secretaria d'Universitats i Recerca, en les carreres tècniques les dones representen un 23% de l'alumnat, i en les carreres relacionades amb l'esport un 32%. Donem una nova volta més a la distància entre els salaris si tenim en compte que la gran hegemonia masculina en els estudis tècnics s'incrementa encara més en les professions, ja que ells són majoria en les feines científiques i tècniques, unes carreres millor remunerades i acompanyades de major reconeixement social.

Revisant l'Enquesta de Població Activa, podem veure que, de la mateixa manera o pitjor que en el cas dels estudis, les feines tenen sexe. Pràcticament només hi ha homes a les feines relacionades amb la seguretat (un 95% d'homes), la construcció (un 99%), el metall (un 89%), el transport (un 90%), la fabricació (un 85%), la tecnologia (un 84%), o l'energia (un 78%). Només hi ha dones al treball domèstic (un 88%), serveis socials (un 87%), biblioteques (un 82%) educació (un 72%) o salut (un 77%).

El predomini femení, doncs, se circumscriu a zones temàticament més properes al seu rol tradicional. Solen ser professions fonamentals per al benestar de la població, com són la sanitat, l'educació o la cura de les persones. Però la seva condició de treball feminitzat, de temes 'soft', no generadors de grans beneficis econòmics sinó situats en el calaix de la despesa i, per tant, no reconeguts socialment com a motor econòmic malgrat poder-ho ser ja que són fonamentals per la "sostenibilitat de la vida", les relega a un lloc subaltern. Podem afirmar que les professions amb més presència de dones són poc valorades socialment i, per tant, també econòmicament.

Així doncs, què explica el desequilibri?

No hi ha una resposta directa ni senzilla, però sí n'hi ha una de fonamental, que són els rols de gènere. Hem de tenir en compte que el predomini de la precarització laboral i de la discriminació salarial de les dones tampoc no és nou; no ha sorgit amb la crisi.

Observades totes les diferències possibles, al final ens queda aquesta dada: les dones catalanes cobren, per hora treballada, 14 euros de mitjana; els homes, 17. Les dones fan feines que estan pitjor remunerades, o bé –i també– les feines que fan les dones es remuneren pitjor.

La mateixa dinàmica patriarcal provoca que, a més, com més qualificació laboral, pitjor és la bretxa salarial; de tal manera que en espais de direcció empresarial, allà on un sou d'un directiu és de 36 euros l'hora, per a una dona directiva –si n'hi ha cap– serà de 30 euros l'hora (dades de l'Idescat). El "si n'hi ha cap" fa referència al fet, altament conegut, que els espais de poder i direcció són reticents a la incorporació de les dones –les dones representen un 8% de les conselleres i consellers d'administració de les grans empreses, per posar un exemple–; i, per tant, el 'sostre de vidre' seria el que acabaria de tancar amb pany i clau la insuperable esquerda entre els ingressos.

D'altra banda, el dibuix sobre la diferència salarial no està complet –diferència que impacta en el benestar del qual poden gaudir ells i elles mentre treballen–, sinó que hi hem d'afegir que això s'acaba traduint en menys prestacions per atur i pensions més baixes per a les dones; és a dir, també impacta en el benestar del qual podran gaudir ells i elles quan ja no treballin.

A l'últim, i molt rellevant; aquesta discriminació no té fronteres, ja que en cap país del món les dones no cobren igual que els homes i en cap categoria laboral les dones no guanyen tant com els homes. Potser, a propòsit d'això, si volem corregir la discriminació salarial, haurem d'entendre que el que cal corregir és l'ancoratge social que avui dia encara manté el gènere.

** Article publicat a Crític, periodisme d'investigació.*
*** Infografies de www.iqobservatori.org*

Qui controla el món: les 10 empreses que participen en més de 40.000

Narciso Pizarro

Uns pocs grans inversors interconnectats controlen l'economia mundial. Un total de 737 accionistes, el 0,123%, controlen el 80% del valor de les més de 43.000 companyies multinacionals. 146 accioniests controlen el 40% del valor total de les empreses.

El 2011, S. Vitali, J.B. Glattfelder i S. Battiston, van publicar un article de gran importància, no només molt citat, sinó molt llegit: 'The network of global corporate control' (PLOS ONE, 26 d'octubre de 2011) on van exposar els resultats d'una recerca gegantesca, realitzada a l'Escola Politècnica de Zuric, sobre la relació entre els propietaris de les més grans empreses del món.

Aquesta recerca examina les relacions de propietat existents entre les 43.060 majors empreses multinacionals del món, amb dades procedents de la base de dades Orbis el 2007. Aquestes relacions s'analitzen com a cadenes de participacions al capital d'una empresa en una altra. Els autors troben 1.006.987 cadenes de relacions de propietat entre 600.508 nodes, actors econòmics que inclouen a les més de 40.000 multinacionals i a altres agents no inclosos en aquesta llista inicial d'empreses.

Els resultats de l'anàlisi d'aquesta xarxa són molt interessants: 737 accionistes, el 0,123% del total, controlen el 80% del valor de les més de 43.000 companyies multinacionals. I, a més, 146 d'aquests accionistes, el 0,024%, controlen el 40% del valor total d'aquestes empreses. És a dir, existeix una alta concentració del control. I, la qual cosa és potser encara més important, aquests accionistes estan extremadament connectats entre ells. En l'article s'exposa a més la llista dels 50 majors accionistes que es van trobar amb les dades que, no oblidem, són de 2007.

Amb una metodologia diferent i amb dades de 2012, procedents de la base de dades OSIRIS, la Dra. Reyes Herrero, de la Universitat Complutense de Madrid, estudiant les xarxes formades pels accionistes comuns entre les 150 majors empreses del món, va trobar uns resultats molt semblants. Els accionistes més importants en aquest estudi coincideixen gairebé totalment amb els de Vitali, Glattfederer i Batiston. Incloem aquí la llista dels 10 inversors més importants, amb el nombre d'empreses participades per cadascun d'ells, que constitueix una manera de veure directa i intuïtiva de la importància dels més grans inversors.

El més significatiu a més és que en moltes de les participades estan presents simultàniament varis d'aquests inversors. I que, d'altra banda, són accionistes uns d'uns altres.

Com a toc d'atenció per a espanyols: molts d'aquests accionistes estan en les empreses de l'IBEX 35. El cas de Blackrock ha aconseguit una trista notorietat, sobretot a Madrid, com a comprador d'habitatges públics a baix preu.

Poc importa que parlem de la recerca de l'Escola Politècnica de Zuric o de la realitzada sense mitjans econòmics a Madrid en el que a l'essencial es refereix: uns pocs grans inversors interconnectats controlen l'economia mundial. Cal molestar-se a subratllar que controlen també els governs i els Estats?

Els escàndols de corrupció dels quals tant es parla exposen els vincles entre polítics i empreses. En els relats ens centrem en els polítics i denunciem el seu comportament. Però no tenim bastant en compte a les empreses corruptores: si el polític es ven és perquè algú compra. I el que les empreses compren és la voluntat política. Imposen les decisions que beneficien els

seus interessos finançant als partits i als seus membres. Les gegantesques quantitats de diners de les quals disposen són una eina de control. De control del món.

** Article de El Salmón Contracorriente, publicat a la revista Diagonal.*

Presumpte cas de corrupció, assetjament laboral i sexual a la Diputació de Barcelona

Secció Sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona i Grup CUP-Poble Actiu Diputació de Barcelona

Des de fa un any des la secció sindical de la CGT de la Diputació de Barcelona i la CUP Poble Actiu a la Diputació de Barcelona hem treballat per tal d'esbrinar que havia passat a l'Àrea de Relacions Internacions de la Diputació de Barcelona. Així doncs, després de les eleccions municipals de 2011 Convergència i Unió va modificar substancialment les polítiques de cooperació al desenvolupament a la seva arribada a la institució de la mà de Jordi Castells Masanés, Director de Relacions Internacionals i màxim responsable dels fons de cooperació al desenvolupament de la Diputació de Barcelona.

Durant aquest any des de la secció sindical de la CGT de la Diputació de Barcelona, hem parlat amb treballadores d'aquesta àrea, hem rebut anònims i finalment hem tingut accés als expedients de l'àrea esmentada per tal de saber les males praxis i possibles corrupcions i les situacions de riscos laborals per les treballadores que hi ha hagut durant els darrers anys. El 7 de juny, després de tot aquest any de cerca i lectura d'informació, hem presentat l'exposició dels fets així com els expedients corresponents per tal que el Tribunal Antifrau de Catalunya adopti les mesures necessàries per corregir les possibles irregularitats administratives produïdes. Al mateix temps, que en cas d'apreciar indicis d'il·lícit penal, posi tota la informació disponible i resultat de les actuacions a disposició del Ministeri Fiscal.

La CUP i la CGT denunciem les ajudes a la cooperació de la Diputació de Barcelona que va concedir un milió d'euros a empreses i patronals amb contractes sense publicitat ni concurrència

CUP-Poble Actiu i CGT hem denunciat davant l'Oficina Antifrau de Catalunya que la Diputació de Barcelona ha concedit subvencions per a la cooperació al desenvolupament a empreses i patronals a través de contractes sense publicitat ni concurrència, almenys, per 1 milió d'euros, presumptes irregularitats que afectarien l'àrea de Relacions Internacionals de la Diputació.

Les irregularitats se centren en la concessió de fons que suposadament havien de dedicar-se a la cooperació internacional però que es van destinar, entre els anys 2012 i 2015, a patronals i a empreses que no tenien experiència prèvia en cooperació al desenvolupament i que estarien en procés d'internacionalització o de conquesta de mercats en països pobres, especialment al Magreb i a l'Amèrica Llatina.

Les patronals Unió Empresarial de l'Anoia o el Gremi de Blanquers d'Igualada van ser beneficiades amb 66.000 i 64.000 euros, respectivament, en la convocatòria del 2015, i l'empresa Secartys, que es dedica al reciclatge de pneumàtics al Brasil, va rebre uns 62.000 euros de subvenció el 2014. La patronal Pimec ha rebut en les convocatòries del 2013 (de forma directa, sense concurs) 13.000 euros, per a la internacionalització de les pimes, mentre que en la del 2014 va obtenir-ne tres més de 38.000, 20.000 i 45.000, per a projectes de cooperació al Marroc i Panamà.

La Fundació Empresa i Clima, que té entre els seus patrons la Cambra de Comerç de Barcelona i Gas Natural-Fenosa, entre altres, va rebre el 2013 uns 67.000 euros per a un projecte de cooperació al Brasil, 42.000 més el 2014 per a assistència tècnica a Xile, i 44.000 més de la convocatòria del 2015, a més de 74.000 euros per a un projecte de cooperació al Perú, suposadament irregulars.

Els dos responsables de l'àrea de Cooperació Internacional mentre es van atorgar els fons de forma presumptament irregular eren Jordi Castells i Jonathan Jorba, que van renunciar als seus llocs quan va esclatar la polèmica al maig del passat 2015. Castells ara treballa al departament de Governació de la Generalitat i Jorba, a l'Institut d'Estadística de Catalunya.

A més de les denúncies davant de l'Oficina Antifrau per les quals la CUP i la CGT estimem que són il·legalitats, també hem denunciat que les treballadores de l'àrea de Relacions Internacionals van patir a partir del 2012 una situació d'assetjament laboral greu que va certificar la Inspecció de Treball en un informe, després de ser denunciat pels sindicats de la Diputació.

Amenaces, ambient dictatorial i de terror, crits, comentaris sexistes i por van ser esmentats per les treballadores en l'avaluació de riscos psicosocials que es va realitzar a la Diputació de Barcelona, arran de l'expedient de la Inspecció de Treball.

Esperem que l'Oficina Antifrau investigui la documentació dels quatre expedients que se'ls ha traslladat, sobre "l'ús impropi i irregular de fons públics" de la Diputació barcelonina, que gestiona aquest 2016 un pressupost d'ingressos de 896,2 milions d'euros, segons s'indica al seu portal de transparència.

Manifestació confederal de CGT a Madrid el 18 de juny en defensa dels serveis públics

Secretariat Permanent Comitè Condeferal CGT Catalunya

La CGT vam fer una crida a totes les persones, al Sindicalisme de classe alternatiu, a les Marees ciutadanes, a les estudiants, als col·lectius i moviments socials i a la classe treballadora en general, a participar en la Manifestació estatal del 18 de Juny a Madrid, des de Cibeles fins a la Plaça d'Espanya, per defensar els Serveis Públics, que són per tots i totes, que no podem deixar que es mercantilitzi perquè són serveis bàsics per a la vida de les persones.

Estem parlant de drets bàsics, essencials per viure dignament: la Sanitat, l'Educació, l'Aigua, les Energies, les Pensions, les Cures, l'Habitatge, els Transports i les Comunicacions, la Cultura, les Prestacions per Desocupació, la cura del Medi ambient, la Neteja de les ciutats i la Conservació dels seus jardins i parcs, les Emergències, l'accés a la Justícia…

Sabem que aquests Drets, si no es defensen, seran espoliats pels que mouen els fils dels "mercats", per fer negoci a costa de les nostres vides, condemnant-nos a una vida precària des d'un model de societat totalment desigual i injust. L'exemple de Grècia és molt alliçonador. Des de 1982, tot el públic s'ha anat lliurant als grans grups empresarials i financers, des de governs de diferent signe però de similars polítiques. Des de 2007, l'inici de la crisi-estafa,

els governs, al costat de les institucions de la Unió Europea i les altres eines del sistema capitalista. FMI, BM, BCE han espoliat les rendes salarials, empobrint a la majoria social per al benefici privat d'uns pocs.

Sabem també, per ancestrals i reiterades experiències, que no és votant com es garanteixen els drets i les llibertats, com es recupera tot allò del que ens han desposseït que era nostre, ni s'impedeixen nous atracaments socials. És amb la protesta al carrer, amb la pressió popular, amb la lluita decidida de tots i totes, governi qui governi, com aconseguirem establir un model de societat on puguem viure amb Dignitat. No estem lluitant per la "estatalització" de la vida, estem lluitant per defensar allò que és comú, el que és de tots i totes i, per això, defensem també la necessitat i el dret a la participació en la gestió i en la presa de decisions per part de les usuàries i treballadores d'aquests serveis. Es tracta d'exercir la Democràcia directa, la participació real en tot allò que ens afecta vitalment.

Per això hem sortit novament al carrer, massivament, a defensar el que és nostre, perquè "tenim dret a tenir drets", però haurem de guanyar-los perquè ningú ens els regalarà.

La revitalització dels sindicats i el 'model organitzatiu'

José Pablo Calleja Jiménez

El declivi de la influència dels sindicats i el deteriorament de les condicions laborals ha empès a una reformulació estratègica anomenada model organitzatiu. Es basa en un augment de la combativitat i en l'acció de base.

La reconversió industrial que va seguir la crisi dels anys setanta és el punt de partida d'un procés de declivi sindical a escala mundial. Aquest procés implica la pèrdua d'afiliació i de la influència econòmica, social i política de les organitzacions dels treballadors. Hi ha força consens sobre les raons fonamentals del deteriorament del poder sindical. La transformació i l'atomització del teixit industrial i les retallades en serveis públics han restat molts afiliats. D'altra banda, les relacions laborals que fa uns anys es consideraven atípiques –subcontractes, externalització de serveis, falsos autònoms, teletreballadors, jornades parcials– són cada vegada més comunes i generen situacions difícils d'organitzar sindicalment.

Tampoc podem obviar els canvis culturals que tendeixen a accentuar l'individualisme, fet que comporta la ruptura de les identitats obreres i comunitàries. Aquesta realitat, unida als nous estils i actituds en la gestió empresarial, contribueixen a erosionar la base social dels sindicats. A més, la debilitat d'aquestes organitzacions s'accentua arran del procés de globalització econòmica, que dificulta la regulació interna d'uns estats atrapats en l'espiral de competir per reduir costos. En conseqüència, els governs de tot signe polític viren cap a posicions neoliberals, afavoreixen els interessos del capital i subordinen els drets de la ciutadania a la marxa de l'economia: caracteritzen els sindicats com a part del problema i no de la solució.

Panorama de feblesa a l'Estat espanyol

La pèrdua d'afiliació és una tendència internacional. En el cas espanyol, el percentatge d'assalariats afiliats als sindicats és estable des de l'inici del període democràtic: se situa en una forquilla que va entre el 15 i el 20%. A falta d'estadístiques oficials des de l'any 2010, és molt possible que aquest percentatge hagi baixat arran de la destrucció de llocs de treball i l'augment de la precarietat. També per la desafecció cap als principals sindicats, que han optat per la concertació política durant la crisi i han estat implicats en diversos escàndols de corrupció.

Des de fa dècades, els grans sindicats espanyols han compensat els efectes de la baixa afiliació a través de la seva participació institucional i de la seva capacitat per a la mobilització. Els últims anys, aquests mecanismes s'han debilitat i marquen el camí cap a un declivi més acusat. Els sindicats van apostar per reforçar el seu poder institucional a través de la representació electoral dels treballadors i, en fer-ho, van descuidar la importància fonamental de l'afiliació. Exercir el poder institucional és més còmode i econòmicament rendible, però també implica dependència d'una font externa atorgada i controlada pel govern, que la utilitza a la seva voluntat. I aquesta voluntat és, actualment, reduir la influència de les organitzacions sindicals. L'excessiva confiança dipositada en el poder institucional ha estat un error estratègic, ja que la desmobilització i la crisi d'afiliació deixen les organitzacions sense recursos autònoms per apoderar-se.

El revulsiu ve dels EUA

En altres marcs de relacions laborals, com l'anglosaxó, el nombre d'afiliats és una variable vital per a l'activitat sindical. Als Estats Units, les maniobres antisindicals van aconseguir que, a principis dels anys 90, l'afiliació en el sector privat fos residual. A finals d'aquesta dècada, les organitzacions sindicals nord-americanes van respondre amb el desenvolupament del model organitzatiu, que aposta pel reclutament massiu a través de l'acció col·lectiva als centres de treball i els espais comunitaris. Aquest acostament a la seva base social es complementa amb una obertura total de l'organització a la participació. Aquest renovat caràcter democràtic facilita que els afiliats esdevinguin militants actius.

El nou enfocament utilitza un seguit de tècniques i tàctiques deliberades, tant per al reclutament com per al conflicte. Es busca implicar els treballadors i altres actors de la comunitat. El model organitzatiu també implica un canvi en els processos interns i les tàctiques externes del sindicat i combina accions creatives i més

agressives per assolir la màxima eficàcia. Sembla que aquest augment de la combativitat era previsible, ja que els sindicats han d'actuar en un mitjà cada vegada més hostil.

El sindicat nord-americà de serveis SEIU va ser pioner en el desenvolupament d'aquesta estratègia. Sota el lideratge de John Sweeney, aquesta organització va destinar una tercera part dels seus recursos financers i humans a l'organització de campanyes de reclutament i mobilitzacions de base. Ho va fer col·laborant de manera estreta amb altres moviments socials, de consumidors, ciutadans i religiosos. El SEIU va dur a terme campanyes reeixides entre el personal de seguretat i neteja d'un barri o a residències d'ancians. Va organitzar la solidaritat local a llocs on la dispersió d'empreses i de llocs de treball no fomenta les vies d'afiliació tradicionals. Altres sindicats com HERE –orientat als empleats de l'hostaleria i de restaurants– o UNITE –del sector tèxtil– van seguir el seu exemple i han generat noves esperances pel deteriorat moviment sindical nord-americà.

El 'model organitzatiu' arriba a Europa

Pocs anys abans del canvi de segle, diversos sindicats europeus van començar a interessar-se per aquesta nova estratègia. Va penetrar fortament al Regne Unit, on es van començar a desenvolupar seminaris i acadèmies que formen en el desenvolupament de campanyes d'afiliació partint d'una base territorial. Aquestes campanyes impliquen un estudi minuciós de les empreses del sector i dels seus problemes laborals, amb activitats d'informació, coordinació i formació. L'etapa final és la mobilització, preparada detalladament, per afrontar conflictes. El marc sempre és ampli: la pressió no es dirigeix només a l'empresa, sinó també als clients, els proveïdors i tota la comunitat local.

L'ús de la creativitat en les accions i les comunicacions, així com l'aliança amb sectors amplis i organitzacions, és una part intrínseca d'aquestes campanyes. Per exemple, l'any 2006, el sindicat alemany Ver.di va col·laborar estretament amb ATTAC per pressionar públicament la cadena de supermercats LIDL. Paral·lelament a la denúncia de les polítiques laborals internes de l'empresa, s'apuntava que aquesta col·labora en l'explotació de treballadors a països en vies de desenvolupament a través dels proveïdors.

Actualment, hi ha un consens gairebé universal: el futur del sindicalisme implica organitzar els treballadors de manera massiva. L'apoderament intern i autònom de les organitzacions sindicals, aconseguit a través del reclutament, és el primer pas per aconseguir millorar les seves posicions d'influència en un entorn desfavorable. Malgrat estar llastrades per una enorme força inercial i pel conservadorisme, han de poder abordar canvis profunds i emprendre noves estratègies si volen ser actors rellevants del sistema social en el futur.

El model organitzatiu constitueix un referent i ha suposat un cert impuls revitalitzador en entorns pràcticament abocats a l'extinció dels sindicats. Un dels seus èxits principals ha estat demostrar que la innovació estratègica no solament és possible, sinó que és vital. Amb un impacte nul, encara, en el nostre marc de relacions laborals, no crec que aquest model constitueixi l'estratègia en la qual hem de basar el futur. Sí que pot ser útil, però, en sectors d'alta precarietat i escassa presència sindical. Els reptes de les organitzacions de treballadors han de preocupar la majoria social, ja que està demostrat que, en el marc de les democràcies modernes, un sindicalisme fort constitueix una de les eines més eficaces per al desenvolupament de drets socials. I, també, per a la redistribució de la riquesa.

** Article publicat a la Directa*

3 anys de calvari i 7 de presó per a un treballador de TV3

#CCMA #NoEmpresonisElMeuCompany

Secció Sindical CGT TV3

Diu que vivim en un Estat de dret. Això vol dir que intentem governar-nos dins d'un marc legislatiu amb unes lleis que, de manera ambivalent i invocant certs poders, per una banda sembla que ens defensen i ens amparen, però per l'altra ens limiten i ens deixen en clara indefensió davant d'aquells mateixos poders. En aquest sentit, cap Comitè d'empresa no pot convocar vagues de solidaritat amb cap causa, per noble que sigui, si no és en estricta defensa dels drets laborals i salarials.

A TV3 ens trobem davant d'aquest aparent contrasentit o aparent "abús de dret": hem convocat vagues de solidaritat amb un company represaliat per la direcció corporativa amb un llarg i penós procés penal, iniciat el 2013 i que ara, el 2016, s'ha concretat en una petició de 7 anys de presó. Però, de què se l'acusa? I, les nostres vagues són legals? La resposta a la segona pregunta és sí, són legals, però per a justificar-ho i per a respondre a la primera pregunta i, alhora, entendre alguna cosa, cal remetre'ns a la història, als fets i al seu context.

Situem-nos al 2012. És l'any en què s'aprova la Reforma Laboral, del PP i de CiU, que facilita els acomiadaments massius i sense pràcticament negociació amb els representants dels i de les treballadores, tant al Sector privat (PP: ERO) com, per primer cop, al Sector públic (CiU: PAC). És l'any que, amb l'excusa de la "crisi" financera "mundial", tant el Sector privat com, sobretot, el Sector públic reben l'estocada de retallades brutals i kafkianes. A la CCMA, amb una visió estratègica empresarial i de país totalment miop, i uns estalvis reals més que ridículs, si existents, que fan pensar més aviat en una subjugació a interessos polítics de pa sucat amb oli, s'elimina el canal juvenil 3XL (TV3), s'elimina l'emissora iCatFM (CR), s'aprima el canal infantil Súper3 i es relega l'històric canal cultural C33 a només la nit i la matinada. Es paguen 180.000 € a PwC de Barcelona, una oficina que "cuenta con más de 670 profesionales, comprometidos en ofrecer servicios de [...] auditoría, asesoramiento fiscal y legal y consultoría", per tal que ens faci un Pla de viabilitat.

Als passadissos, s'escampa el xiuxiueig "ERO, ERO, ERO…". Inesperadament, diverses bústies col·lectives de correu de la CCMA/TV3 reben un correu amb un adjunt explosiu, un Excel sense protecció per password, enviat des del correu del President de la CCMA, Brauli Duart, amb la categoria professional, el sou íntegre, l'antiguitat i el cost d'acomiadament de tota la plantilla, excepte el dels càrrecs més alts. La filtració confirma la temuda sospita de la imminència de l'ERO/PAC a la CCMA, desmentida però alhora mal dissimulada per la direcció fins aleshores. A finals d'any, la CCMA denuncia el Conveni col·lectiu i, amb una capacitat de negociació pràcticament anul·lada per llei, TV3/CR es convertirà en la primera empresa pública que entrarà en la "dimensió desconeguda" jurídica de perdre el seu Conveni.

El 2013, amb les relacions laborals entre treballadors i direcció totalment deteriorades i desestabilitzades, la CCMA s'entesta en mantenir una retallada extra del 5% del sou en contra dels acords de viabilitat (RAV) pels anys 2011 i 2012, ratificats per una clara majoria en referèndum a canvi del manteniment de tota la plantilla. Però, i ens hauria agradat equivocarnos a la CGT, la CCMA no només continua retallant sinó que comença a acomiadar en bloc. Amb una visió estratègica altre cop de "pa sucat amb oli", la CCMA desmantella les corresponsalies territorials i n'acomiada totes les col·laboradores i corresponsals, també al País Valencià i a Catalunya Nord, amb l'afegit de la pèrdua d'aquestes variants lingüístiques en pantalla en un context de no simple entreteniment.

En paral·lel, la CCMA també suspèn la contractació temporal d'unes 400 col·laboradores, en una empresa d'un sector que sempre havia adaptat la normal fluctuació de la seva producció interna gràcies a aquesta figura. Al mateix temps, es retalla el pressupost de la CCMA en un 25%, mentre transcedeixen a la llum pública els sous d'escàndol del Director de TV3 i del President de la CCMA, càrrecs públics.

La premsa escrita publica la imminència de l'acomiadament de 500 persones treballadores (ERO/PAC) a TV3/CR. La CCMA continua amb la seva visió estratègica de "pa sucat amb oli" i es proposa "vendre" el departament Comercial de TV3/CR a la competència GrupoGodó. Tot això acaba desembocant en l'autoorganització de moltes treballadores i treballadors de TV3/CR en comissions de treball per a oposar-se als acomiadaments massius i, sobretot, al progressiu desmantellament de l'empresa en unes poques mans privades privilegiades i properes als poders fàctics imperants. S'autoorganitza la Gran Festa al Moll de la Fusta, neix la Comissió de Cogestió, les Tresines, els TotsSomTV3…

El juny del 2013, la CCMA suspèn definitivament les negociacions de Conveni i, finalment, anuncia l'acomiadament de 312 persones treballadores i una retallada extra del 7,5% del sou, bastant per sota de les seves pretensions inicials. Però amb això no en tenen prou. En un acte extemporani de repressió i de càstig dit "exemplar" per alguns i, per tant, de cerca d'un "cap de turc" entenem unes altres, l'octubre els Mossos d'Esquadra es presenten de matinada a casa d'un company el qual és detingut i incomunicat durant 72h, passades les quals és posat en llibertat amb càrrecs acusat en solitari per la filtració interna de l'ERO de feia més d'un any, concretament per "descobriment i revelació de secret", tres dies d'infart, d'infern, que es van convertir en "tres anys d'advocats, d'hospitals i de mol-ta por", com ens relata la seva família avui, el 2016, quan saben que això, a més, significa la petició desmesurada de 7 anys de presó per part de la Fiscalia i de la CCMA. La tardor del 2013, la plantilla clama un clar "Brauli dimissió" en un referèndum amb una participació històrica.

El company "cap de turc" és un enginyer de Telecomunicació, jove, casat i pare de dos fills petits, professional eficaç i eficient, molt integrat al seu departament de treball, amic dels seus amics, sense vincles ni polítics ni sindicals coneguts. Una persona molt normal, vaja. Però, en unes poques hores tot li va ser arrabassat!

Abans del 30 de juny, dia assenyalt del judici contra el company, volem tancar la pitjor etapa de conflicte laboral que va començar amb l'arribada de l'actual Consell de Govern a la CCMA. Per això, a TV3 fem vagues per a reclamar a la CCMA que acabi d'una vegada amb la persecució judicial extemporània contra el nostre company treballador per la suposada filtració d'unes dades la majoria de les quals avui són públiques i consultables al portal de la transparència.

"Minimum peccatum, maximum supplicium". Ens volen fer tornem als temps de la "Santa" Inquisició Espanyola? Ens volen fer por? No, no se'n sortiran.

+info [VÍDEO]
https://youtu.be/_qgO1Q1oSBs

Un maig de lluita a la UAB

Secció sindical de CGT-UAB

Com ja ha succeït anys endarrere, aquest curs s'acabava també amenaçant la continuïtat a la UAB d'un nombre considerable de professors/es i investigadors/es joves. De fer-se realitat els plans de la UAB, més de la meitat dels departaments veurien el curs vinent reduïda la seva capacitat de contractar professors/es. D'altra banda, les instruccions que el Vice-rector Donaire es va treure de la màniga per a contractar professors associats amenaçava de fer-ne fora unes quantes desenes. Precisament aquells companys que, amb uns contractes precaris, es mantenien vius i vives en l'activitat acadèmica i de recerca en temps de crisi. En els temps de les retallades.

I mentre es vol fer fora professores i professors joves, en una plantilla de PDI cada vegada més envellida, els que es queden observen com en molts casos han de treballar per sobre la seva dedicació reconeguda. Per una regla de tres bàsica, on es treu un professor/a o se'l deixa de contractar, algú ha de cobrir la docència.

Podríem seguir. Manca de vies de reincorporació de doctors/es. Increment de la xifra de professors/es interines als quals no se'ls reconeixen part dels drets laborals. Les professores i professors visitants (falsos) que la UAB es vol treure de sobre. La llista seria llarga. Però ja ens hem cansat d'esperar solucions i de lamentar-nos. Amb la primavera, vam decidir posar-nos en moviment. Alçar-nos en la lluita. I, en fer-ho, imposar solucions. No acceptarem que es facin fora professors/es i investigadors/es, principalment joves. No tolerarem la pèrdua de capacitat docent de molts departaments. Ni la precarització de la plantilla. Ni una universitat sense doctors/es joves. I no cal dir, tampoc acceptem aquesta universitat-empresa que ens volen imposar.

Davant les rebaixes de PDI a la UAB, els professors/es i investigadors/es es planten

Per fer front als plans d el'equip directiu de la UAB, el 27 d'abril professors/es i investigadors/es de la UAB es van plantar davant del Rectorat, per expressar el rebuig a la precarietat laboral del Personal Docent i Investigador, la supressió d'uns 70 llocs de treball en 32 departaments i la no renovació de 300 professors/es associats i 50 professors/es interines. Procedents de departaments de pràcticament totes les facultats de la universitat es van concentrar davant del rectorat escenificant mitjançant la plantada d'una vintena de siluetes de persones, la situació de precarietat i inseguretat que patim el PDI de les universitats públiques.

Concretament, entre les situacions denunciades a la UAB hi ha:

- L'ús de contractes de pràctiques per a contractar a professors/es amb una àmplia experiència posdoctoral. Alguns d'ells porten més de 10 anys fent classe (i d'haver obtingut el títol de doctor/a).

- La contractació barata (com a professors/es associades) de persones que estan durant a terme una carrera acadèmica i que el canvi de la política de contractació el curs 2016-2017 pot enviar al carrer. Sovint es tracta de trajectòries de més de 5 anys impartint docència a la UAB. Aquesta mesura afecta unes 300 persones.

- Actualment a la UAB hi ha uns 156 professors agregats interins als quals se'ls neguen una part dels complements salarials, com ara els mèrits de recerca i docència. Aquesta bossa no ha parat de créixer en els darrers anys.

- En una situació similar es troben 50 professors/es titulars interines, amb l'agreujant que el rectorat de la UAB va manifestar la intenció de no renovar el seu nomenament i, per tant, acomiadar-los.

- Actualment desenes de persones (o fins i tot centenars) estan treballant en laboratoris realitzant tesis doctorals i altres activitats de recerca sense cap tipus de beca ni contracte laboral. Altres investigadors estan treballant amb falsos contractes de Personal d'Administració i Serveis (PAS).

- Aquestes situacions es veuen agreujades per la reducció de pressupost per a contractació de PDI que patiran 32 departaments de la UAB (més de la meitat del total). Aquest fet suposarà l'acomiadament de PDI principalment jove i un increment de la sobrecàrrega docent de la resta del professorat.

CGT convoca vaga a la UAB el 18 de maig

Davant tot això, la secció sindical de CGT-UAB (majoritària al comitè d'empresa del PDI) ha portat a terme una campanya de mobilitzacions, a la qual s'hi ha adherit diversos col·lectius de PDI, durant el mes de maig, amb una convocatòria de vaga de PDI de 24 hores pel 18 de maig, coincidint amb el període electoral d'elecció d'un nou rector o rectora a la UAB, una vaga contra la reducció de llocs de treball, la manca de drets salarials i la privatització de la universitat. Una vaga per obrir processos reals de negociació, per incidir en el futur immediat de la UAB i, també, de les nostres vides com a investigadores i docents.

Una vaga per fer front a les mesures que condicionaran el futur immediat de la UAB:

- La reducció del pressupost per a contractar PDI laboral en la majoria dels departaments de la UAB.

- Els canvis en la contractació de professors/es associades, que amenacen greument la continuïtat d'una part important dels contractes actuals.

- La no renovació de lectors i lectores que acaben el seu contracte aquest curs i que disposen de l'acreditació de TU de l'ANECA i, en paral·lel, la no renovació d'alguns dels TU interins el proper curs.

- Els canvis en la contractació d'investigadors postdocs, que l'Equip de Govern pretén fer aprovar a la CPA d'aquest dijous sense cap negociació amb el comitè d'empresa.

- La introducció de formes encobertes de subcontractació en el PDI laboral mitjançant els canvis que l'Equip de Govern pretén introduir en el proper Consell de Govern a la figura del professor vinculat o col·laborador, que no s'ajusten a llei ni han negociat amb el comitè d'empresa.

- La utilització de persones contractades com a PAS en tasques docents, de supervisió de tesis doctorals i de direcció de programes de recerca.

- L'externalització d'activitats docents i de recerca a través de fundacions i entitats vinculades a la denominada "Esfera UAB".

Les reivindicacions plantejades amb la vaga eren:

- Que el Rectorat sortint aturi immediatament tots els acomiadaments encoberts per la via de no renovació de contractes i obri un procés de negociació, fins ara absent, amb el comitè d'empresa.

- La regularització de tots els contractes d'associat que no segueixen l'esperit del conveni col·lectiu sense prejudici dels professors i professores que ara els ocupen.

- L'obertura d'un autèntic procés per eliminar les bosses de professors/es interins i que, transitòriament, es reconeguin tots els drets salarials i reconeixements a la tasca docent i investigadora.

- L'establiment de vies per a consolidar a joves doctors/es en l'activitat investigadora i docent de la UAB.

- El reconeixement de l'activitat que desenvolupen actualment els i les investigadores sense contracte.

- El manteniment de les contractacions actuals als 32 departaments que, segons els plans del rectorat, patiran retallades l'any vinent. No és cert que hi hagi excedents de PDI.

Just després de la convocatòria de vaga, es produeix la primera victòria: la UAB retirava modificacions en els criteris de contractació del professorat associat, pel que molts professors/es associats/des podran seguir treballant a la UAB.

Malgrat els avenços, no obstant, quedaven objectius irrenunciables per assolir que ens obligaven a a mantenir la convocatòria de vaga del 18 de maig. El rectorat es nega a corregir la precarietat laboral existent a la universitat i encara no ha garantit la continuïtat de tots els professors/es titulars interines amb nomenaments indefinits. D'igual manera, el rectorat tampoc garanteix el compliment estricte del model de carrera acadèmica del 2006, amb la continuïtat de tots els professors lectors amb acreditació. Segueix en vigor la retallada de professorat a la majoria dels departaments de la UAB i continua no havent-hi cap pla per regularitzar els i les investigadores que fan recerca sense contracte a molts laboratoris. A banda de l'absència d'un programa de reincorporació de doctors/es, tampoc es garanteix la continuïtat real dels actuals professors/es postdoctorals a la UAB.

Després de la jornada de vaga del 18 de maig, des de la CGT seguirem lluitant contra el desmantellament de la universitat pública i contra les mesures que impedeixen la igualtat d'oportunitats en l'accés als seus estudis i degraden les condicions de les dones i homes que hi treballem, amb la voluntat d'engegar un procés de negociació, que reverteixi la creixent degradació de les condicions de treball que el personal de la UAB ha patit els últims anys.

Notícies sindicals

Volem que l'Ajuntament de Berga compleixi i faci complir la legislació laboral

El proppassat mes de març la CGT de Berga va presentar una instància a l'Ajuntament de Berga on demana que l'administració local garanteixi el respecte a la legislació laboral i que doni exemple. També es demana transparència i control sindical en aquesta matèria, tant pel que fa a la contractació directa de l'Ajuntament com de les empreses que aquesta administració contracta. Les demandes són:

- Que l'administració local estableixi protocols de comprovació fefaent del compliment de la legislació laboral per part de les empreses que treballen per l'Ajuntament de Berga.

- Que aquesta informació (respectant la llei de protecció de dades) sigui tramesa als sindicats de Berga amb l'objecte que puguin comprovar el compliment de la legislació laboral i puguin vetllar pels interessos dels treballadors.

- Que es resolguin els contractes en aquelles empreses que no respectin els drets laborals. Que la millora de les condicions laborals respecte els mínims legals per part d'una empresa, i el fet que tinguin programes socials pels seus treballadors, sigui objecte de valoració per a l'adjudicació de contractes de l'administració.

- Que la contractació dels treballadors de l'Ajuntament de Berga respecti escrupolosament la legislació laboral i més enllà que es millorin les seves condicions laborals: temporalitat, categoria, horaris, salaris, etc. I que serveixi com a exemple al mercat laboral berguedà.

Sindicat d'Activitats Diverses CGT Berga

Vagues de 10 minuts a TV3 el 10, 15, 16, 22 i 27 de juny perquè la direcció de l'ens retiri l'acusació de 7 anys de presó contra un treballador

El Comitè d'empresa de TV3 va fer a finals de maig un seguit d'Assemblees parcials per exposar la proposta de mobilitzacions a fer durant el mes de juny en la que plantejaven una segona tanda de vagues per reclamar al Consell de la CCMA que desisteixi de la demanda de 7 anys de presó contra el company suposadament relacionat amb la filtració de 2012. Els representants dels treballadors volen amb aquestes accions reclamar a la direcció de l'entitat la retirada de l'acusació contra el seu company al qual es demana una forta pena de presó fruit d'una acusació per revelació de secrets. El fet concret que ha ocasionat la dura situació actual va ser la filtració per correu electrònic dels salaris de tots els treballadors i del càlcul, que previsiblement hauria fet l'empresa, de les indemnitzacions a pagar en el cas d'un ERO. La insistència de la CCMA a mantenir la petició de presó és la culminació del pitjor període de crisi i enfrontament laboral de la història de la Corporació. En el referèndum realitzat el 2 de juny es va aprovar el calendari proposat pel comitè amb un 64,42% de vots favorables a la proposta.

Les aturades proposades consisteixen en vagues de 10 minuts acompanyades de diferents iniciatives i accions per cridar l'atenció sobre el fet que els directius de TV3 mantenen una demanda de presó per a un treballador. Amb aquestes noves aturades volen reblar el clau i posar el problema a l'agenda de qui pot influir en l'actitud de la Corporació.

Redacció

La precarietat dels professors associats a la Universitat de Barcelona desemboca en conflicte col·lectiu

CGT-Plataforma de Professors Associats del Comitè d'Empresa PDI-L ha interposat un conflcite col·lectiu.

Al juny de 2012 la secció sindical CGT-Plataforma de professors associats va integrar el comitè d'empresa PDI-L de la UB. Des de llavors, hem tractat de portar a la taula de negociacions amb rectorat dues reivindicacions històriques del col·lectiu de professorat associat: la correcció de la situació de discriminació que afecta al col·lectiu en el còmput de la seva dedicació docent en el PDA (que es fa de manera diferent a la resta de categories laborals), i el reconeixement de la problemàtica dels falsos associats amb l'aplicació de mesures que vagin en el sentit de regularitzar com a figures a temps complet el col·lectiu contractat en situació inadequada, tal com exigeix la disposició transitòria segona del conveni laboral del nostre sector.

En relació a aquesta segona reivindicació tot el que rectorat ha ofert és un programa, al que anomenen de transformació d'associats que, en essència, no modifica la situació de contractació inadequada que afecta massivament al col·lectiu, i que CGT-Plataforma de professors associats no ha donat el seu vot favorable en el marc de comitè d'empresa.

En relació a la primera reivindicació, rectorat s'ha negat a reconèixer en tot moment de les negociacions que els criteris que actualment regeixen el PDA constitueixin una discriminació dels associats respecte les altres categories laborals.

Davant aquesta intransigència i uns resultats de les negociacions que només podem jutjar de insatisfactoris, la CGT-Plataforma de Professors Associats del Comitè d'Empresa PDI-L ha interposat un Conflicte col·lectiu contra la Universitat de Barcelona per donar solució al greuge comparatiu que afecta el còmput de la dedicació docent de tot el professorat associat de la UB.

Entenem aquesta acció dins de la nostra lluita contra la precarització de la universitat pública i en la defensa dels drets dels treballadors/es. En el cas de la Universitat de Barcelona, aquesta precarització està augmentant de manera alarmant, passat de 2011 professors associats el 2012 a 2749 el 2016.

Esperem doncs que les accions judicials puguin redreçar aquesta situació que ha assolit ja proporcions inacceptables.

Secció Sindical CGT UB

Els treballadors del Metro de Barcelona rebutgen l'última proposta de negociació de TMB i convoquen aturades els dies 30 i 31 de maig, 1, 18, 19, 20, 21 i 22 de juny

Els treballadors de Metro van votar el 26 de maig en assemblees de matí i tarda rebutjar l'última proposta de negociació que la mateixa empresa TMB havia considerat com un preacord i reprendre les vagues. Amb aquesta decisió quedava confirmada la convocatòria de les jornades de vaga parcial al metro del 30 de maig al 2 de juny.

En el document que TMB va definir com a "preacord laboral" en un comunicat, hi constaven un conjunt de propostes per millorar els sous i les contractacions així com el compromís de l'empresa de no fer canvis organitzatius sense acordar-ho amb els sindicats. Durant aquest temps i mentre no es pacta el nou conveni, l'actual quedaria prorrogat.

A canvi, però, els treballadors no podien convocar vagues. Si això fos contradit, la plantilla perdria els acords senyalats, és a dir, un increment salarial corresponent a 32 euros bruts al mes per a cada treballador i les mesures de millora de contractes. Aquesta condició d'anul·lar les vagues va ser precisament un dels esculls que va impedir l'acceptació de la proposta per arribar a un acord. Molts treballadors van considerar que TMB estava condicionant el dret de vaga. D'altres van opinar que no es pot afrontar una negociació amb les mobilitzacions en pausa com demana el document.

El to de les assemblees va ser tens, ja que els treballadors del metro critiquen la inacció que, diuen, adopta l'empresa, però també la manca d'unitat dels sindicats a l'hora de defensar les seves demandes. Alguns van criticar que el Comitè d'Empresa portés aquesta proposta a votació.

A banda de les ja registrades entre el 30 de maig i el 2 de juny, els treballadors del metro van ratificar en assemblea el 9 de juny fer vaga els dies 18 i 19 de juny, coincidint amb el festival Sónar. També van aprovar allargar les aturades als dies 20, 21 i 22 de juny. El president del Comitè d'Empresa de Metro, Toni Ceballos, va denunciar que TMB no els havia fet cap proposta en les últimes setmanes i l'acusava d'enviar només la mediadora a les reunions.

En resposta a la nota de premsa enviada per TMB després del rebuig de la plantilla a la proposta presentada en l'assemblea, des de la Secció Sindical de CGT en el Metro de Barcelona volem manifestar el següent:

- La proposta presentada en cap moment era un preacord o un acord, únicament era això, una proposta, i el nostre compromís va ser presentar-la a l'assemblea de treballadors. Si TMB de manera precipitada i per un clar interès polític i empresarial va voler vendre això com un preacord, ara hauria de donar explicacions a la ciutadania.

- En aquesta nota de premsa es continua enganyant a la ciutadania, ja que saben perfectament que l'únic poder adquisitiu que no ha disminuït a TMB és el de l'alta Direcció. I en aquest sentit continuen sense fer públic el cost total dels Directius de TMB, amagant les quantitats que perceben en beneficis socials.

- Sol·licitar a la presidenta de taula negociadora que busqui noves fórmules de negociació amb els diferents sindicats, és un intent clar i evident de trencar la unitat del comitè d'empresa. CGT en cap moment entrarà en aquest joc, la unitat de la plantilla va quedar palesa en l'assemblea en rebutjar la proposta presentada, i aquesta unitat ha de seguir vigent també entre els diferents sindicats del Comitè d'empresa.

- Les necessitats de contractació, punt primordial de la plataforma dels treballadors, no corresponen únicament a un desig de la part social, sinó que hauria de ser un objectiu de la mateixa Empresa, ja que la falta de personal en el Metro de Barcelona es fa palès dia després de dia i és responsabilitat de l'Empresa donar el servei que el Àrea Metropolitana de Barcelona mereix.

- TMB en els 9 mesos transcorreguts des de l'inici de la negociació de conveni, ha mostrat reiteradament una nul·la predisposició al diàleg i a la negociació. Afirmar el contrari és continuar amb un discurs que falta clarament a la veritat.

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

Vaga i manifestació d'autobusos de TMB el 3 de juny

Els sindicats CGT, ACTUB, COS, USOC, CNT i BS van convocar el 3 de juny una aturada de 8 hores a autobusos de TMB, de 10.00h a 18.00h, i manifestació a les 12.00 hores a la Plaça Urquinaona de Barcelona, per anar fins a l'ajuntament.

Portem 16 mesos negociant sense que s'hagi produït un mínim avenç. Tot el contrari: el rebuig de la plantilla als dos preacords de conveni assolits entre la Direcció i els sindicats CCOO, UGT i SIT ha provocat un enduriment de les posicions de la Direcció de TMB que fan impossible qualsevol avenç en la Mesa de negociació.

Les principals reivindicacions de la plantilla, aprovades en Assemblea General, són:

- Defensa del transport públic (no al tramvia privat, recuperació de les línies de TMB que opera Sagalés...).

- Conversió a indefinits i jornada completa de tots els contractes precaris.

- Recuperació del poder adquisitiu dels nostres sous.

- Contra la ingerència de la Direcció en l'acció sindical a l'empresa.

Secció sindical CGT Autobusos de TMB

Les OAC de Barcelona convoquen vaga contra la precarietat el 9, 13, 20 i 27 de juny

Des del Comitè de Vaga de les Oficines d'Atenció al Ciutadà, vam comunicar que el 20 de maig l'Ajuntament de Barcelona no es va presentar a l'acte de conciliació al Tribunal Laboral de Catalunya (TLC), al·ludint que és un tràmit inadequat i improcedent.

Ens sorprèn molt, que un Govern Municipal provinent de les marees ciutadanes, el 15M i l'Observatori dels Drets Econòmics, Socials i Culturals, i que ha participat en totes les reivindicacions d'aquests moviments socials en defensa dels drets de la ciutadania ignori el diàleg amb els treballadors/es al·ludint qüestions tècniques, que denoten la utilització dels mateixos recursos de la patronal més reaccionaria.

Els representants dels treballadors/es, ens vam presentar a l'acte de conciliació del TLC amb la voluntat de diàleg i apropament de postures, el que hem rebut és menysteniment a la situació laboral de la plantilla de les OAC, que fa més d'un any que reclamen solucions reals als problemes existents, i només reben fum i mesures que han agreujat la situació. Fet que comporta el deteriorament del servei a la ciutadania i una sobrecàrrega de treball inassolible.

Des del Comitè de Vaga, rebutgem les pràctiques que està duent a terme l'Ajuntament de Barcelona, i fem una crida als responsables polítics a què posin fil a l'agulla per resoldre d'una vegada aquest conflicte, i que recordin les paraules de la senyora alcaldessa a la carta enviada als treballadors/es el dia 30/05/2015, fent al·lusió al seu ferm compromís: "no només del manteniment de les condicions laborals, sinó, també, en la mesura del possible, amb la millora d'aquestes condicions".

Les accions i aturades del servei es concreten en assemblea general el 6 de juny, aturada de 12 hores el 9 de juny i aturades de 3 hores el 13, 20 i 27 de juny.

CGT / CCOO / UGT

Concentració de la PAICAM el 24 de maig a Barcelona davant del Departament de Salut

La Plataforma d'Afectades per l'ICAM (PAICAM) s'ha tornat a manifestar al carrer contra les altes mèdiques injustificades i pels drets de les treballadores malaltes i un tracte digne, convocant una concentració el 24 de maig que es va fer al Departament de Salut, a Barcelona.

No som mercaderies d'usar i llençar!

PAICAM

Treballadors dels museus de Barcelona es mobilitzen el 21 de maig per exigir contractació directa als equipaments culturals

Des de fa uns anys hem vist com grans empreses s'han anat introduint dins les institucions culturals, segrestant les contractacions de personal, donant lloc a una forma de lucrar-se doblement perversa: no només es beneficien de gran part dels nostres salaris, sinó també dels impostos que paguem com a ciutadans per a mantenir aquestes institucions.

Per molt que l'actual govern hagi promès canviar la situació, ens seguim trobant amb situacions com:

- Dels 15-18€/hora que les institucions paguen per cada treballador/a, moltes vegades no en percebem ni un terç.

- En alguns centres es pressiona la plantilla per a que es treballi durant la Nit dels Museus, sense respectar el descans legal entre jornada i jornada.

- Molts treballadors i treballadores realitzen tasques per sobre de les funcions per les que han estat contractats. aquest és el cas dels caps d'equip, que són relegats a actuar simplement com a encarregats de Recursos Humans.

- Donada la naturalesa de la nostra feina, la major part de les lesions que aquesta produeix no són reconegudes com a accidents o malalties laborals, amb tot el que això comporta tant en termes de salut com en relació a la percepció de les baixes laborals.

- Davant les reivindicacions formulades per treballadors i treballadores, les empreses passen la pilota a les institucions, les quals es desentenen al·legant que no poden fer res ja que no constitueixen la part contractant.

Des de les seccions sindicals de CNT i CGT a Magmacultura SL, així com des del grup SUBculturals, vam convocar a tots els treballadors i treballadores contractades per institucions

culturals, tant públiques com privades, a una mobilització durant la nit del 21 de maig, en què sortint des de davant del Born Centre Cultural vam fer un recorregut passant per diverses institucions culturals per exigir el final de les subcontractacions i per fer-los saber que nosaltres també hi tenim molt a dir.

Ja n'hi ha prou de lucrar-se a costa de nosaltres!

Seccions sindicals de CNT i CGT i grup SUBculturals

La plantilla de Mecaplast ratifica el preacord amb l'empresa i se suspèn la vaga indefinida prevista

L'11 de maig havia de començar una vaga indefinida a l'empresa Mecaplast Ibèrica, a la Pobla de Claramunt (L'Anoia), una empresa del sector d'automoció que compta amb una plantilla de més de 300 treballadors, per protestar pels reiterats incompliments en matèria de drets laborals per part de la direcció. Però un dia abans de l'inici de la vaga, l'empresa i el comitè de treballadors van arribar a un preacord que va postposar 24 hores l'inici de la vaga a l'espera de la ratificació de l'acord per part de la plantilla, la qual, reunida en assemblea, va decidir majoritàriament suspendre l'inici de la vaga i acceptar l'acord entre el comitè d'empresa (amb majoria de CGT i on també hi ha delegats de la Intersindical-CSC i CCOO) i la direcció de Mecaplast. En concret, dels 240 treballadors i treballadores que van votar, 135 ho van fer a favor del preacord, 54 a favor de la vaga i 51 es van abstenir.

Recordem que les 450 treballadores i treballadors de Mecaplast Ibèrica, a la Pobla de Claramunt, havien ratificat en assemblea la setmana anterior la convocatòria de vaga indefinida que havia proposat el comitè d'empresa en contra d'incompliments reiterats per part de la direcció.

L'acord aprovat inclou una progressiva conversió de les places de treballadors temporals per ETT a fixes, es complirà la normativa d'hores extres, estableix la recuperació salarial en quatre anys amb un abonament fix i un de variable, un augment salarial que arriba a sumar un 4,5% per sobre del conveni, i l'establiment d'un pla en matèria de seguretat laboral, entre d'altres.

CGT L'Anoia

L'Audiència Nacional dóna la raó a CGT i condemna a Banc Sabadell

De nou l'Audiència Nacional corregeix les actuacions de la Direcció de Banc Sabadell en matèria de Recursos Humans. Aquesta vegada davant un dels problemes més sagnants que vivim la plantilla: l'absència d'un registre de la jornada diària que es realitza en l'Entitat que facilita les innombrables prolongacions de jornada il·legals que es produeixen en banc Sabadell, sense declarar-se i cotitzar-se com a hores extraordinàries. A més declara "contràries a dret les instruccions emeses per la Direcció del banc el passat 31 de desembre de 2015, deixant-les sense efecte, condemnant a l'empresa demandada a estar i passar per aquesta declaració, així com per totes les conseqüències que de les mateixes es deriven."

Esperem que aquesta vegada, algú assumeixi les seves responsabilitats pel dany causat a la nostra plantilla, a la nostra societat i al Banc Sabadell (per molt menys qualsevol treballador o treballadora del carrer hagués estat sancionat, però qui sanciona a les i els encarregats de sancionar?)

Esperem amb les nostres accions acabar amb la situació d'impunitat amb la qual l'adreça del banc obliga a la seva plantilla a treballar il·legalment fora de la jornada de treball pactada, mentre en paral·lel continuen amenaçant-nos amb nous ajustos de personal, amb excedents de plantilla només existents pels qui ens dirigeixen, "aliens" a la realitat dels centres de treball. Mentre se segueixi realitzant aquest treball encobert cada vegada sobrarà mes personal, condemnant a qui quedi al banc a continuar amb la mateixa dinàmica d'enriquiment d'uns pocs i precarietat per a la resta.

Esperem que la Direcció del banc compleixi la sentència i s'avingui a implantar un registre de la jornada laboral realitzada perquè puguem desenvolupar les nostres funcions d'una manera digna, sense que ningú hagi d'amagar-se o sortir per la porta de darrere davant les visites de la Inspecció de Treball com si fóssim delinqüents.

L'única cosa que està garantida és que es trobaran enfront de CGT, únic sindicat al banc sense alliberades ni subvencions del mateix.

CGT Banc Sabadell

Conversem amb...

Alberto Hernando, primer secretari de la Federació Local de la CN

“L’ambient al primer local de la C eufòric, però bastant caòtic i indis

Manel de Sucre i Cortiella

En aquests moments que de nou es parla d’una segona transició, després de la interessant experiència del 15M on es van ocupar les places “sense ordre ni concert”, però que, per un moment donava la sensació que s’apuntaven noves maneres d’entendre la política, l’aire fresc d’una assemblea permanent que des del carrer propiciava iniciatives diferents de socialització de la nostra vides, i per un instant l’imaginari de tot el que passava ens il·lusionava de nou i per uns dies vam creure que s’obrien bretxes en els murs de l’Estat que igual si, aquest cop sí, acceptava altres camins de confluència per organitzar una mica millor les nostres vides, sense pretendre cap cosa extraordinàriament revolucionària, simplement això, viure sense tants ofecs.

Una cosa així, com una frenada en plena autopista, a un sistema cada vegada més injust on el mecanicisme, en comptes d’alleugerir les nostres vides, les fa més insuportables i amb més incertesa, on l’autoestima dels exclosos que cada vegada són un major nombre de persones fa inviable completament el sistema, almenys per als que el pateixen, i altres s’agafen a la precarietat i a la incertesa de noves lògiques dictades pel mateixs sistema que en res afavoreixen les seves vides.

Però com sempre, el moment efervescent d’okupar les places ja ha passat; alguns van tornar als barris i van tractar de continuar organitzant-se, però una bona part va optar per la política convencional i de nou es van frenar les mobilitzacions, perquè d’alguna manera es va tornar a mirar a les urnes i en això estem ara de nou.

Però de moment, ens va semblar una experiència il·lusionant; l’alegria de veure a la plaça Catalunya a noves generacions ocupant l’espai públic i demanant l’opinió dels vells rebels de 1977; un intentava buscar el lligam d’aquells dies de la transició en què, tot i que amb altres dinàmiques, hi havia un pols directe per ocupar espais vitals de la ciutat com era ara les Rambles, en què al llarg del dia es respirava la llibertat d’estar canviant alguna cosa, i per la nit els quotidians enfrontaments amb les forces de la repressió agitaven el pols d’una democràcia que lluitava pels espais de llibertat i democràtics adquirits pel buit de poder d’un moment puntual de la nostra política estatal que s’estava redefinint.

Ara que de tot fa 40 anys, podem recordar que fa precisament quaranta anys que el moviment llibertari va reconstituir la CNT a l’interior del país, amb la famosa assemblea de Sant Medir al barri de la Bordeta, on en aquesta reconstrucció es va tractar de posar ordre a un nombrós grup de tendències que tractaven d’impulsar la seva manera particular d’entendre l’anarcosindicalisme. En aquesta aventura de la reconstrucció de la CNT trobem a Alberto Hernando, treballador de Telefónica, que va tenir el càrrec de secretari de la Federació Local de la CNT a partir de juny de 1976 i tot en semi clandestinitat.

- Crec recordar que el local d’aquella Federació Local de la CNT era al carrer Portaferrissa què recordes d’aquells primers passos de reconstrucció, qui estava amb tu?

La primera Federació Local a la Transició tenia la seva seu en aquell local de Portaferrissa, l’entrada estava en un discret passatge. Era un local incautat per la CNS (sindicat oficial creat durant el franquisme) i ens va ser cedit subreptíciament per membres dels injuriats cincpuntistes. Des dels primers mesos de 1976, allí es reunien els embrions dels que haurien de ser sindicats. El Comitè Regional Provisional sortit de l’assemblea de Sant Medir i els sindicats ja formats de la Federació Local, teníem allí una reunió setmanal.

L’ambient de Portaferrissa era eufòric, però bastant caòtic i indiscret, ja que encara estàvem sota la dictadura i allà concorria més gent de la deguda, incloent confidents. Al poc temps, les parets i el mobiliari del local era el testimoni d’una compulsió grafòmana. Així mateix, ningú es preocupava per la neteja que, segons sembla, per un informulat principi llibertari, l’havia de assumir pràcticament tot sol en condició de secretari de la Federació Local. Durant el període del meu mandat van passar pel local membres del sindicat anarcosindicalista suec (SAC), membres de l’executiva d’ELA-STV clandestina, delegats de l’organització europea de sindicats, la cúpula del POUM (Wilebaldo Solano), membres destacats de les dues “families reals” de la CNT a l’exili, així com de Dones Lliures. L’interès per la renascuda CNT, en aquells moments, era gran. No obstant això, aquest interès es va traduir, suposo que per precaució, en mínimes ajudes econòmiques. El local el va desallotjar la policia el 1984, retornant-lo als seus amos, comerciants del carrer Portaferrissa, als quals la CNT els hi havia confiscat el 1936.

- Ja des de primer moment hi va haver la lluita de tendències dins de la CNT, que va propiciar un pols entre totes elles per veure qui es feia amb el poder de l’organització, no tenint en compte que era precisament aquesta lluita intestina la qual minvava les forces internes. Sobretot, destacaria el moment en que és expulsada la tendència dels Paral·lels “Grups d’ Afinitat Anarcosindicalistes” Com vas viure aquest moment el 1977 o 78, no recordo bé ara des del teu sindicat de Telefónica?

Més que lluita pel poder era una disputa ideològica esgotadora entre els que volíem una organització predominantment anarcosindicalista i aquells que preconitzaven, insidiosament i usant sindicats minsos com el de “oficis varis”, una mena d’organització integral anarquista. Les reunions setmanals dels sindicats en la FL eren un suplici. Es discutia amb vehemència de coses subalternes, quan no supèrflues que feia pena, i no s’aprofundia en prendre una decisió sobre una estratègia eficaç per desenvolupar els sindicats, la necessitat històrica, després de quaranta anys

proscrits, era la tasca més imminent i òbvia. La malvolença personal entre diferents “companys” va esdevenir odi i en ocasions, agressions físiques. Va ser lamentable.

Aquesta lluita sorda i intestina no només va impedir el creixement de l’afiliació sinó que més aviat va espantar als treballadors. Recordem que en el moment de més eufòria llibertària (Les jornades llibertàries i el míting de Federica Montseny a Montjuïc), l’afiliació als sindicats de la CNT representava tot just el 0,7% del total de treballadors censats a Catalunya. És curiós que es magnifiquin aquells dos actes i que ningú recordeu que el darrer primer de maig il·legal el 1977 l’organitzés i dirigís la Federació Local de CNT de Barcelona (juntament amb una minsa UGT i els minoritaris USO, SOC i CSUT, escissió de CCOO) de la qual jo era el seu secretari. Que la CNT no es presentés a les primeres eleccions sindicals lliures el 1978, va ser un error que va pagar car. Personalment, vaig decidir, després del cas Scala, abandonar la CNT i participar en aquelles eleccions com a independent, sortint delegat a Telefónica.

La ruptura de les dues tendències va tenir lloc al congrés nacional de 1980, quan, fastiguejats de tant maximalisme i assetjament, una bona part dels militants van abandonar la CNT per formar la que finalment, amb el pas del temps, seria la CGT. El temps, els ha donat la raó: la CGT té una relativa presència en el món laboral, mentre que la CNT és testimonial. D’aquella experiència vaig sortir cremat i no vaig tornar a formar part de cap sindicat ni partit polític. A Telefónica vaig seguir participant en les diferents resistències obreres a l’empresa, però com un treballador

“Que la CNT no es presentés a les primeres eleccions sindicals lliures el 1978, va ser un error que va pagar car”

NT de Barcelona sortida de l'assemblea de Sants de febrer del 76

NT a la Barcelona del 1976 era scret"

més. En paral·lel a la meva feina a Telefónica, vaig col·laborar amb l'editorial Ruedo Ibérico. I a la mort del seu editor, Pepe Martínez, vaig començar a escriure articles i crítica literària en diaris (La Vanguardia, El Mundo, El Periódico de Catalunya) i revistes (El Viejo Topo, Quimera, La Puça i el general, Archipielago). Fins i tot en l'etapa en què va estar Salvador Gurucharri com a director de Solidaridad Obrera (1999-2000) escrivia una columna titulada "Neones" sota el pseudònim de Mauro Roa.

Ara estic jubilat, he deixat d'escriure en els mitjans públics i em dedico a ser un avi exemplar del meu nét Artur. El que no vol dir que no mantingui un interès per la política actual, especialment pels moviments sorgits arran del 15M; moviments encara en germinació, confusos orgànica i ideològicament, però esperançadors com impugnació tribunícia al bipartidisme (encara que es qualifiquen de dreta i esquerra, tots dos són fidels vicaris del capitalisme) i els rapinyaires poders econòmics. El seu caràcter llibertari i entusiasme em recorden molt als joves que vam participar en la Transició. Espero que no siguin derrotats ni es frustrin com ens va passar a nosaltres.

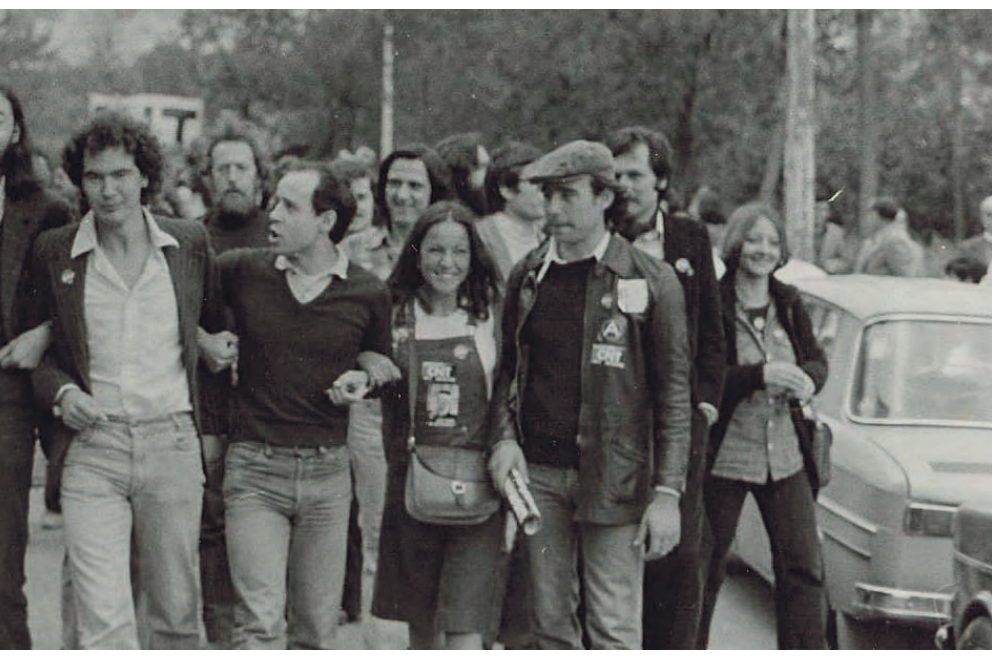

"Es discutia apassionadament de coses subalternes, quan no supèrflues que feia pena, i no s'aprofundia en prendre una decisió sobre una estratègia eficaç per desenvolupar els sindicats, la necessitat històrica, la tasca més imminent i òbvia, després de quaranta anys proscrits"

"D'aquella experiència, després del cas Scala i la ruptura produïda en el Vè congrés de la CNT, vaig sortir cremat i no vaig tornar a formar part de cap sindicat ni partit polític"

- A dalt ens comentes, la teva participació i col·laboració amb Martínez de l'editorial Ruedo Ibérico amb el que crec que et va unir una bona amistat fins al final dels seus dies, en fi, què ens pots dir d'aquella mítica editorial?

Des de 1978 a 1986, quan per un accident fortuït va morir a casa seva de Madrid, vaig mantenir una estreta relació amb Pepe Martínez. Junts, ja amb l'editorial a Espanya fins a la seva clausura el 1982, portem la redacció dels tres últims números de "Cuadernos de Ruedo Ibèrico", un d'ells dedicat a la CNT i que va ser menyspreat per l'organització, "CNT ser o no ser. La crisis de 1976-1979". També vaig col·laborar amb Pepe Martínez a la promoció dels llibres que va editar a Espanya, entre els quals figurava "El Eco de los pasos" de Joan García Oliver, llibre que juntament amb Pepe Martínez vam presentar al sindicat d'Arts Gràfiques de Barcelona (carrer Riereta). Desconec per què un sector dels cenetistes vells, de la facció federiquista, odiaven l'editorial "Ruedo ibèrico". Suposo per haver editat l'obra de Peirats, contrincant de Federica Montseny. Una senyora gran ens va increpar dient que no s'havia llegit el llibre, però tot el que hi deia Garcia Oliver eren mentides. Severino Campos, que també assistia a l'acte, va amenaçar amb explicar secrets, al que Luis Andrés Edo, en la nostra defensa, li va replicar que si Severino parlava, ell també ho faria. I, com en el vers de Quevedo, no hi va haver res: tots dos no van explicar cap secret orgànic.

En fi, aquest acte suposava un guió que Groucho Marx hagués signat encantat. Una editorial com Ruedo ibérico era necessària en aquells temps, ja que si a l'exili s'havia dedicat a informar, en la democràcia del que es tractava era de contrainformar sobre els nous poders fàctics, la premsa especialment, i sobre la nova classe política que encara ens domina. Pepe Martínez era molt incòmode per a aquells esquerrans dels setanta que en aquells moments, passats al PSOE, cohabiten amb els poders de sempre. Van acabar amb l'editorial, amb menyspreu i a la callada, mitjançant una premeditada asfíxia econòmica; i respecte a Pepe Martínez condemnant-lo a un ostracisme social.

MS: Gràcies Alberto Hernando per ajudar-me en aquesta nova aventura de redactor a la revista Catalunya de la CGT, si vols apuntar algun fet més que consideres que podíem haver parlat i no hem fet, ara pot ser el moment de deixar constància sinó, ho deixem aquí, que ha estat un plaer. Salut Company

Sense fronteres

La reforma laboral que incendia França, inspirada en la que va aprovar Rajoy

Ana Requena Aguilar / Moha Gerehou

Els canvis en la negociació col·lectiva i els acomiadaments recorden a la norma que el Govern espanyol del PP va aprovar el 2012. La norma francesa acaba amb les famoses 35 hores setmanals: les empreses podran ara modificar la jornada laboral en determinades circumstàncies
Els carrers de França clamen contra la reforma laboral que ha aprovat el Govern de François Hollande. Myriam El Khomri, ministra d'ocupació francesa, posa el seu cognom a una norma que ha deslligat una ona de protestes liderades per les centrals sindicals i els col·lectius d'estudiants. Intel·lectuals de la talla de Thomas Piketty o els participants en el moviment Nuit Debout, de grans similituds amb el moviment 15-M, planten també cara a la norma. El seu contingut s'inspira amb claredat en la reforma laboral aprovada a Espanya pel Govern de Mariano Rajoy, i recorda a les engegades als països rescatats, com Grècia o Portugal. En quins punts s'assemblen?

1. Negociació col·lectiva.
La nova llei francesa ataca al pilar en el qual asseneten les relacions entre empresa i treballadors i que fixa les condicions laborals. Proposa que prevalgui el conveni d'empresa sobre els sectorials, una cosa que la reforma espanyola ja va imposar. La crítica principal a aquest canvi, a França o a Espanya, és la mateixa: si el conveni d'empresa pot saltar-se la resta d'acords –sectorials o territorials– s'obre la porta al 'dúmping social', és a dir, al fet que les empreses rebaixin tot tipus de condicions amb tal de resultar competitives i vendre més barat que la seva competidora. Els convenis sectorials fixen, per contra, condicions homogènies per a tot un segment productiu, de manera que les empreses poden fer els seus propis convenis però sense saltar-se les línies marcades pel sector. La força sindical en els sectors és, a més, més potent que el poder negociador que puguin tenir en una sola empresa.

2. Indemnitzacions per acomiadament.
La norma introdueix nous límits i més rígids en les indemnitzacions per acomiadament improcedent. El projecte contemplava un topall de 15 mesos per als treballadors amb més antiguitat en lloc de 27 mesos. No obstant això, encara que la intenció era que els nous límits fossin inapel·lables per evitar interpretacions judicials, la pressió de les vagues ha fet que el Govern ofereixi una forqueta de límits a les indemnitzacions que els tribunals aplicaran segons considerin. La reforma de Rajoy va reduir la indemnització per acomiadament improcedent de 45 a 33 dies per any treballat.

3. Expedients de regulació d'ocupació.
Com a Espanya, augmenten els motius pels quals es poden fer acomiadaments col·lectius per causes econòmiques. A partir d'ara es podran fer també per descensos en la xifra de negoci o comandes o per canvis organitzatius per mantenir la competitivitat. Bastarà amb quatre trimestres en negatiu per fer-ho. La situació és similar a la d'Espanya després de la reforma laboral: aquí els acomiadaments objectius o per causes econòmiques poden fer-se per pèrdues actuals o previstes.

4. Temps de treball.
Les famoses 35 hores setmanals de treball a França ja no seran tals. Encara que ja existien excepcions, la norma inclou més situacions davant les quals les empreses poden ampliar la jornada laboral de les seves plantilles. La clau per modificar la jornada les tindran les companyies amb solament al·legar motius com l'entrada en un nou mercat, una reestructuració en el si de la companyia o simplement per alguna causa considerada excepcional.

5. Modificació de les condicions de treball.
Una empresa podrà canviar les condicions de treball fixades en el contracte d'un treballador, encara que amb la seva aprovació. No podrà fer-ho, això sí, amb el salari. En aquest punt, la reforma d'Espanya sembla més agressiva: va permetre que les empreses facin modificacions substancials de les condicions de treball, inclosos els sous, i de forma unilateral, si bé han de negociar-ho amb els representants sindicals.

** Publicat al Diari del Treball*

La Nuit debout s'enfronta a la teràpia del xoc

Tomás Muñoz

França està vivint una ona de protestes contra la nova legislació laboral que pretén imposar el Govern d'Hollande. La mobilització popular contra la reforma laboral, l'anomenada Llei El Khomri, s'està produint amb el rerefons de l'estat d'excepció després dels greus atemptats de novembre.

París té a la seva zona cèntrica un urbanisme molt orientat al consum, amb bulevards plens de tendes i espais destinats al turisme. Passejar aquests dies una tarda per la irreductible i intermitent llogaret gal de Plaça de la Republique suposa descobrir una anomalia. El moviment Nuit debout porta dos mesos tornant cada tarda i desmuntant a les 12 de la nit, resignificant aquest espai públic amb un sentit polític.

Aquesta presència de gent organitzant-se, protestant, coneixent-se i cooperant entre si amb alegria contraresta una important càrrega de dol que impregna la plaça. Als peus de la imponent figura de Marianne, al·legoria de la República, conviuen amb les proclames del moviment centenars de flors, espelmes i cartells que homenatgen als morts en els atemptats de Charlie Hebdo i els de la sala Bataclán.

La ciutat i els seus habitants van sofrir un xoc amb aquelles matances i aquest va ser l'epicentre de la mostra col·lectiva de dolor. "Des dels atemptats estàvem tots com amb una foscor interior. Se't contagia la por, la sensació de que tot està malament", diu Ioana, participant a Nuit debout. "Per guarir aquesta tristesa col·lectiva només hi havia una medicina possible i era això", sentència.

Doctrina del xoc

En el seu assaig 'La doctrina del xoc', la canadenca Naomi Klein sosté la hipòtesi que el neoliberalisme aprofita les crisis per generar canvis socials. Tal vegada sigui mera coincidència temporal, però el Govern d'Hollande, que acaba de prorrogar l'estat d'excepció fins a juliol, no ha dubtat a treure endavant la reforma més dura per als treballadors justament en aquest període.

Probablement Hollande donava per descomptada l'oposició dels sindicats. Alguna vaga, protestes de carrer, interrupcions de tràfic. Però no podia preveure el desbordament ciutadà. Per a l'activista de Attac Frédéric Lemaire, el germen del moviment va ser l'apropiació per part de la gent de les campanyes cridant a la mobilització plantejades pels sindicats. "Més d'un milió de persones van signar en pocs dies a internet contra aquesta llei i moltíssima gent va començar a elaborar els seus propis memes i vídeos cridant a la protesta".

Un grup reduït d'activistes, la major part agrupats entorn de 'Convergence des Luttes' (convergència de lluites), va planificar quedar-se a passar la nit del 31 de març, dia de la gran mobilització sindical. "Necessitàvem comunicar que no anàvem a tornar a casa, que anàvem a seguir en peus, sense detenir la protesta", relata Marion, que participa en la comissió d'Internacional. La crida va funcionar, i en els primers dies l'assistència va créixer de forma exponencial. Març mai va acabar, i el moviment es va estendre al mes d'abril i al de maig.

"Existia una necessitat d'expressar-se, de compartir els pensaments crítics cap a la situació social que estem vivint", explica Marion. Per a

l'observador extern crida l'atenció el clima festiu que regna a la plaça. Es fan concerts, hi ha música, es beu, es balla. Hi ha una alegria col·lectiva que es percep, la gent somriu tot el temps.

França és un país amb una forta tradició política i organitzativa, amb una esquerra relativament nombrosa, almenys quant a sigles. Fins ara, no obstant això, el descontentament social provocat per les polítiques governamentals havia estat capitalitzat en major mesura pel Front National de Marine Le Pen.

L'activista Frédéric Lemaire apunta com a possible explicació al llenguatge. Explica l'exemple d'un quadre del Partit Comunista Francès (PCF) que va visitar una fàbrica de Rennes i li va preguntar a un noi pel seu vot. El jove li va dir que sempre havia votat PCF, però que en les últimes havia votat a Le Pen. "Per què?", li va preguntar el polític. "Marine Le Pen parla com nasaltres". "Els quadres de l'esquerra diuen a la gent que faran coses per ells, Le Pen diu: la gent som nosaltres", aclareix Lemaire.

El moviment s'enfronta a nombrosos reptes interns i externs. En el seu interior conviuen diferents estratègies, tàctiques i concepcions molt diverses del full de ruta a seguir. Precisament la trobada i la confrontació d'aquestes diferents visions suposen per a l'activista Marion "l'ingredient principal del moviment que ve". Perquè està en permanent construcció. L'Eurocopa de futbol comença al juny, i la plaça de la República és un espai que les autoritats necessitaran usar per a les seves cerimònies. "És igual si no anem a estar a la plaça en un mes, les comissions que existeixen ara seguiran el treball", diu Marion.

També és bastant evident que la composició ètnica no reflecteix la mateixa proporció que componen "els de a baix" en la societat francesa. Que encara està per veure si aconseguiran portar la mobilització a les perifèries. El moviment tampoc és tan massiu com ho han estat altres preses públiques de les places. Els temps de la mobilització, a més, semblen marcar-los més els actors prèviament existents, com a sindicats i col·lectius d'esquerra.

A nivell extern, sembla francament impossible que la governança neoliberal canviï la seva estratègia de disciplinament laboral en un país que ja ha posat la velocitat de creuer cap al seu nou paradigma social. No obstant això, és inevitable recordar la reflexió que feia Gramsci sobre la Revolució Francesa. El sard explicava que no es va guanyar amb l'assalt a la Bastilla, sinó que s'havia començat a guanyar 30 anys abans, amb la Il·lustració i l'Enciclopèdia.

Les persones que participen en el moviment han convertit la plaça de la República en un àgora polivalent on es poden trobar projeccions, art en molt variades formes, biblioteques, menjadors gratis i molts stands en suport a diferents causes. Al seu al voltant és fàcil veure reunida a alguna de les 80 comissions i grups de treball que s'han creat, així com la cita diària amb l'assemblea general.

El 76 de març, 15 de maig en la resta del món, la plaça registrava una assistència espectacular. Des de la megafonia de l'assemblea general es demana que tothom se senti. Com si fos l'ona en un estadi de futbol, a un senyal, la gent comença a aixecar-se i esclata en crits d'alegria i aplaudiments. En els ulls dels participants es nota la il·lusió d'estar fent alguna cosa gran i es pot llegir aquell microrelat de Jean Cocteau: "Ho van aconseguir perquè no sabien que era impossible".

** Article publicat a la revista Diagonal*

El que tots detesten de la policia a França

Raoul Lyon

Forces de l'ordre i violència en les mobilitzacions

La informació de masses capta l'atenció de l'espectador més susceptible de manipulació. En les últimes setmanes el missatge és clar a França. Per al govern només hi ha una forma d'afrontar la lluita que avui duem a terme: donant difusió massiva a les imatges d'enfrontaments en rodes de premsa, telenotícies, tertúlies i altres suports, formats i tons. Com sol dir-se, "les barricades no tenen més que dos costats" i ja sabíem en quin es troben les càmeres de TV. França porta més de dos mesos mobilitzada contra la Llei del Treball i el seu món, amb nombroses vagues, accions i assemblees que s'expandeixen per tot el país.
A París i en diverses ciutats de França, 18 de maig la policia manifestava el seu descontentament enfront de el "odi anti-policia" que sofreixen des de fa mesos. És difícil negar que portin raó, a la vista que l'eslògan "tothom detesta a la policia" ha estat una constant en accions i manifestacions des de març. Cal recordar l'evident, sempre obviat pels grans mitjans: si la policia és tan detestada és perquè és el braç armat d'un govern que pilota el seu vaixell a cop de fuet, polítiques racistes, estat d'emergència o amb la recent aprovació a corró i per decret de la Llei El Khomri. La policia és sempre l'última vitrina que protegeix físicament al Govern. Ho han entès bé els manifestants no sindicats que els dos últims mesos prenen el cap de les manifestacions, tractant una vegada i una altra de desbordar els dispositius policials per dirigir-se directament al Govern.

El mateix dia, al voltant d'una plaça de la República en la qual policies indignats es van manifestar al costat de diputats del Front National, diversos centenars d'activistes es van donar cita per "envoltar a la policia" i denunciar els plors d'aquells que accepten gasejar, donar cops de porra, estirades, empentes i patades, gravar-nos i fitxar-nos, i de vegades fins a matar en nom de l'actual estat de les coses. Aquell dimecres, a les deu del matí, la Prefectura prohibeix manifestar-se a aquells i aquelles que pretenien denunciar la mascarada policial. Després de la dispersió amb gasos dels centenars de manifestants, una part decideix llançar-se en manifestació salvatge. En la riba del canal Saint-Martin, atrapat en un embús, es troba el cotxe de policia del que tant es va parlar aquesta nit i l'endemà. El cotxe que va acabar cremant en flames.

Escenes violentes

He vist les imatges d'aquells que trenquen els vidres del cotxe i, tirant dins una bengala, ocasionen la sortida del policia que el conduïa i el seu fugaç enfrontament davant els cops d'un manifestant. Podríem dir-nos que cops de porra i pilotes de goma a boca de canó dolen més, que pitjor és usar gasos, que els policies no cessen en els seus cops cada vegada que poden i que totes aquestes imatges circulen molt menys per les pantalles en els últims mesos. L'escena és violenta, és evident. És una imatge forta precisament perquè el policia és colpejat per allò que representa. Aquesta imatge mostra el que passa a França des de fa més de dos mesos, una ofensiva contra el govern i els seus fonaments, la qual cosa obre una bretxa difícil de tancar en els tibants moments que vivim.

Perquè, no ho oblidem, perquè l'Estat modern pogués emergir va haver de liquidar primer la qüestió de la violència, fer-la el seu monopoli. Dit d'una altra forma, l'Estat s'afirma poderós des que l'única violència legítima es torna la seva. Les altres formes de violència van ser vençudes i cada vegada que una nova emergeix, l'Estat no pot sinó declarar-li la guerra, perquè amenaça directament la seva existència. Només així s'explica la falsa acusació d'intent d'homicidi amb premeditació que recau contra els assaltants. En realitat, allò que va començar en el Renaixement, la constitució de la violència com a monopoli de l'Estat, ha trigat segles a esdevenir una evidència. Com entendre d'una altra forma el plebiscit de l'estat d'emergència des dels cafès o carrers de tota França? I és que l'antiterrorisme erigit en tècnica i moneda corrent de Govern només és suportable pels qui ja han acceptat tot la resta, començant per ser cossos desarmats i permanentment controlats.

Però el que veiem a França els dos últims mesos és el contrari: que el nombre i determinació d'aquelles i aquells disposats a oposar-se a aquest món no para d'augmentar. Es creen noves solidaritats, formes diferents de manifestar-se conviuen, la por canvia de bàndol.
No es tracta de fer apologia de la violència com l'últim dels nihilistes, ni de prendre aquest petit acte de quatre joves com una gran batalla. No fa falta ser psicòleg de multituds per comprendre què hi ha darrere d'aquest gest, ni tampoc ser un observador atent dels mitjans per adonar-se del que ens juguem amb la seva mediació. Es tracta més aviat de saber prendre col·lectivament el camí que ens ha estat negat: ser persones que decideixen juntes viure d'una altra manera. Donant-nos els mitjans de la nostra victòria, intentant no ser allò que tothom detesta de la policia.

** Article publicat a la revista Diagonal*

Social

Radical-ment Feministes

Dones Llibertàries de CGT-Barcelona

Amb la pluralitat dels feminismes actuals, la Xarxa Feminista, Ca la Dona i feministes independents s'han organitzat les jornades Feministes de l'any 2016, els dies 3, 4 i 5 de juny a Barcelona, al Campus Ciutadella de la Universitat Pompeu Fabra. Ha estat Una gran trobada de tots els feminismes sota el lema "Radical-ment feministes"i on vam ser convocades dones, lesbianes i trans.

Hi hem participat diverses organitzacions, i han estat possibles gràcies a la feina i a l'activisme de moltes dones. Ens hem aplegat en espais de debat, taules, tallers, exposicions, espais creatius, organitzades en 5 franges horàries de 105 minuts, amb un ventall de 15 activitats funcionant alhora, incloent-hi un espai de creació continua. Cal assenyalar també que hi ha hagut un espai infantil i que si alguna dona volia entrar als debats amb les seves filles o fills podia fer-ho. També va estar garantida l'accessibilitat a tots els espais per a les persones amb diversitat funcional. Aquests aspectes van fer que quan diem de posar al centre les cures i la vida, fos real i no un discurs que toca fer.

Han estat tres dies amb 2500 dones inscrites i més de 150 col·lectius i on hi ha hagut una multiplicitat de persones de diferents generacions (dones entre 14 i 93 anys). S'han obert debats tant importants com la identitat de gènere, el racisme i el classisme i els privilegis que comporten, que ens travessen a totes i que diverses companyes van visualitzar. Totes teníem clar que necessitem trobar-nos, obrir la porta a seguir deconstruint i construint, doncs el feminisme es repensa constantment.

El tret de sortida de les Jornades va ser el passat 7 de març quan gairebé 500 dones, lesbianes i trans vam tornar a omplir el Paranimf de la Universitat de Barcelona després de 40 anys de les 1rs Jornades Catalanes de la Dona, tot recordant l'ocupació que es va fer a l'any 1976 amb més de 4.000 dones. Bona part de les reivindicacions d'aquell moment es mantenen vives. Les transformacions aconseguides per les dones des de l'any 1976 són innegables. Segurament hi ha moltes diferències entre aquells anys i les condicions actuals, però que siguin diferents no vol dir que sigui més fàcil, que tot sigui menys heteropatriarcal i que no haguem de seguir treballant.

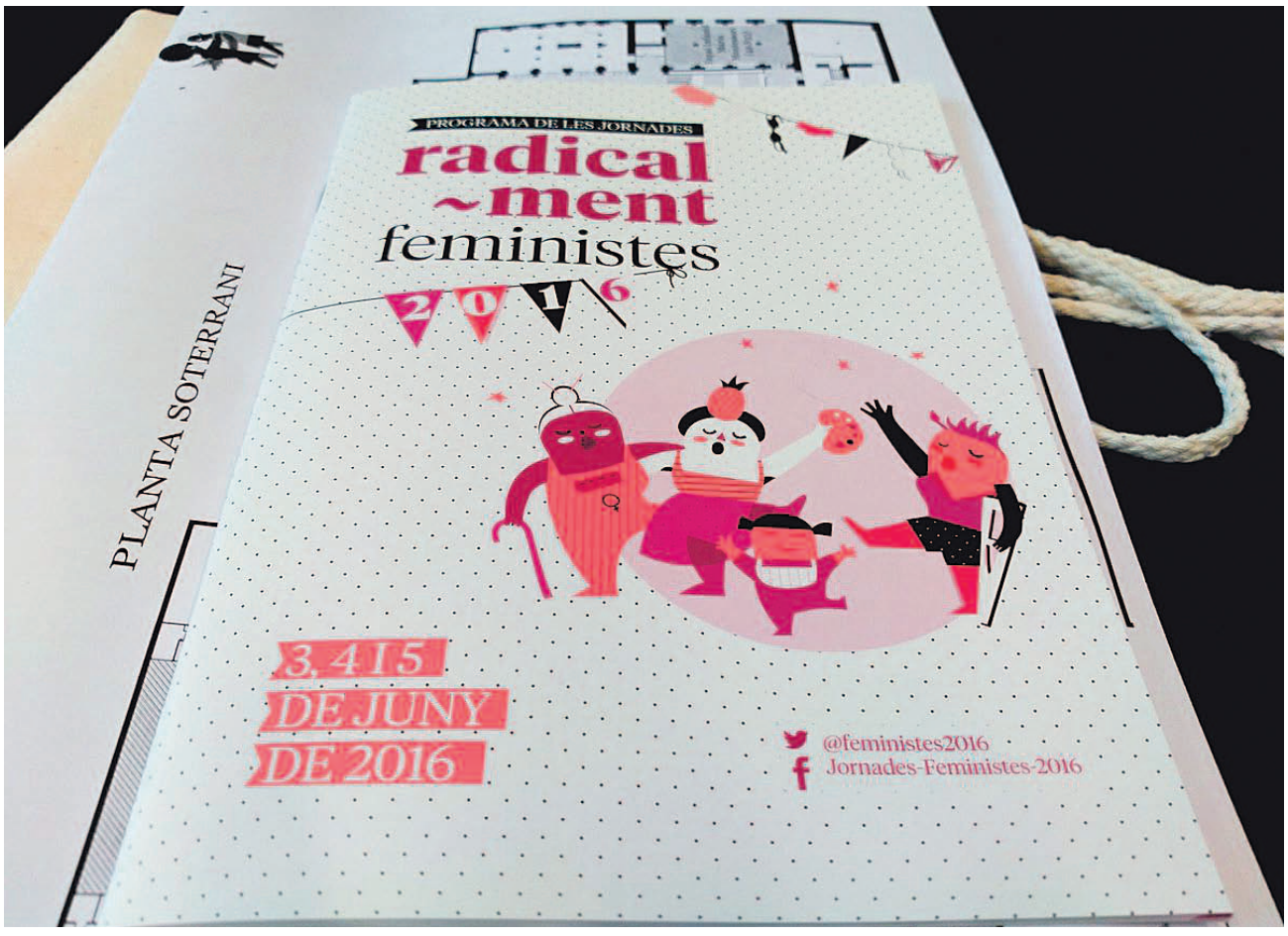

Fins fa pocs anys, dir-se feminista en públic suposava, com a mínim, mirades censuradores. Podríem dir que això encara passa, perquè diuen que els feminismes separen a les treballadores en comptes d'afinar la mirada i veure que el que realment ens divideix és el masclisme, perquè aquest ens mata i ens explota. Podríem dir que a dia d'avui molts espais d'activisme i política ja no es pensen a si mateixos sense incorporar alguna veu feminista. Però anem amb compte, doncs a la pràctica potser les veus feministes són el que ja algunes escriptores dels anys setanta en deien "la dona coartada", el purple washing i el pink washing. No és una qüestió de quotes ni de seccions, és qüestió de com ens comportem en les nostres quotidianitats i això si que cal revolucionar-ho i molt.

Volem enderrocar el patriarcat i la seva llarga càrrega de categoritzacions, d'estereotips que marquen el llenguatge i les nostres conductes, i les relacions. I així, com a grup de Dones Llibertàries ens va semblar molt important la nostra presència i participació en diferents activitats de les Jornades. Vam estar al Taller AUTODEFENSA, COM, PERQUÈ? FEM JOCS DE CONFIANÇA; també a la Taula de debat sobre Memòria històrica, MEMÒRIA: RE-VOLTA I ANTICIPACIÓ. En aquesta taula va participar la nostra companya i historiadora Dolors Marin. Així, a més, vam participar amb l'Exposició MUJERES LIBRES, que ens van cedir les companyes "Mujeres Libertàries" d'Aragó. També vam muntar el tenderol com a Dones Llibertàries de CGT.

Vam ser a la Taula de debat de Coeducació QUÈ ÉS LA COEDUCACIÓ, MAMA?, amb la companya Roser Pineda. L'escola actual s'ha quedat amb la "igualtat. La pregunta és: igual a qui? I el referent de la igualtat és sempre el masculí. I l'escola igualitària i mixta d'avui, on hi estudien les nenes i noies i on treballen un munt de mestres i professores, té els continguts i referents de sempre: home, blanc i de país anomenat desenvolupat. El taller va finalitzar proposant un primer manifest estructurat en tres punts: 1) Que s'apliquin les lleis existents, que signifiquen un pas endavant, però que no es compleixen. 2) Formació del professorat i personal de l'àmbit educatiu. 3) Modificació de les condicions laborals del professorat (ràtios, plantilles, horaris i pressupostos d'educació ...).

Igualment vam participar i assistir a altres xerrades i debats com els que parlaven del paper del feminisme en el debat sobre la independència. Un d'ells, el de violències patriarcals, en que participava Novembre Feminista, encarava el debat sobre què defineix el terme violència de gènere, què defineix el terme violències masclistes i com anomenar nosaltres el que ens passa. L'anàlisi que es feia a la taula és que la desigualtat entre dones i homes és el context de les violències masclistes, una desigualtat basada en les relacions de poder sostingudes per estructures que produeixen normativa diferencial i jerarquitzada de gènere.

Les conductes violentes que serveixen per castigar les dones que es neguen a complir els mandats de gènere. La violència esdevé una eina per a disciplinar-nos i són un problema social i de cap manera fets aïllats. Això és així perquè vivim en un món heteropatriarcal i mentre segueixi essent així cap d'aquestes violències serà un fet anecdòtic.

Des de Novembre Feminista, a més a més, es plantegen fer un treball a llarg termini per estendre la idea de que les violències masclistes han de ser eradicades totalment d'aquesta societat, i és per això que contemplem l'actuació en diferents eixos: el legal, l'educatiu, la intervenció.

Un altre dels tallers fou sobre dret a decidir, la violència obstètrica, lactància i reproducció assistida. En aquest taller vàrem aprendre què és la violència obstètrica. Aquest és antiga i es basa en el concepte misogin que repeteix que el nostre cos és malalt i està en risc constant. La menstruació es tracta com una malaltia, com l'embaràs, el part o la menopausa quan resulta que són processos del tot naturals. Això genera una por i una desconnexió respecte el nostre cos que fa que ens acabem sotmetent a processos horribles i innecessaris que pensem que són normals i no ho son. Per exemple, la postura del part hospitalari no és natural, tampoc provocar-los, ni les episotomies. Sense saber que tot això que passa és un robatori, som tractades com a menors que no saben el que volen.

El taller de vulnerabilitats i resistències feministes, va ser un d'aquests que remouen. Aquest consistia en posar sobre la taula què ens passa quan ens sentim vulnerables i com ho vivim, i ho vam posar sobre la taula tancant els ulls i dient tot els que "hem" de fer. Ho exposem, però, a la vida real tot això que se'ns exigeix i que potser no volem? Ens sentim massa despullades i dèbils quan admetem que som vulnerables? Les relacions humanes genuïnes s'haurien de basar en interdependències no tòxiques, però estem tan acostumades a resistir i a dir que som fortes que no deixem espai per a pensar-nos i anomenar-nos vulnerables. Això, traslladat a l'activisme, es tradueix en que tots els discursos del cuidar-nos i donar suport no són reals. Per l'activisme resulta difícil assumir que algú pot ser que necessiti descansar o no estar sempre a primera fila. I doncs, què estem construint? Un activisme basat en líders i quarters, en figures i en discursos?

Vam gaudir, també, de les benvingudes i acollides que fan als seus països d'origen les dones dels col·lectius que en feien la performance: E WAISO POLA, Yemanja, EQUIS MGF, ADDIS. En aquest mateix espai de creació hi havia les exposicions, com les de les escriptores pioneres i potents Montserrat Abelló o Caterina Albert.

De tots els tallers i debats que es donaven simultàniament també volem destacar per la presència de públic el de "Com tenir un mòbil feminista". La tecnologia que se'ns ha fet imprescindible s'ha produït a costa d'altres pobles. En la República del Congo la majoria dels conflictes estan finançats per les grans multinacionals que exploten els denominats "minerals de sang". Un d'aquests minerals és el coltan que és necessari en la fabricació dels components electrònics dels nostres mòbils i ordinadors. El control es fa també a través del cos de les dones. En les guerres que es desenvolupen en el Congo pel control d'aquest mineral la violència sexual cap a les dones s'ha convertit en una estratègia de guerra. A més, les dones realitzen part del treball en l'extracció dels minerals. És un feminicidi provocat pel tràfic de minerals que s'utilitzen per fabricar la tecnologia que utilitzem avui dia. Al taller es va projectar el documental "Fair Feminist Technology" (https://vimeo.com/169210437/816d78788e)

Es va plantejar com allargar d'una manera autogestionada la vida dels nostres mòbils, que en la majoria dels casos estan programats per durar dos anys i trencar amb el consum al que ens obliguen per l'ús que actualment tenen aquestes tecnologies.

En el grup de tallers de la primera hora del matí estava també el de "Lesbianismes a taula" (Xarxa Feminista, I visqueren feliçes, Lesbicat , Activista del feminisme autònom, Escola Feminista d'Estiu). Es va fer un repàs per diferents formes d'entendre el lesbianisme polític, tant des d'una perspectiva teòrica com de praxi política dins del feminisme. Al mateix temps es va revisar el projectes editorials que pretenen trencar amb el tòpic del "bollodrama" recollint contes sobre lesbianes amb final feliç. És el llibre de "I visqueren felices". També es va revisar la història del feminisme lesbià a Catalunya des de finals del franquisme fins a l'actualitat amb el feminisme autònom.

Un dels tallers més divertits va ser el "Lesbifemzine", pensat per I visqueren felices, Feministes Indignades, Els cot i Creart. En aquest taller varem realitzar un Fanzine lesbofeminista. Destaquen algunes vinyetes sobre assetjament i la creació d'alguns lemes de denúncia com "heterosexualidad=síndrome d'Estocolm". Va ser una llàstima que tinguéssim tan poc temps per aprofundir en els seus continguts.

En un dels tallers d'a la tarda, Eines per treballar els límits a la llibertat d'expressió, organitzat per Novembre Feminista, va ser impartit per Laia Serra, advocada. Aquí se'ns van donar eines a l'hora de realitzar campanyes de denúncia per xarxes socials, de manera que es puguin eludir les respostes repressives de l'estat.

El taller d'autodefensa que vam impartir com a Dones Llibertàries fou participatiu i sobretot teòric. Vam partir del punt que ens han expropiat el poder de definir-nos, de definir i de definir què és una agressió. Per tant entre totes vam dir què és violència, què és violència de gènere, què és violència domèstica, què és agressivitat etc. Sabem com defensar-nos de les agressions de baixa intensitat que patim de manera diària? Estem acostumades a que quan assenyalem que un comentari o fet és masclista ens diguin, els nostres companys, que exagerem...com ens fa sentir això, com reaccionem?

Com que diuen i ens han ensenyat que hem de ser complaents, pacífiques i pedagògiques, sovint no tenim eines per a afrontar aquests moments que són els que minen poc a poc l'ànim i l'autoestima. No ens han ensenyat a dir que no i a posar límits no ens han ensenyat què és el consentiment, ni a mantenir el nostre espai.

Sabem si els nostres espai són segurs? Si es qüestionen les respostes a les agressions no són segurs. Si es consenteixen masclismes no són segurs.

Aquesta és un concepte polític que va més enllà del físic. És com el concepte d'acció directa: repartir pamflets contra el sexisme, fer piquets contra empreses que fan assetjament, fer un grup de suport a dones maltractades, fer escarnis i atacs a agressors, atacar empreses o entitats que fomenten l'heteropatriarcat,...tot és autodefensa feminista. Així vam recordar els grups de dones autònoms com Rote Zora, WITCH o Wimmins Fire Brigade i les dones de Mujeres Libres.

Vam tenir un moment per a parlar de temes com el fet que la violència és una eina que l'heteropatriarcat i els masclistes utilitzen per a disciplinar, dominar i controlar. Però com a eina també la podem agafar nosaltres. Altres debats que van sorgir van ser la ràbia que suposa que ens els col·lectius mixtes s'utilitzin termes feministes com "em sento", "em fas sentir" o "cuidem-nos" però buits de contingut perquè en la realitat no s'apliquen.

Volem destacar diversos moments de les Jornades. Durant la inauguració els parlaments van ser diversos. Un d'ells deia que les violències masclistes no són cap fenomen ni cap lacra social que obeeix a problemes de conductes d'alguns homes sinó que aquests sostenen aquest sistema patriarcal. Les vivim cada dia perquè són estructurals, subtils i brutals, estan normalitzades i s'exerceixien sense cap necessitat de justificació. Cal la resposta directa, la sororitat, el si toquen a una ens toquen a totes. Cal subvertir els rols, okupar els espais, visualitzar-nos, parlar, crear, assenyalar, reforçar-nos, debatre, reflexionar etc.

En aquest sentit destacar també que les dones racialitzades assenyalessin els nostres privilegis tant a l'hora dels tallers i debats com desplegant una pancarta que deia "Els feminismes catalans també són racistes". Així, ens cal fer molta feina per a descolonitzar-nos i escoltar el que tenen a dir i definir i explicar-nos les dones que ens diuen que no som el melic del món.

I per tal de compartir els sabers i les experiències viscudes, es va fer l' assemblea de cloenda, una manifestació, dinar i festa. A compartir debats i treballar més!

Escola Llibertària d'Estiu a Ruesta

Tindrà lloc del 28 al 31 de juliol 2016 sota el lema "De la Revolució Social (1936) a la reculada de Drets i Llibertats"

Secretaria de Comunicació
Comitè Confederal CGT

Un any més la CGT obre la seva Escola Llibertària d'Estiu un espai de trobada i discussió, d'aprenentatge i esplai, en el qual totes puguem aportar les nostres experiències i sabers per enriquir-nos mútuament.

Es compleix el 80 aniversari del començament de la Guerra Civil i la Revolució Social, que amb esperança i determinació van engegar les dones i homes del Moviment Llibertari. Al fil d'aquesta commemoració, aquest any l'Escola Llibertària de CGT, a través de diversos Tallers rememorarem aquells dies i el que va suposar per a nosaltres, extrapolant aquells fets amb la situació actual de Repressió i atac a la Llibertat a la qual ens sotmet el nou Feixisme-Neoliberal. A través del coneixement del nostre passat i el seu paral·lelisme amb el present, reflexionarem sobre la situació actual i les estratègies de lluita per enfrontar-les.

Els tallers:

- Treball esclau en el franquisme, Cecilio Gordillo (Grup de Treball Recuperant la Memòria Històrica de CGT-Andalusia)
- Treball a les presons avui, Emiliano Tàpia (Coordinador As. ASDECOBA)
- Repressió en el tardofranquisme, Camús Galant (Ex-prés del Franquisme i membre de la Comuna)
- Repressió a la dissidència avui, Alba Villanueva (NoSomosDelito)
- 80 anys de Mujeres Libres, Laura Vicente (Historiadora i militant de Mujeres Libertarias Zaragoza)
- Feminisme avui, Justa Montero (Militant de l'Assemblea Feminista)
- Col·lectivització a Barcelona (1936-39), Josep Quevedo (Investigador i militant de CGT)
- Autogestió avui, José L. Carretero (Militant de ICEA i Solidaridad Obrera)

Com ens organitzem?

Aquest pot ser un primer esquema organitzatiu del dia:

• 09 a 10h: Esmorzar (inclou organitzar l'habitació, dutxa,...)
• 10 a 14h: Tallers
• 14 a 18h: Menjar, migdiada i altres activitats que no requereixen pensament
• 18 a 21h: Tallers
• 21 a 22h: Sopar
• 22:30h: Activitats culturals

Per dies l'horari serà:

• Dijous. Anirem arribant i desfent equipatges
o 18:00 h. Assemblea per organitzar-nos
o 21:00 h. Sopar
o 22:00 h. Documental: 'Valentín, la otra transición'

• Divendres. Comencem les tasques de l'Escola
o 09:00 h. Esmorzar
o 10:00 h. Treball esclau en el franquisme - Treball a les presons avui
o 14:00 h. Menjar i descans
o 18:00 h. Repressió en el tardofranquisme - Repressió a la dissidència avui
o 21:00 h. Sopar
o 22:30 h. Documental: 'El tiempo de las cerezas'

• Dissabte. Seguim amb les tasques de l'Escola
o 09:00 h. Esmorzar
o 10:00 h. 80 anys de Mujeres Libres - Feminisme avui
o 14:00 h. Menjar i descans
o 18:00 h. Col·lectivització a Barcelona (1936-39) - Autogestió avui
o 21:00 h. Sopar
o 22:30 h. Concert: Mala Praxi

• Diumenge. Conclusions i comiat
o 09:00 h. Esmorzar
o 10:00 h. Assemblea final: conclusions
o Comiat

Dades pràctiques:

• Com arribar
Ruesta és un poble cedit el 1998 a la CGT per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Està situat al costat de l'embassament de Yesa. Per allí passa el camí de Santiago (antiga ruta romànica). Amb cotxe, es pot arribar des de Jaca, Iruña o SOS del Rey Católico. El transport públic escàs: una línia Jaca-Iruñea et deixa a uns 12 Km. de Ruesta (podem organitzar la teva recollida).

• Coses a portar
Recorda que Ruesta està en el Prepirineu, vaja, que a la nit refresca.
Porteu llanterna, les coses per a la higiene personal,… i tot el que necessitis per passar uns dies a la Naturalesa.

• Allotjament
No ens permeten obrir el càmping aquest any, així que l'allotjament i els menjars seran a l'Alberg, amb un saló menjador i espais per estar. Hi ha disponible 46 places d'alberg i 20 en matalassets que s'usaran si s'ocupen totes les places de l'alberg a la casa de la Cultura. Les reserves es confirmaran per ordre d'arribada.

• Menjades
Els menjars (esmorzar, menjar i sopar) es faran en l'alberg i corren del teu compte. Se us lliuraran els bons dels menjars, en arribar, havent d'abonar-los al moment.

• Inscripció
Sol·licita el full d'inscripció en el teu sindicat o sp-a.social@cgt.org.es
Envia emplenat el full d'inscripció a: escuelalibertaria@cgt.org.es
Qualsevol observació sobre dietes o altres necessitats que tinguis ens la pots explicar en el full d'inscripció.

• Escola infantil
Si veniu amb nens petits, digueu-nos quants són i els anys que tenen perquè poguem autoorganitzar-nos en la seva cura i així pugueu gaudir dels tallers.

Seminari sobre Confederalisme Democràtic de l'11 al 16 de juliol a Manresa

Azadí - Plataforma de Solidaritat amb el Poble Kurd

Entre els dies 11 i 16 de Juliol durem a terme un seminari intensiu sobre Confederalisme Democràtic al CSO La Ruda de Manresa. Es durà a terme en format estades, amb allotjament i menjar inclosos. Profunditzarem sobre aquest nou paradigma polític plantejat per Abdullah Öcalan i el moviment revolucionari kurd.

El temari serà variat, s'explicarà quins són els anàlisis històrics que duen a terme, així com quines són les seves propostes polítiques per a l'organització de la societat i de la resistència contra el patriarcat, l'estat i la modernitat capitalista. A destacar que entre 2 i 3 dies del seminari es dedicaran a la lluita per l'alliberament de la dona, com es va desenvolupar el moviment de dones kurdes, quines són les seves línies polítiques, així com a explicar la Jineology, la ciència de les dones que han creat per tal d'analitzar tot el relacionat amb la seva lluita.

Les places són limitades, per a inscripcions i demanar més informació podeu escriure a: azadi.plataforma@gmail.com

Els horaris: formació durante quasi tot el dia, exceptuant descansos, entre 6 i 7 hores de formació al día.

Azadí
@AzadiPlataforma
https://www.facebook.com/azadi.plataforma
http://azadiplataforma.wordpress.com/

Front el desallotjament del Banc Expropiat

Secretariat Permanent CGT Catalunya

El desallotjament del Banc Expropiat al barri de Gràcia de Barcelona el passat 23 de maig ens ha mostrat, de nou, la veritable cara de la política d'estat. Com, entre les bambolines de pomposes declaracions institucionals, el sistema polític continua prioritzant la propietat a les persones. El Banc Expropiat era un edifici buit. Sense cap us. I des de feia pràcticament un any molts col·lectius socials del barri barceloní de Gràcia l'havien reobert. De tal manera que les seves dependències, abans buides i plenes de pols, es van convertir en espais de reunions, debats i múltiples activitats. La reobertura de l'edifici com un espai col·lectiu havia tingut lloc després de que un Banc Expropiat anterior, al mateix barri, hagués estat desallotjat per la policia.

Durant diversos dies la policia, sota les ordres de la Generalitat de Catalunya, va prendre de nou el barri. L'objectiu era eliminar aquest espai de construcció d'alternatives que el propi barri havia construït. Retornar, a la política d'estat, de la propietat privada i del capital, un espai que havia passat a ser de la nostra política. La del poble, la dels precaris i precàries, la dels que bàsicament només posseïm la dignitat i la nostra força de treball.La resposta a aquesta nova agressió va ser multitudinària i es va estendre pels carrers de Gràcia amb convocatòries per mostrar la solidaritat amb el Banc Expropiat, és dir, amb nosaltres mateixes, a molts barris i viles de Catalunya. Des de la CGT de Catalunya vam fer una crida a participar-hi. A ser part activa de la defensa dels espais alliberats, esgarrapats a l'especulació per a convertir-los en casals i centres socials. Fa poques setmanes va ser a l'Espai pels Somnis d'Igualada. Ara és el Banc Expropiat de Gràcia. I també va ser l'Obrera de Sabadell, assetjada per desenes de neonazis. En totes elles hi hem sigut i hem format part de la seva defensa.

Recordem allò de "Cap desallotjament sense resposta". Volem continuar sent part de la resposta. Una resposta que la farem al carrer, de manera clara i evident, però que també anem teixint poc a poc als nostres llocs de treball quan deixem de ser illes per organitzar-nos col·lectivament. Una resposta que també mostrem quan optem pel suport mutu i quan refusem sense contemplacions el feixisme. Per tot això, avui, estenem novament la solidaritat, aquest cop amb el Banc Expropiat i cridem a recolzar totes les convocatòries que es vagin fent públiques.

Ni un policia, el model més segur per a la societat

Federació Local de CGT Barcelona

La CGT de Barcelona recolza al Banc Expropiat i refusem la violència policial. Exigim pluralitat informativa i no només la versió oficialista. Si la informació que doneu des dels mitjans de comunicació oficials fos veraç la gent de les manifestacions us respectaria. Plantegeu-vos realitzar la professió amb dignitat. Per informar-vos acudiu a Internet i veureu vídeos que des del vostre lloc al costat dels mossos d'esquadra no podeu ni imaginar-vos. Acompanyant aquest article teniu unes fotos que reflecteixen la forma d'actuar de la policia de paisà. Porres extensibles i pistola a la butxaca.

A Barcelona com a resposta al desallotjament del Banc Expropiat, hi ha hagut concentracions al barri de Gràcia com a protesta. La resposta policial ha estat la d'inflar-se a disparar els nous projectils que substitueixen a les pilotes de goma, de tal manera que els seus impactes han provocat caps oberts, dits operats, oïdes sagnant, etc. i és qüestió de temps que rebentin algun ull. També s'han dedicat a envestir amb els vehicles, donar cops de porres a tort i a dret. Quan els manifestants intentaven fugir, la formació policial ens ha recordat molt als "passadissos" que feien els grisos quan arraconaven a les persones en un espai reduït per acarnissar-se amb sadisme per al seu gaudiment.

Als policies se'ls pot canviar el color de l'uniforme o d'amo, però no amb això se'ls canvia ni les costums, ni el que pot haver dins del seu cap. Aquesta forma d'actuar no només succeeix en aquest país, ni tan sols es garantia de que millori amb canvis de govern, la policia en sí mateixa és una maquinària que té la seva pròpia personalitat mani qui mani. Aquests dies a la Grècia de l'"esquerra", veiem com llencen gasos lacrimògens sobre els refugiats i els impedeixin l'arribada d'aliments. Als EEUU veiem contínuament als policies disparant sobre persones amb una fredor increïble, a Mèxic la corrupció econòmica està al moll de l'os de la seva policia, i la seva participació en els assassinats de lluitadors socials com els d'Ayotzinapa està a l'ordre del dia. La llista dels països i dels fets de brutalitat policial seria interminable.

La policia ens mata, lesiona i mutila quan demanem drets. És difícil entendre les coses a les que es pot prestar una persona per un salari. Per molt que us obstineu en vendre'ns

una altra imatge, no podreu. No podem ni volem oblidar a Juan Andrés Benítez al qual vau assassinar a cops, a Pedro Álvarez assassinat per un dels vostres, als que matàveu a les manifestacions i dèieu que havíeu disparat a l'aire, a les persones sota la vostra custòdia al carrer o a les comissaries i "se us moren", a tots els que mutileu i rebenteu els seus cossos a les manifestacions, a les persones que porteu davant dels tribunals, sense proves, fent ús exclusiu d'una llei totalment injusta i irracional on la vostra paraula té més valor que la de qualsevol altre, a aquesta persecució constant i continuada que realitzeu sobre aquells tan perillosos que pensem o llegim, i que protestem davant les injustícies. Que sapigueu que som els fills i néts d'aquells que no vau poder matar a la guerra, i aquí estem, seguim intentant canviar el món, malgrat vosaltres i els polítics, als que deveu el vostre sou, si fos per nosaltres en aquesta partida pressupostària hi hauria un ZERO. Hi ha moltes professions dignes on guanyar-se la vida sense fotre als altres.

Campanya antirepressiva 'L'Estat acusa la Generalitat s'acarnissa'

https://retiradageneralitat.wordpress.com/

Amb aquesta campanya es vol demanar la retirada de la Generalitat com a acusació en diversos processos judicials contra activistes. L'acte de presentació va tenir lloc el 24 de maig a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

La campanya antirepressiva "L'Estat acusa la Generalitat s'acarnissa" sorgeix de la confluència de diverses causes relacionades amb lluites socials del principat on és troba personada la Generalitat de Catalunya com acusació particular.

L'objectiu d'aquesta campanya és la retirada de l'acusació de la Generalitat de les següents causes:

- Lluita contra la MAT
- Defensa del CSA Can Vies
- Defensa de la Universitat Pública, durant la visita d'Artur Mas a la UdG
- Vagues Generals del 29M i 14N
- Activistes de la campanya "Presó és tortura"

De la mateixa manera volem incidir perquè la Generalitat deixi d'acusar i perseguir les lluites socials. És tracta d'un cas paradigmàtic que el Govern de Catalunya no és personi MAI a les causes obertes de corrupció política o de violència policial, i en canvi actuï amb aquest excés de zel amb les persones que lluiten, reivindiquen i és manifesten.

Necessitem tot el vostre suport actiu i us demanem una àmplia difusió dels actes.

Ens podeu trobar al mail per a qualsevol aportació: retiradageneralitat@gmail.com

@RetiradaGene #GeneralitatRetirat
Mai més soles, juntes de ben segur, que ho podrem tot!

Dinamita de cervell

Diccionari militant

Democràcia, Llibertat i Comunitat humana

Agustín Guillamón

Només ens interessa la crítica de la democràcia des del punt de vista de la seva superació, en la pràctica d'unes noves relacions socials de producció que la despullin de la seva actual naturalesa de classe. Crítica de la democràcia i crítica del totalitarisme són al mateix temps crítica de dues formes diferents, però complementàries, de govern del capitalisme.

Es tracte d'entreveure les formes i el contingut de l'auto-organització pròpies d'un món sense classes, sense exèrcit ni policies ni fronteres, sense assalariats ni capital, sense Estat. La democràcia representativa és una forma alienada de la llibertat humana.

Quan parlem de llibertat, parlem de la llibertat dels esclaus assalariats, de la llibertat d'aquells que no tenim poder de decisió sobre les lleis, decrets o acords que afecten la nostra vida quotidiana i al futur dels nostres fills. Quan parlem de llibertat parlem de suprimir qualsevol separació entre dirigents i dirigits, entre representants i representats. Parlem de la llibertat dels exclosos i marginats del sistema. Parlem de la llibertat i del poder de decisió de la immensa majoria, actualment menyspreada per unes periòdiques eleccions d'uns representants que no ens representen.

Llibertat i democràcia són oposades i contradictòries, perquè la llibertat és incompatible amb l'existència de l'Estat. En el pol oposat, el feixisme s'oposa a la democràcia perquè considera que aquesta és incapaç d'una defensa eficaç de l'Estat.

Els fonaments de la democràcia burgesa són la desigualtat econòmica i l'explotació del treball assalariat. Si l'emancipació dels treballadors de l'explotació capitalista ha de ser obra dels mateixos treballadors, si els treballadors han d'emancipar-se pels seus propis mitjans, si ningú ens representa ni pot representar-nos, perquè el sistema els converteix en defensors del sistema capitalista i de la seva lògica electoralista? Ha arribat l'hora d'exercir la democràcia directa des del poder de decisió sobre tot allò que afecta les nostres vides i al futur dels nostres fills.

La revolució social consisteix en crear noves relacions socials no mercantils, de caràcter cooperatiu, solidari i fraternal. Ha de suprimir les divisions empresarials, els diners com a mediador universal i el treball com a activitat separada de la vida quotidiana. És una tasca immensa, però també és un programa irrenunciable, perquè és l'única via a un món humà i sostenible.

El parlamentarisme és el pacte i la negociació permanent que estableixen entre si els diferents partits del capital per trobar la gestió més adequada i rendible del capitalisme, que de vegades pot ser la democràtica, altres la feixista i de vegades una sàvia combinació d'ambdues. Una organització revolucionària de la classe explotada no pot ser parlamentària, i quan es fa parlamentària deixa de defensar els interessos de la classe explotada.

Les eleccions democràtiques disfressen la brutal i permanent violència política, social i econòmica de la burgesia contra el proletariat amb una papereta de vot, a la qual s'atribueixen poders màgics i que amaga la il·lusió de poder canviar "alguna cosa" per mitjans parlamentaris. L'Estat apareix com un àrbitre neutral, però és només una disfressa fetitxista que en moments de crisi no pot amagar que el seu paper no és, ni pot ser un altre, que el de garant del sistema capitalista en contra de les revoltes i rebel·lions del proletariat.

La ideologia demòcrata imposa un miratge en què la democràcia és el conjunt de mètodes, representativitat i dret que asseguren i reglamenten la vida social dels ciutadans lliures. La representació parlamentària s'assenta sobre la ficció que s'abandona la violència, que l'Estat és un àrbitre just i imparcial i que tots els ciutadans són iguals davant la llei.

Els discursos sobre la democràcia i els drets humans apareixen com inapel·lables i bandegen en teoria la violència de les relacions socials, excepte quan afecta als interessos econòmics de les multinacionals, imposats tiràniccament pel FMI o el Banc Mundial a pobles i ciutadans indefensos davant duríssimes mesures que afecten a la seva vida quotidiana i al futur de les pròximes generacions.

La democràcia burgesa es fonamenta en l'existència d'individus aïllats, insolidaris i separats entre si, en els quals la llibertat de cada individu és delimitada per la llibertat d'un altre individu. La llibertat només pot expressar-se en el si de la Comunitat humana, en el si d'una societat comunista, solidària i igualitària que, a dia d'avui, mai ha vist la llum al planeta.

El comunisme pressuposa la destrucció de l'Estat, dels diners i de les empreses, és a dir, de la separació entre productor i producció. La Comunitat humana no és democràtica ni totalitària; està més enllà de la política. Es fonamenta en la desaparició d'aquest individu egoista, aïllat i insolidari, propi de la societat burgesa i del capitalisme. Dóna pas a l'home/dona solidari, inserit en una col·lectivitat, que coopera amb els altres homes/dones i desitja protegir les generacions futures, sense més ambició ni perspectiva que conservar els recursos naturals i millorar l'avenir de l'espècie, avui amenaçada d'extinció.

Llibertat i poder van íntimament units. No hi ha llibertat sense poder. Llibertat és sempre el poder de decidir sobre totes aquelles qüestions que afecten la nostra vida quotidiana i al futur dels nostres fills. Llibertat és sempre el poder de fer coses, sense limitacions imposades per organismes aliens a la Comunitat humana, sense submissions a fetitxes de cap tipus, ja siguin l'Estat, la pàtria o la Sagrada Economia. Llibertat és el poder col·lectiu d'acordar les prioritats i la satisfacció de les necessitats per part de la Comunitat humana, fruit de la propensió dels humans a associar-se i a transformar-se en aquesta associació.

Les relacions entre individus en la societat capitalista donen el poder a certs individus per representar-nos a tots i decidir sobre tot, en lloc de a la majoria. Aquesta representativitat eterna, aquesta delegació del poder de decidir es fixa en formes permanents de representació: les institucions estatals. L'existència d'aquest poder institucionalitzat és incompatible amb la llibertat. Estat i llibertat són incompatibles. Individu i llibertat són pols oposats, perquè la individualitat és pròpia de la societat capitalista i de la seva separació dels individus respecte a la Comunitat humana. La llibertat només és possible en el si de la comunitat, com a partícip d'una col·lectivitat en una societat comunista i solidària, com a membre de l'espècie humana.

L'abolició de l'Estat suposa oposar-se a una societat en la qual els diversos poders estan institucionalitzats, centralitzats i jerarquitzats amb l'únic objectiu de perpetuar la divisió de la societat en classes. Poder i llibertat són inseparables. La llibertat és el poder d'actuar sobre la realitat i les condicions de la nostra existència. La llibertat no és una bella idea abstracta i lluminosa, però inoperant, sinó una lluita constant i una conquesta històrica. Un esclau només pot ser lliure quan lluita per la seva llibertat i en aquest mateix combat, encara que perdi en la lluita.

La llibertat és una idea que neix amb l'emancipació pràctica de l'individu en el si de societats esclavitzades i autoritàries, que només aconseguirà el seu objectiu i realització final en una societat sense classes i sense Estat, en la qual els individus deixin d'estar separats i enfrontats perquè formen part de la Comunitat humana en el si d'una societat comunista i solidària.

La democràcia és el terreny privilegiat de la contrarevolució, on els interessos divergents de la societat capitalista es reconeixen en la seva oposició, a condició de plegar-se sempre a l'anomenat "interès general", és a dir, al respecte a l'Estat com a àrbitre "neutral". En els seus començaments la democràcia només va ser política i l'Estat democràtic apareixia com a defensor de la comunitat d'éssers humans creada pel sufragi universal. La seva separació de la vida social era patent. El patró es limitava a comprar la força de treball al menor cost possible o a incrementar la jornada laboral sense augmentar els salaris. La principal intervenció de l'Estat era la repressió obrera.

Més tard va aparèixer l'Estat del benestar, i en temps de Bismarck l'Estat ja apareixia com a regulador i intermediari que assegurava salaris, seguretat social, horaris de treball, així com una forta presència de la socialdemocràcia al Parlament que afermava la possibilitat d'importants reformes i la integració del moviment obrer en la societat i l'Estat alemany. L'anomenat Estat del benestar va arribar al seu zenit als Estats Units, Europa i Japó en els trenta anys que van seguir a la fi de la Segona Guerra Mundial. Capitalisme i democràcia apareixien com el millor món possible en tota la història de la humanitat, imperfecte però millorable.

Després de la crisi de 2008 i la conseqüent depressió, l'Estat del benestar ha fet fallida a tot arreu i avui els individus estan sotmesos a influències impersonals i deshumanitzades, que obeeixen cegament a la lògica abstracta, incomprensible i irracional de la Sagrada Economia. Mai els individus s'havien enfrontat a una dominació tan impersonal, omnipresent, aliena i estranya, tan intangible com l'actual.

En altres temps es podia somiar amb jutjar i matar el tirà, i fins i tot de vegades les grans revolucions ho feien, com va passar amb Lluís XVI. Avui és una ximpleria creure que canviaria alguna cosa enderrocant o jutjant al tirà tal o qual, o tal o qual líder. Seria un gest tan inútil com votar a favor o en contra. Com més impotent és el "ciutadà" per canviar la seva vida quotidiana, més ha d´escenificar-se la infinita conquesta de drets ficticis en el teatral escenari de les eleccions democràtiques. Gaudeix d'especial relleu mediàtic i propagandístic la posada en escena del dret a designar els nostres representants en el municipi, les autonomies o l'Estat. Representant que de fet no representa res ni a ningú, com no sigui els interessos dels grans grups de pressió (lobbys) o de l'interès general del capital financer internacional.

Però la gent segueix votant als seus representants, fins i tot il·lusionada quan apareixen noves cares, ja que almenys se'ns garanteix que no vivim sota una dictadura totalitària on el terror és permanent i es practica la tortura en els soterranis. Millor la democràcia que el terror. I és així com el terror s´interioritza i domina fins i tot en indrets on no es practica la tortura. Per això, en tots els països, sorgeixen democràtiques lleis mordassa que redueixen al no-res drets i llibertats d'expressió, d'associació, de manifestació, de sindicació i vaga ... que protegeixen el dret dels nostres representants a representar-nos i anul·lar-nos política i socialment.

A l'horitzó es dibuixa un món d'esclaus sotmesos a les directrius arbitràries de mitja dotzena de gegantins conglomerats empresarials, totalment independents dels Estats y las seves lleis i reglamentacions, que no responen a més criteri ni perspectiva que el de l´increment dels seus beneficis a curt termini, sense cap resposta a les grans amenaces de l'espècie humana: el canvi climàtic, la sostenibilitat, la fam i la pobresa, la fi dels recursos naturals...

Colin Ward: l'anarquia ja és aquí, només cal fer-la créixer...

Jordi Martí Font

Colin Ward va ser un dels més destacats anarquistes britànics de la segona meitat del segle XX. Va viure del 14 d'agost de 1924 a l'11 de febrer de 2010, i per tant la seva vida plena es va desenvolupar després de la Segona Guerra Mundial i en un context que inclogué l'arribada del neoliberalisme tatcherià. Tot i ser considerat un dels anarquistes més influents de la Gran Bretanya, als Països Catalans és un autor molt desconegut i la part més ortodoxa del moviment llibertari no acceptà les seves propostes teòriques i l'acusà repetidament d'antianarquista. La seva obra inclou prop de trenta llibres, entre els quals destaca 'The Child in the City' (1978), una obra molt influent en col·lectius de mestres i sectors socials amb preocupacions per l'urbanisme social i la planificació urbana tant de Liverpool com d'Amèrica Llatina. En català no hi ha cap obra seva traduïda i en castellà disposem del text «La libertad de circular después de la era del motor», inclòs en el llibre col·lectiu 'Contra el automóvil', de Virus Editorial, i 'Anarquía en acción. La práctica de la libertad', la darrera edició del qual va ser publicada per Enclave de Libros.

La seva vinculació amb les idees llibertàries parteix de la seva participació en la Segona Guerra Mundial com a membre de l'Exèrcit britànic. Segons ell mateix, van ser determinants les seves lectures d'Emma Goldman i Alexander Berkman, i les d'Arthur Koestler i George Orwell. La seva tasca en el moviment anarquista va desenvolupar-se en diverses vessants, però les que li aportaren més visibilització va ser la seva tasca editorial i la seva feina com a urbanista i pedagog, que en moltes ocasions va barrejar. Ward va ser editor del periòdic 'Freedom' de 1947 a 1960 i fundador i editor de la revista mensual 'Anarchy' de 1961 a 1970. Alhora, com a arquitecte, va treballar entre els anys 1952 i 1961.

Colin Ward ha estat considerat un anarquista pragmàtic i la seva amplíssima producció teòrica és, segons ell mateix, només «una nota a peu de pàgina» a 'El suport mutu', de Kropotkin. La seva és una defensa de l'«anarquia nostra de cada dia», d'allò que d'anarquista ja té la societat en què vivim, fugint d'idealitzacions impossibles de realitzar o sempre tan llunyanes que l'únic que aporten és decepció a qui s'hi apropa. Segons ell, l'anarquisme és una teoria sobre l'organització de la societat que tenim, ja que «un objectiu que sigui infinitament distant no és un objectiu sinó un engany».

Algunes de les idees de Ward

Segons Colin Ward, «L'Estat no és quelcom que pugui ser destruït per una revolució, sinó una condició, una certa relació entre els éssers humans, una forma del comportament humà; el destruïm contractant noves relacions, comportant-nos de forma diferent». Per tant, cal llegir i aprendre de la societat que ja tenim per construir-ne una altra, perquè "les alternatives es troben en el subsòl de la dominació sociopolítica i totes les persones el tenen a l'abast de la mà».

Colin Ward defineix l'anarquia com l'absència de govern i autoritat, però mai d'organització, i pensa que són els governats qui mantenen els governs com a conseqüència de creure en el principi d'autoritat, en la jerarquia i en el poder, alhora que obliden que la tendència natural i espontània dels éssers humans és l'associació per tal d'aconseguir el benefici mutu dels associats, sense cap intervenció del govern. L'ordre espontani és una de les idees

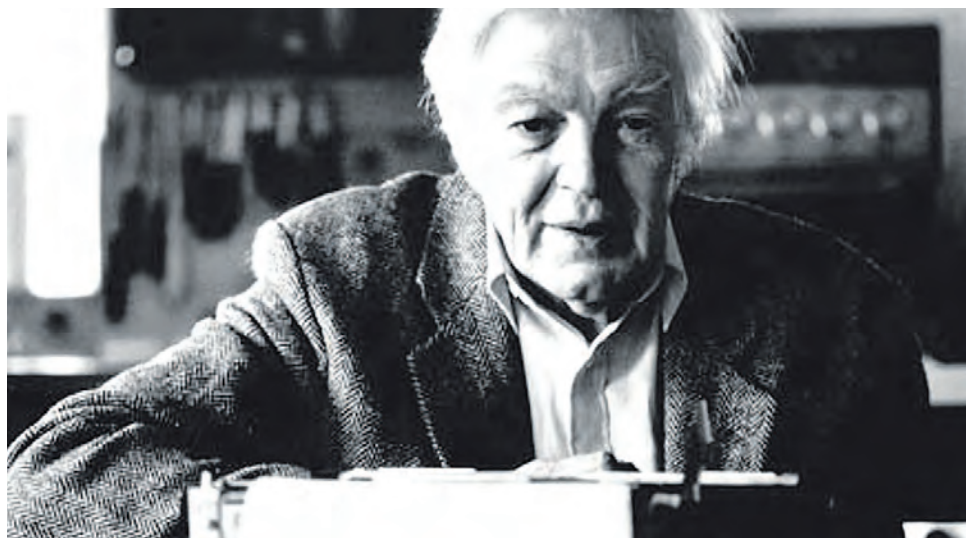

força de les seves teories. Es tracta, però, d'un ordre espontani explicat a partir d'exemples reals i històrics, com són el començament de la Revolució francesa o la Comuna de París de 1871, però també, per exemple, el Pioneer Health Centre de Peckham, al sud de Londres, a mitjan segle XX. Es tracta d'una experiència organitzada per diversos biòlegs i metges que enlloc d'estudiar la malaltia van decidir estudiar la naturalesa de la salut i el comportament sa. Per a això, van crear un club social amb membres de famílies que compartien diverses comoditats a canvi d'exàmens mèdics periòdics. No hi havia regles, lleis ni dirigents i, tot i que en un primer moment el caos va ser absolut, amb infants que feien la vida impossible a la resta de persones com a conseqüència de la falta total de regles, en vuit mesos tot va canviar i els infants van trobar un altre ordre construït a partir del pacte i de l'acord, no de l'autoritat, van desaparèixer les corredisses constants i els crits, i aquests van ser substituïts per l'harmonia i el respecte. Aquesta defensa de l'ordre espontani és fa davant els mals de la jerarquització, que Ward ataca davant del que anomena «lideratges naturals» que tota comunitat desenvolupa sense necessitats de perpetuïtat ni d'estructures que defensin la impossibilitat de canvi quan un líder arriba a exercir com a tal.

Seguint les teories de Proudhon, Ward també posa el federalisme en el centre de l'organització social humana. La descentralització és part constituent de l'anarquisme i Ward la situa en l'àmbit de qualsevol estructura social, ja que segons ell, «la societat no necessita necessàriament una organització que funcioni com a corretja de transmissió, sinó milers o milions de persones que reuneixin grups que mantinguin contactes informals entre ells […]. L'activitat local i allò immediat constitueixen el ressort primari per a qualsevol organització social, d'aquí es vincularien en una trama sense centre i sense òrgan executiu, donant lloc a noves cèl·lules a mesura que creixen les originals».

El far

Aires de llibertat: els mítings de la CNT

Ferran Aisa

La CNT arrenca a caminar en legalitat en un període de transició política en què a l'ambient del carrer es respira aires de llibertat. A poc a poc l'Organització confederal traça les seves línies d'acció anarcosindicalista i, malgrat els nombrosos contrapeus, per la idiosincràsia de la reconstrucció dels sindicats i el debat en el seu si de les diverses tendències, se'n surt prou bé.

La primavera de 1977 la CNT realitza dos importants mítings multitudinaris celebrats a les places de toros de San Sebastián de los Reyes (Madrid) i València. El 27 de març té lloc el celebrat a terres castellanes on acudeixen 25.000 persones amb ganes de viure la festa llibertària. Entre els oradors hi ha el secretari general del Comitè Nacional Juan Gómez Casas i representants de les distintes regionals com Luis Andrés Edo, José Luis García Rua i militants com Fernando Carballo que, després de nombrosos anys de presó, havia sortit al carrer gràcies a una de les amnisties promulgades després de la mort de Franco. Carballo en la seva intervenció manifesta que la plaça és plena de "fúria llibertària".

Aquesta fúria llibertària era la força d'una CNT que naixia amb esperit jove. Una CNT que els polítics i la història havia donat per morta. I mentre tots es preparaven per el repartiment del botí franquista de cop i volta reapareixia amb una força inusitada i sobretot renovada la tradició llibertària. El públic assistent al míting de San Sebastián de los Reyes enlairà les constantment les banderes roges i negres de la CNT i la negre de l'anarquisme. Els militants confederals van participar activament clamant eslògans: "Libertad sindical", "Aquí estamos, nosotros no pactamos", "Policia asesina", "Presos a la calle, comunes también", "Disolución de los cuerpos represivos", "Anarquía es libertad", etc.

El míting de la CNT a la Plaça de Toros de València va ser també va tenir un gran èxit d'assistència de públic segons dades cenetistes hi havia unes 40.000 persones. El guió de l'acte va ser molt semblant a l'anterior míting, però aquesta vegada molt més centrat amb l'anarcosindicalisme. L'acte es va celebrar el 28 de maig i novament la CNT va convocar milers de persones que van seguir amb entusiasme les paraules de Juan Gómez Casas, Josep Peirats i, entre altres, Federica Montseny. Els assistents a l'acte van clamar també eslògans com "El pueblo unido funciona sin partido".

L'èxit dels dos mítings i el creixement de l'afiliació sindical era l'avís definitiu de l'organització confederal que enviava als govern, als partits polítics i a les organitzacions sindicals pactistes. L'Organització Confederal no solament era a Catalunya, sinó que s'estenia més enllà de l'Ebre... Però el míting més multitudinari de la CNT es va celebrar a Barcelona el 2 de juliol de 1977, a la Font Màgica del Parc de Montjuïc. Les dades d'assistència al míting van de les 300.000 dites pels organitzadors a les 150.000 manifestades per la Guàrdia Urbana. L'avinguda Reina Cristina, recinte

central de la fira de mostres de Montjuïc, era ple a vessar amb tota mena de banderes, des de la "roja-i-negra" confederal fins a la negra dels nous col·lectius àcrates, així com la republicana i la de les diverses comunitats espanyoles: catalana, andalusa, gallega, basca, extremenya, etc. Les banderes eren desplegades al vent mentre sonava l'himne 'A les barricades'. Els oradors situats a la part alta de la cascada tenien rere seu, com teló de fons, seu el monumental Palau Nacional. A l'entorn de la Font Màgica i de tot el recinte es muntaren les paradetes dels diversos sindicats confederals, ateneus llibertaris, premsa alternativa, etc.

L'acte era una festa llibertària i anarcosindicalista de gran transcendència, la primera a Barcelona des dels anys de la República, dels temps de la Revolució i de la Guerra Civil. Al míting de Montjuïc prengueren la paraula els militants de la confederació següents: Jesús García (secretari FL Barcelona), Enric Marco (secretari CR Catalunya), Juan Gómez Casas (secretari CN), Antoni Morales (CR Catalunya), Fernado Piernavieja (CR Andalusia),

A la CONVOCATORIA PUBLICA de la C.N.T.
ACUDEN MAS de CUARENTA MIL PERSONAS
en el MITIN DE VALENCIA
«La C.N.T. unida nunca será vencida»
(Palabras de Federica Montseny al finalizar el acto)

Breve información y comentarios

Josep Peirats i Frederica Montseny (en representació de l'exili). Gómez Casas va parlar de l'acció directa, de l'autonomia i del federalisme peces bàsiques de l'organització confederal. Piernavieja va fer al·lusió a la solidaritat de la CNT amb les dones, els homosexuals, els pasotes, els marginals, els presos... Va manifestar que vivim en una societat carcerària i va demanar l'amnistia per a tots els presos. Va acabar el seu discurs parlant de l'objectiu de la CNT era establir el comunisme llibertari, però que això només s'aconseguiria amb la revolució quotidiana. El parlament d'Enric Marco es va centrar amb el creixementd'afiliació a Catalunya i la constitució de nous sindicats i de federacions locals.

L'aparició en el míting cenetista de Barcelona de l'escriptora, periodista i activista anarcosindicalista Federica Montseny va tenir una gran difusió en els mitjans de comunicació, doncs era la primera vegada que retornava a Barcelona des de l'acabament de la Guerra Civil. La Federica (com se li deia popularment) venia del seu llarg exili a Tolosa de Llenguadoc, des d'on havia col·laborat a mantenir amb altres companys llibertaris la flama de la Confederació Nacional del Treball i els ideals anarquistes de la FAI. Federica Montseny representava l'esperit de l'antiga CNT que havia fet la revolució en 1936 i que havia perdut la guerra el 1939, a més, hi havia estat la primera dona d'Europa a ocupar el càrrec de Ministre, doncs Federica Montseny fou ministre de Sanitat i Assistència Social en el govern republicà presidit per el socialista Francisco Largo Caballero.

L'any 1977 la seva capacitat intel·lectual, malgrat que tenia molts detractors, era molt alta i continuava essent la gran oradora que havia aixecat les masses revolucionàries de 1936. Ara encara continuava aixecant l'entusiasme i els aplaudiments del públic assistent al míting confederal. Montseny va criticar als polítics que en les eleccions del 15-J s'havien gastat un milió de pessetes per diputat i matisà "que es pagar muy cara la carne de diputado". També va fer memòria dels nombrosos militants llibertaris que havien patit tortura. presó i havien estat afusellats al Castell de Montjuïc, va parlar també de l'experiència autogestionària de la revolució de 1936 i va redundar a que els treballadors s'organitzessin als llocs de treball en Seccions i des d'aquí fer organització des de la base per crear sindicats anarcosindicalistes.

El discurs més polèmic va ser el de Peirats que va parlar del tema "nació i estat", molt candent tant aleshores com ara mateix a Catalunya. Un tema tabú que Peirats va trencar quan va dir: "Frente al Estatuto, nosotros reclamamos los municipios libres". La premsa barcelonina va criticar la intervenció de Peirats i, des de d'alguns sectors, la CNT va ser qualificada d'espanyolista. També van acusar l'organització de no fer servir la llengua catalana en els seus actes, però en aquells moments la majoria d'actes de la classe obrera en general es feien en castellà. Joan Zambrana, al llibre 'La alternativa libertaria, Catalunya, 1976-1979', diu: "De todas maneras la "cuestión nacional" en la CNT nunca se acabó de

concretar de modo claro, convivían formas diferentes de entender la "fraternidad proletaria" y se expresaban de manera distinta durante la transición democrática; el debate no se cerró fácilmente."

El míting de Montjuïc va ser l'acte públic més nombrós de la transició, superant tots els anteriors mítings celebrats durant la campanya política de les eleccions al parlament del 15 de juny de 1977, superior a la de l'aleshores potent PSUC-PCE que comptava amb oradors rellevants como La Pasionaria, Santiago Carrillo, Gregorio López Raimundo, Antoni Gutiérrez o el poeta Rafael Alberti. El míting de Montjuïc com acte de masses només fou superat per la gran manifestació "pro-Estatut d'Autonomia" de l'onze de setembre d'aquell mateix any, que van convocar totes les organitzacions polítiques, cíviques-culturals i sindicals de Catalunya (excepte la CNT).

Zambrana, al seu llibre, afirma: "El miting de Montjuïc de Barcelona, como ya se ha dicho, fue el acto de masas de mayor importancia numérica que la CNT había realizado. Ni antes ni tampoco después hubo actos de tanta extensión y carga simbólica en todo el Estado Español. Las preguntas a hacer podrían ser varias a cerca del por qué de esa situación, de este momento álgido: ¿Las gentes que fueron al mitin sólo asistieron por curiosidad? ¿El mitin defraudó en parte a un público que sentía cierta simpatía histórica pero que no conectaba con el discurso de la CNT de aquellos momentos? ¿La mobilización del pueblo en general decayó y por tanto las simpatías movilizadoras hacia la CNT también?... Bien; sea como fuere, la CNT de Cataluña siguió movilizando otros lugares y momentos de la Cataluña posfranquista y su enraizamiento con la clase obrera catalana no declinaría tan fácilmente: libraría todavía algunas batallas de importante repercusión social."

El míting de Montjuïc va obrir definitivament els ulls al sector polític i sobretot al Ministeri del Interior presidit per Rodolfo Martín Villa, la CNT no eren quatre arreplegats sinó un moviment que s'estava posant en marxa en contra dels plans de consens polític i sindical per firmar el nou pacte social entre els representants del Capital (UCD-AP-CDC) i els dirigents de la classe obrera (PSOE-PCE-CCOO-UGT). Els mitjans de comunicació al servei dels interessos polítics i econòmics van començar a manipular, a tergiversar o a silenciar els punts positius del moviment anarcosindicalista i, naturalment, a pregonar idees com que els seguidors de la CNT eren drogoaddictes, "pasotes" o encara més greu terroristes. La premsa no solament es va centrar en les paraules de Peirats, sinó que va mostrar les imatges dels joves (nois i noies) que es van banyar nus a la Font Màgica de Montjuïc.

Els assistents al míting no solament van enlairar banderes sinó que també van clamar eslògans com "Viva la anarquia y muerte al Estado" o "Unión, Acció, Autogestión".

El míting de Montjuïc va acabar amb un final de festa que va comptar amb l'actuació de Ramon Muns, Los Peruchos i La Banda Trapera del Río. El primer a trencar el foc, després dels oradors, va ser el cantautor Ramon Muns, que va interpretar 'A les barricades' i 'Cant de la utopia'. Així diu l'estrofa final d'aquesta cançó: "Lluitarem per la utopia / tant si volen com si no, / preparant amb alegria / el camí d'un món millor." Un món millor era el que proposava la cançó de Ramon Muns, la CNT també havia emprés un camí utòpic marcat per l'autogestió i el comunisme llibertari. Difícil papereta pels fills d del darrer terç del segle XX, però, aleshores, encara restava viva una espurna d'esperança. D'aquesta manera esperançadora es va organitzar les Jornades Llibertàries Internacionals de Barcelona, que es van celebrar al Saló Diana i al Parc Güell dels dies 22 al 25 de juliol de 1977.

"Muera la inteligencia". Tornen a assenyalar professors/es

Ermengol Gassiot

"Es poden amagar on vulguin, perquè els trobarem. Sigui en una cova o en una claveguera, que és on s'amaguen les rates, o en una assemblea, que no representa a ningú, o darrere d'una cadira d'una universitat", va dir David Piqué el 20 d'abril de 2012. Aquell dia ell era el responsable de la comissaria superior de coordinació territorial dels Mossos d'Esquadra i Felip Puig conseller d'interior. Aquells dies ja hi havia vaguistes a la presó i les setmanes posteriors n'hi van entrar uns quants més. Mesos més tard, l'Ester Quintana va perdre un ull per un tret d'una bala de goma. Un projectil que els mossos van negar haver disparat, tot i que ara tothom sabem que era mentida.

Si aquell dia en David Piqué va ser gaire original, devia ser per la referència a rates i coves. No pas per insinuar que darrera mobilitzacions, vagues i protestes diverses hi havia professors i professores universitàries. Ja a l'època de la imposició del Pla Bolonya a l'ensenyament superior, una reforma dels estudis que ha obert la porta a una major privatització i el·lititització de les universitats, hi havia qui deia que darrera la revolta estudiantil s'hi trobaven alguns professors/es. Instigant-la. Dirigint-la. Assenyalant-ne els objectius. A les universitats es va anar estenent un relat que pivotava entorn dos eixos. Un era dir que els/les estudiants no tenien cap mena de capacitat d'anàlisi per elles mateixes i que, per tant, tot allò que plantejaven ho havien de fer teledirigides per algú. Per un professor/a, òbviament. L'altre era que qualsevol crítica a l'estatus quo i, concretament, qualsevol anàlisi que amb arguments refutava el pla Bolonya, era fruit d'una voluntat amagada de desestabilitzar les institucions. I és en aquest context que, per exemple,

Una curtida trama de violencia en Barcelona

REBECA CARRANCO, **Barcelona**
Unos 200 alborotadores jóvenes, ligados a movimientos anarquistas, y un puñado de profesores universitarios que brindan una justificación ideológica a la violencia. Ese es el entramado, según la policía, que está detrás de los disturbios que sacuden desde hace tres días el barrio barcelonés de Gràcia. El mismo perfil de los grupos antisistema que provocan altercados callejeros desde 1999 en la capital catalana. Sus integrantes se van renovando, pero el modo de actuar, como una especie de guerrilla urbana, es el mismo. Los okupas de Gràcia han justificado la violencia y niegan que haya divisiones dentro del colectivo entre "buenos y malos". PÁGINA 18

en un debat televisat un vicedegà va espetar, a un professor i un estudiant que argumentaven en contra de les suposades virtuts de la reforma, "clar, es que vosaltres sou uns lliurepensadors". Era la manera de desprestigiar uns arguments que, a més, el temps els ha acabat donant la raó. Curiosament aquella època David Piqué ja era coordinador regional metropolità dels Mossos d'Esquadra. També durant aquells dies es va produir la brutal repressió vinculada al desallotjament del rectorat de la Universitat de Barcelona.

Però en David Piqué, bàsicament, pensava i repetia el que altres estaven construint. Entre aquests altres hi havia, i hi ha, determinats professors de les universitats. Sovint apareixen a tertúlies dels mitjans, on a banda de cobrar quantitats considerables per anar-hi, es dediquen a argumentar les virtuts de les privatitzacions i de les retallades. O, també, de les noves polítiques de seguretat que tendeixen a generar un estat d'excepció permanent. I, evidentment, pontifiquen sobre la protesta social, sobre els "especialistes de la violència", anarquistes i anticapitalistes, etc. Poc a poc, però de manera gradual, han anat consolidant la imatge del professor/a, l'intel·lectual, que esperona la subversió.

Tot plegat tampoc es tracta de res massa nou. L'any 1909 les autoritats van carregar a Ferrer i Guàrdia la responsabilitat intel·lectual de la Setmana Tràgica de Barcelona i, en pocs dies, el van afusellar a Montjuic. El 1936 el sinistre militar Millán Astray va exclamar allò de "Muera la inteligencia" assenyalant a qui considerava enemics el nou règim feixista que deixant un regueró de sang a les cunetes s'estava imposant a la Península Ibèrica. Evidentment en tots dos casos l'enemic real era el poble mobilitzat, els treballadors i treballadores que s'organitzaven i s'alçaven per acabar amb l'explotació i l'opressió. Però reconèixer la seva capacitat de pensar, de raonar i de tenir voluntat pròpia els feia un enemic massa poderós. En aquesta tasca de deshumanitzar-lo, recórrer a intel·lectuals era una bona eina. Obrers analfabets conduïts per professors amb intencions sinistres.

El 28 de maig El País en portada torna a la càrrega. Com en David Piqué i com en Millan Astray. I com tants d'altres. Explica que les lluites socials de finals dels 1990's fins ara a Barcelona i rodalies responen a les orientacions d'un grapat de professors/es universitaris, significats per la seva ideologia. En un article tot ell delirant, que sembla reproduir una nota dels mateixos Mossos d'Esquadra, aquesta és una de les primeres afirmacions. A la Barcelona gentrificada i alienada al turisme amb milers de cambreres i treballadors de restaurants i hotels fent hores no cobrades, la de desenes de desnonaments setmanals i treballadors sense papers assetjats diàriament, a aquesta Barcelona no hi ha cap conflicte social ni polític. Simplement es tracta d'un problema d'ordre públic. Motivat per gent malalta, amant de la violència, conduïts per determinats professors presos d'una ideologia anarquitzant.

Això és el que ens ven avui El País. Històricament, quan això ha passat, la repressió ha picat a la porta. Mentre ens preparem per fer front al cop, el més rellevant és recordar que les nostres lluites no depenen de cap professor o professora. Com a professors i professores, alguns, en formem part. Però tota la nostra creativitat, precisament, ens prové de ser un nosaltres col·lectiu i de tota la nostra diversitat que es troba, es coneix i s'enriqueix en la lluita.

** Ermengol Gassio és Secretari General de CGT Catalunya*

Els catalans de Franco

Mentre els franquistes anaven ocupant territori, molts catalans van començar a prendre posicions i a utilitzar el seu full de serveis per ocupar càrrecs en el nou règim que sorgiria

Carles Santacana

En l'entrada de l'exèrcit franquista a Catalunya els vencedors es preparaven per passar comptes i repartir-se el pastís que representava un poder absolut i arbitrari. Falangistes i carlins rivalitzaven per presentar-se davant del dictador com els més apropiats per poder conduir una Catalunya que sabien especialment esquiva, ja fos pel component catalanista, ja fos pel component obrerista. Els falangistes al·legaven que amb el seu discurs nacionalsindicalista eren els més preparats per fer front a una massa obrerista sobretot anarquista; d'altra banda, els carlins afirmaven que el seu discurs tradicionalista podria apaivagar o reconduir un esperit de catalanitat alliberat del catalanisme. Això succeïa al dessota de les grans unanimitats que acompanyaven en públic qualsevol acte de la unificada Falange Española Tradicionalista i de totes les institucions franquistes. Mariano Calviño, Josep Ribas Seva i Carlos Trias Bertrán van ser els principals capitostos de la Territorial de Catalunya de Falange que anaven planificant què farien en conquerir militarment Catalunya.

Però més enllà d'aquestes disputes, el 1939 els catalans de Franco s'afanyaven a prendre posicions i utilitzar el seu full de serveis a l'Espanya franquista. Molt pocs podien dir que sempre havien estat contraris a la democràcia i el catalanisme, com sí que podia enorgullir-se'n el cacic de Tortosa Joaquim Bau, que podia afirmar que era l'únic diputat català de l'etapa republicana que havia votat contra l'Estatut. Sí que n'hi havia molts més que podien esgrimir les seves intervencions durant la guerra, des dels que havien col·laborat amb els serveis d'espionatge i propaganda fins als qui havien posat en marxa la revista Destino. Eren els catalans de Burgos, que s'estaven a la rereguarda, més o menys còmodament instal·lats, i als que calia afegir els qui podien fer valer la seva condició d'excombatents, com els que havien combatut en el terç de Nostra Senyora de Montserrat, i també els excaptius, que havien estat detinguts en presons republicanes, i també aquells que havien fugit de la zona republicana. Tots podien reclamar la seva part del pastís, perquè la depuració de la Catalunya republicana permetia que els guanyadors aspiressin a tot tipus de beneficis particulars, des d'una plaça d'ordenança en un ajuntament fins a la concessió d'un estanc o una càtedra universitària.

José María Marcet, alcalde de Sabadell en un acte d'homenatge a les víctimes franquistes

El periodista Carlos Sentís

José María Fontana amb d'altres falangistes

Ocupar el poder

En anar conquerint el territori, els catalans de Franco van començar a ocupar els llocs de comandament. Tanmateix, la seva capacitat efectiva era força limitada i es circumscrivia a l'àmbit local, i la seva presència en els òrgans del poder central era mínima, ja fos al govern o a la mateixa Falange, amb excepcions com ara Josep Maria Fontana i Eduard Aunós, aquest darrer ministre el 1943. Però com dèiem, els franquistes catalans no podien aspirar a gaire més que càrrecs locals, poc rellevants en un règim tan piramidal i jeràrquic com el franquisme.

Per començar, després de caure Barcelona, durant uns mesos es va establir un règim especial d'ocupació, que deixava tot el poder real en mans dels militars. Cal tenir en compte que en l'esquema de poder franquista les autoritats locals –ajuntaments i diputacions– estaven sotmeses sempre a l'autoritat dels governadors civils, de qui depenien els seus nomenaments i futur polític. La immensa majoria de càrrecs municipals van recaure en catalans de dretes, i van sobresortir-ne alguns noms, com per exemple Miquel Mateu, alcalde de Barcelona el 1939 i amic personal de Franco, o altres alcaldes amb un cert pes, com ara Josep M. Marcet a Sabadell (alcalde del 1940 al 1960) i Víctor Hellín (alcalde a Lleida del 1943 al 1952).

Clar que el règim no esperava que aquests alcaldes fossin gaire actius, sinó més aviat pura corretja de transmissió dels seus superiors. Un cas singular és el de Josep M. Milà Camps, marquès del Montseny i president de la Diputació de Barcelona el 1939. Monàrquic espanyolista de provada reputació –havia ocupat el mateix càrrec durant la dictadura de Primo de Rivera–, va gosar fer un informe reservat en què es queixava d'algunes decisions econòmiques que perjudicaven els empresaris catalans. N'hi va haver prou perquè fos destituït per Serrano Suñer el setembre del 1939.

D'altres havien de reconvertir-se, i abjurar del seu passat, com Ferran Valls i Taberner, que va escriure 'La falsa ruta', seguit dos dies després per Carles Sentís amb un títol ben expressiu: "¿Finis cataloniae? El fin de una película de gangsters, simplemente." Tant Valls com Sentís volien posar l'accent en una distinció entre la Catalunya real i la Catalunya ideal. La Catalunya ideal era un engany que haurien promogut els intel·lectuals catalanistes des de la Renaixença, i que s'havia convertit en un programa polític perillosíssim, culpable també de l'esclat de la Guerra Civil. Pompeu Fabra, Antoni Rovira i Virgili, Carles Riba i tants altres haurien inventat una cultura que volia ser nacional.

Enfront d'aquesta idealització existia una Catalunya real, que era la que representaven els catalans que entenien el seu paper regional dins de la nació espanyola. Aquests eren els cridats a denunciar i combatre la cultura catalanista, i a contraposar-ne un projecte purament folklòric. Per això suprimien l'Institut d'Estudis Catalans i creaven un Instituto Español de Estudios Mediterráneos. I per això mateix es van cuidar de controlar ràpidament instàncies privades, com l'Ateneu Barcelonès, que havia de programar aquells primers anys les conferències que decidien des de la Falange.

Desacreditar els intel·lectuals catalanistes era un objectiu fonamental. Per exemple, a la Solidaridad Nacional falangista es va publicar una llarga sèrie intitulada Fantasmones rojos, en què es ridiculitzava polítics i intel·lectuals. En virtut d'aquests retrats Pompeu Fabra era un vividor del catalanisme; Bosch Gimpera era "Perot lo lladre"; Rovira i Virgili, "un deformador de la historia", i Carles Riba, "el puríssim intel·lectual firmant de manifestos", i de la mateixa manera Pau Casals era la prova fefaent que "es pot arribar a ser un geni en una especialitat artística i portar-se en d'altres com un autèntic ase".

** Article publicat al diari El Punt Avui*

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

El tiempo de las cerezas
Juan Felipe, 2015
★★★

'És fugaç el temps de les cireresi no hi ha temps per al lament'

Una història de l'eclosió del moviment anarquista després de la mort de Franco; el seu auge breu i la seva caiguda fulminant. Es valoren els principals esdeveniments polítics i socials compresos entre els anys 1977 i 1979, com el míting de Montjuïc, les Jornades Llibertàries de Barcelona, el cas Scala i el Vè Congrés de la CNT; el pas de centenars de milers de seguidors a unes poques desenes de milers. I uns anys després, la ruptura sindicalista entre CGT i CNT, culmina el procés de fractura i decadència de l'anarquisme espanyol. Els testimonis són variats: Pepe Ribas, Àngel Bosqued, Ocavio Alberola, Emili Cortavitarte, Manel Aisa i molts més.
Entre les idees expressades, el primer moment de vitalitat per la confluència oberta de moltes lluites fins aleshores clandestines (feminisme, alliberament sexual, defensa del territori, les nacionalitats, l'antifeixisme, etc.). Pepe Ribas, director de la revista "Ajoblanco", explica molt gràficament com a Barcelona coincidien (i convivien) els escriptors del boom llatinoamericà amb els artistes de la Nova Cançó. Però va ser molt difícil integrar les grans figures de l'exili amb els presos polítics amnistiats i els milers de joves no necessàriament anarquistes que venien de les lluites socials.
Hi ha qui considera el fracàs de l'anarquisme per l'impacte de l'atemptat de la sala Scala, perpetrat per les forces d'ordre públic i atribuït a una acció anarquista. Altres apunten a causes endògenes, com el sectarisme i el desconeixement de la realitat dels dirigents anarquistes. Fos com fos, l'etapa de fulgor llibertari va ser intensa però breu, fugaç com el temps de les cireres, que deia la vella cançó de la Comuna de París.

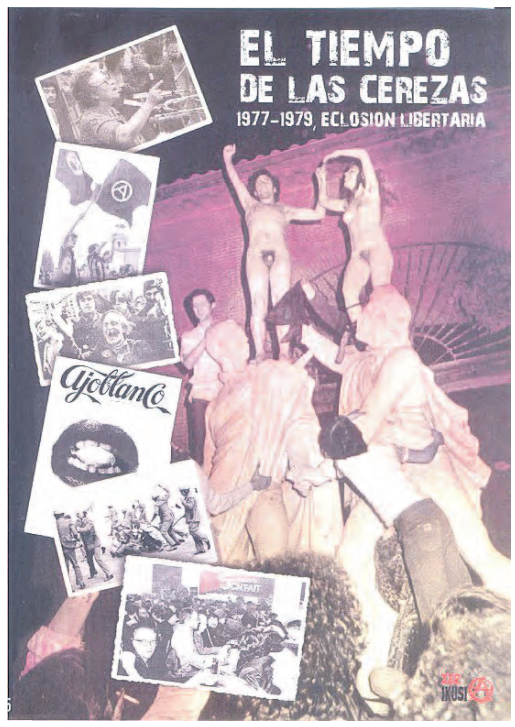

El príncep de la ciutat
Sidney Lumet, 1981
★★★★★

Tot es veure aquesta pel·lícula i pensar en la la tènue línia que separa la llei del delicte. Basada en fets reals. La història d'un agent policial en crisi personal que denuncia les múltiples formes de la corrupció al cos policial i inculpa (sense pretendre-ho inicialment) molts dels seus companys. La corrupció comença amb petites irregularitats durant la persecució dels delictes, amb l'excusa de fer la feina bruta de netejar la ciutat d'indesitjables. Però després ve l'afany de lucre i, finalment, la necessitat de tapar-ho tot. Llavors, la diferència entre un policia i un delinqüent desapareix.
La pel·lícula és molt bona perquè està plena de detalls i de matisos sobre la psicologia dels policies, dels delinqüents, dels periodistes i dels jutges. Els grans protagonistes són, però, les clavegueres de l'Estat: les escoltes il·legals, els suborns, els confidents… És una pel·lícula rodona per la intel·ligència i credibilitat del guió, per les magnífiques interpretacions dels actors, per la fotografia, la música i la realització. Obra mestra a recuperar.

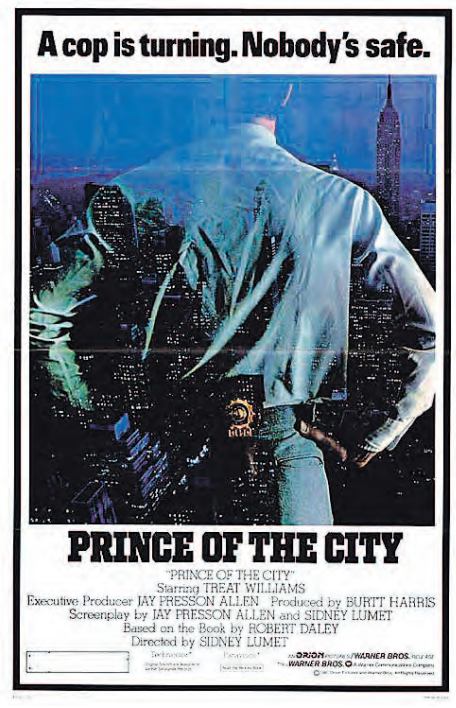

Privilegi
Peter Watkins, 1967
★★★★

Distòpia de la vida d'una jove estrella de la música pop, que es converteix en un fenomen de masses gràcies a la promoció interessada per part dels poders del sistema (polític, econòmic i religiós). La gent l'estima de manera exagerada -fins i tot se subhasta el seu cabell i i es comercialitzen perruques amb el seu pentinat-; segueixen tots els seus passos i opinions. En realitat, Steven és una persona sense vida pròpia perquè l'agenda diària li controla un agent comercial. Obscures connexions entre la indústria musical i els partits polítics converteixen aquesta celebritat en un vehicle ideal per a la transmissió de missatges polítics. La falta de diferències ideològiques entre els dos grans partits fan que l'únic missatge que calgui vehicular sigui el de la mera alienació social. Això s'assoleix en una de les escenes importants quan Steven és el principal atractiu d'una gran celebració religiosa concebuda segons l'estètica nazi: creus de foc, estendards, desfilades marcials, braçalets, salutacions a la romana, declamacions retòriques a la multitud i un únic missatge: "nosaltres ens conformarem". L'estil de Watkins és novament el dels fals documental, tant interessant des del punt de vista dialèctic com monòton per a l'espectador. Amb veu en off explicativa dels personatges i les situacions, el film pateix certa fredor que només anima una mica l'estètica pop tan sixties i la presència de la bellíssima actriu Jean Shrimpton, una model professional que aleshores presumia de ser la model més ben pagada del món. Paradoxes de Watkins: contractar una model multimilionària per a una pel·lícula que crítica les indústries culturals. El millor de la pel·lícula és la vigència del plantejament teòric: el control dels poders públics sobre la cultura.

Més enllà de l'islam: el cos com a espai de lluita

Ángeles Ramírez

La "qüestió" del mocador de les musulmanes se sol explicar d'una manera individualista o localista: es fa referència als desitjos de les dones, a les seves obligacions, a pragmatismes o a circumstàncies religioses, polítiques o socials.

D'una banda, el pensament liberal aplica un bast marc que associa el fet de tapar-se el cos amb la subordinació als homes i el destaparse, amb l'alliberament de la dominació masculina. Aquí les dones són comminades a treure's el hiyab com a mitjà per acabar amb la seva subordinació.

Per un altre costat, en un plantejament més propi d'una part de la militància d'esquerres, feminista o postcolonial, se situa el hiyab al centre de les estratègies de resistència de les dones i els pobles, la qual cosa podria anomenar-se com a orientalisme invertit. Les dones amb mocador són presentades des d'un punt de vista romàntic, moltes vegades marianista, que ignora o invisibiliza altres opressions que poden donar-se acompanyant –o no– a les maneres de vestir.

Un tercer esquema de pensament associa el mocador a la resolució de dilemes quotidians esbossats pel capitalisme: el hiyab ajudaria a franquejar el pas als espais públics per consumir o per exercir treballs remunerats exteriors a la llar.

Però hi ha altres maneres de pensar aquestes qüestions. Em refereixo als marcs que posen al centre el cos i el seu control com a subjecte i objecte polític. En els cossos de les dones es duen a terme, de manera real i constant, una sèrie de batalles polítiques fonamentals en els processos socials, que inclouen tant els moviments de, per exemple, Stop Gordofobia com, efectivament, les lluites per portar el mocador musulmà o per no portar-ho.

El cas de la vestimenta musulmana a Iran té elements que permeten pensar el cos de les dones com un terreny polític sense passar pels processos individuals pels quals les musulmanes opten per posar-se o treure's un mocador.

La història nacional contemporània d'Iran, com la de molts altres llocs, es relaciona amb la construcció d'un cos nacional femení. El 1936, Resa Shah va prohibir que les dones portessin vel facial i xador, influït per les polítiques modernistes de Ataturk. Després de la seva abdicació, va tornar el xador, que va ser perseguit informalment per Mohammed Resa Pahlevi, amb una forta política d'imatge que ho associava al retard i a la pobresa, humiliant públicament en ocasions a les dones que el portaven.

El regnat del Shah va ser el moment de la inserció capitalista d'Iran, que va venir unida a la corrupció i la repressió de la dissidència. Però va ser aquest mateix procés, acompanyat d'urbanització i migracions, el que va permetre el qüestionament –entre altres coses– del procés d'occidentalització pel qual va passar Iran.

El xador es va convertir en un símbol de resistència contra el Shah, amb fortes contradiccions. Algunes estudiants optaven, dins del seu activisme polític, per portar un xador a l'Iran dels setanta, malgrat el que els suposava acadèmicament; alhora, eren pressionades pels seus companys per posar-se'l (Keddie, 2006).

Després de la Revolució de 1979, coneguda com a Revolució islàmica, encara que no ho va ser sinó al final, l'estatut de les dones va sofrir diferents canvis, que tenien com a fi restringir la seva presència a l'espai públic. Immediatament després de la revolució, es va imposar una norma jurídica vestimentaria que obligava a les dones a cobrir-se amb hiyab.

La nuesa de les dones que no ho portaven era considerada, per part d'alguns grups polítics, com un despreci de la sang dels màrtirs que van donar la seva vida per la Revolució (Afshar, 1985).

D'aquesta manera, la reivindicació d'aquests models femenins va acabar convertint la revolució en contrarrevolució (Sedghi, 2007). Després d'una relaxació relativa, la victòria en les eleccions de Ahmadinejad (2007), va obrir un cicle més conservador pel que fa a la presència de les dones a l'espai públic.

Encara avui es produeixen campanyes que endureixen la vigilància sobre les dones que el seu hiyab no es considera apropiat, pel seu estampat o perquè deixa veure massa cabells. Les bad-hejabi són detingudes, amonestades o multades per la policia religiosa no només per no complir la llei, sinó per no respectar la moral musulmana. El president Rouhani, electe des de 2013, ha començat a plantejar dubtes en l'últim any sobre la legitimitat que la policia usi la violència per obligar a les dones a tapar-se.

Una conseqüència important de la regulació de la vestimenta de les dones als espais públics, com passa no només a Iran, sinó a França o Bèlgica, és que qualsevol persona es converteix en possible denunciant només a partir de la mirada. D'aquesta manera, les dones-objectiu estan permanentment vigilades.

Iran, a més, distribueix una sèrie de pòsters als negocis (Koo, 2014) perquè ells també vigilin el manteniment de la norma. L'Estat fiscalitza així a les dones i a la població en general. Per això la norma vestimentaria té un enorme valor com a instrument de control de la població.

La reglamentació es produeix sobre el cos i des del cos es respon. En aquest context s'inscriu la campanya 'My stealthy freedom', iniciada per la periodista iranià resident a Gran Bretanya Masih Alinejad.

En la primavera de 2014 es va crear una pàgina en Facebook en la qual les dones d'Iran comparteixen fotos en espais públics sense el hiyab que l'Estat persa els imposa des de 1979. Actualment, s'alimenta un blog on a més col·loquen les reaccions, articles i comentaris sobretot el que té a veure amb la política vestimentaria de l'Estat iranià.

Les dones, juntament amb les seves fotos, comenten els seus sentiments respecte al hiyab obligatori i relaten experiències relacionades amb el seu desafiament a la llei. Una dels temes més interessants és que en la major part dels comentaris es reivindiquen alhora el dret a vestir sense hiyab i el dret a portar-ho; s'exigeix un Iran para totes les dones: és a dir, no es discuteix el desig de les dones de portar el hiyab ("I believe in hijab, but I hate obligatory hijab"), sinó el fet de la seva imposició. Aquesta llei acaba sent, com escriu una de les activistes, no només un acte directe de repressió contra la meitat de la població, sinó un pretext per immiscuir-se en les vides de la gent. L'objectiu del control està complert. Hi ha també un clar interès per presentar als homes com a companys de lluita i no com a enemics.

En paraules de Yion Koo, mentre el govern iranià usa la llei del hiyab com una manera de control, les dones ho utilitzen com una metàfora política de resistència contra ell.

Per això l'exemple d'Iran i la lluita política des del cos ens ensenya dues coses: la primera, que la imposició vestimentaria no és una cosa irrellevant, sinó una qüestió fonamental en el control de la població. Aquí caldrà estar atentes al que passi a França, a la seva cerca d'espais per a noves restriccions vestimentarias per a les musulmanes i al seu contagi a Espanya, com ja ha ocorregut pel que concerneix les regulacions del hiyab i del niqab; la segona, que la romantització i individualització del mocador musulmà invisibilitzen el seu paper com a instrument de lluita política, que no passa per preguntar-se per la seva legitimitat o no, sinó pel qüestionament sistemàtic de la legitimitat de legislar sobre el cos.

Referències Bibliogràfiques

AFSHAR, Haleh (1985): "Women, State and Ideology in Iran", en Third World Quarterly, vol. 7, nº 2, abril.
KEDDIE, Nikki R. (2006): Las raíces del Irán moderno, Barcelona, Belacqva.
KOO, Gi Yeon (2014) "Women as Subject of Defiance and Everyday Politics of Hijab as Dress Code in Modern Iran", en Asian Women, vol. 30, nº4: 30-51
SEDGHI, Hamideh (2007): Women and Politics in Iran. Veiling, Unveiling and Reveiling, Nueva York, Cambridge University Press.

** Ángeles Ramírez és professora a la Universitat Autònoma de Madrid. Article publicat a la revista Diagonal.*

Llibres

Apóstoles y asesinos

Antonio Soler.
Galaxia Gutenberg, 2016, 440 pàg.

Passo l'última pàgina d'"Apóstoles y asesinos", la darrera novel·la d'Antonio Soler, i no puc fer res més que recomanar la seva lectura a qui dubti sobre què llegir ara mateix o d'aquí a uns anys. Hi vaig arribar amb la prevenció que sovint tinc davant de les propagandes exagerades d'algunes editorials quan fan promoció de les seves novetats i en surto amb la seguretat que un dia o altre tornaré a banyar-me en el seu riu de tinta.

He passat dies molt entretinguts, recorrent les vides, els carrers, les idees i els pensaments de la Barcelona del primer terç del segle XX des dels ulls d'alguns dels seus protagonistes. Però, sobretot, he passat uns dies amb els ulls oberts i el cap bullint de saber i pensar que cada cop que la feina m'ho permetia tenia esperant-me aquesta colossal obra sobre la lluita de la nostra classe obrera a començament del segle XX. Amb tot això, sí que he de dir que el títol és clarament millorable, però un punt negatiu contra molts altres que són absolutament positius no enfosqueix el balanç, ni molt menys.

No conec massa la literatura castellana contemporània però és evident que Soler en deu ser un dels escriptors capdavanters. Almenys pel que jo n'he llegit en aquestes pàgines i per les referències que sobre ell vaig buscar abans de començar la lectura. El sol fet de saber que és membre fundador de l'Orde del Finnegans, amb Lago, Jordi Soler, Vila-Matas i Malcom Otero Barral, i que com a tal venera l'"Ulisses" de Joyce, li aporta com a mínim una intenció literària que ràpidament me'l va fer separar dels creadors de literatura de consum que sovint avorreix fins i tot les pedres alhora que té l'única intenció d'esdevenir producte. Aquesta novel·la, és clar, no és només producte i per això, per dir-ho de forma resumida, es pot rellegir.

"Apóstoles y asesinos" té una intenció clarament divulgativa i popularitzadora d'un període històric d'aquest país i de les lluites desenvolupades per la seva classe obrera sense caure ni en simplificacions ni en superficialitats, tot embolcallat amb un domini total de la narrativa amb tècniques diverses i en alguns casos arriscades que separen la novel·la del *best seller* alhora que no deixen de fer-la més interessant i entretinguda.

El centre de l'obra és la biografia de Salvador Seguí, el Noi del Sucre, i dels seus inseparables amics Layret i Companys. No hi surten sols, és clar, i per les pàgines del llibre hi circulen sindicalistes com Pestaña, confidents com els Rull, i criminals com Martínez Anido i Arlegui, però tampoc hi són sols, ja que el protagonisme és majoritàriament col·lectiu i són centenars els personatges reals que hi estimen, viuen i moren; i molts d'aquests morts, com a conseqüència d'impactes de bala ja que bona part de la novel·la es desenvolupa durant els anys del pistolerisme barceloní.

He anat dient "novel·la" a aquest llibre i si bé es clar que es tracta d'un text narratiu, és ben clar també que la informació de recerca i aplec històric que conté el podria situar en un altre espai més proper a la divulgació de la història contemporània, amb nombrosíssimes fonts utilitzades i, això sí, no citades pel fet que la voluntat de l'autor en aquest cas és posar la literatura al servei de la història i del relat biogràfic. I ho aconsegueix sense cap mena de dubte.

Entre els seus nombrosos capítols -la novel·la passa de les 400 pàgines- crec que cal destacar-ne dos. D'una banda el que porta per títol "Barcelona Traction Light and Power" que, com el seu nom indica, tracta i desenvolupa la vaga de la Canadenca, i ho fa tan bé i de forma tan entenedora i clara alhora que emocionant, que crec que se'n podria fer una separata que triomfaria entre els lectors menys llegits però més conscients. El segon capítol que crec que cal assenyalar és "La Mola", en què l'autor barreja desenes d'històries personals d'anarquistes i membres del Sindicat Lliure abans de perpetrar atemptats o de ser assassinats amb les paraules de reflexió sobre el sindicalisme de Seguí escrites des de la presó de la Mola de Maó. La forma acomboia el fons i fa que aquest prengui una volada que converteix els textos de teoria anarcosindicalista de Seguí en poesia.

Crec que aquests dos capítols són dos dels punts forts del llibre, però la seva totalitat i el plaer de llegir història en majúscules amb un treball immens de documentació i sense caure en el relat fàcil i la novel·lització efectista el situen molt amunt entre les obres literàries que tenen com a centre argumental el moviment obrer i l'anarquisme en particular. Que vagi de gust. Així acabo.

Jordi Martí Font

Revistes

BANC EXPROPIAT

Publicació editada pel Banc Expropiat de Gràcia amb motiu del seu desallotjament,
https://bancexpropiatgracia.wordpress.com/

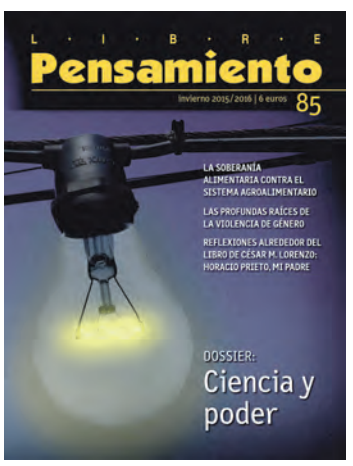

LIBRE PENSAMIENTO

Revista trimestral de reflexió i anàlisi editada pel Comitè Confederal de la CGT,
http://librepensamiento.org/

ROJO Y NEGRO

Periòdic mensual confederal de la CGT amb l'actualitat sindical i social,
http://www.rojoynegro.info/

DIAGONAL

Periòdic quinzenal d'actualitat crítica estatal i internacional,
https://www.diagonalperiodico.net/

Projekt A

Redacció

"Projekt A, de Marcel Seehuber (director, escript, càmera) i Moritz Springer és un documental que contradiu els clixés típics sobre l'anarquisme i deixa clara una cosa: un altre món és possible. Sigui al districte d'Exarchia a Atenes, amb les seves influències anarquistes; les accions de protesta contra l'energia nuclear a Alemanya; la més gran organització anarcosindicalista del món, la CGT a l'estat espanyol; o sigui als projectes de la Cooperativa Integral Catalana (CIC) a Catalunya o del grup Kartoffelkombinat a Munic, també organitzat cooperativament. Els activistes hi aporten la idea d'una existència independent de l'Estat i les seves estructures, basada en la igualtat de drets i amb l'objectiu d'una economia solidària i comunitària.

Projekt A planteja una visió alternativa del món i mostra algunes idees anarquistes de vida i d'actuació conjuntes. Una forma de societat en la qual ningú no hauria de tenir el poder de controlar el coneixement, els recursos naturals, la terra o altres persones.Tracta sobre la idea política de l'anarquisme i la seva aplicació pràctica en diversos projectes.

En un interessantíssim viatge per Europa, els documentalistes Marcel Seehuber i Moritz Springer van a la Trobada Internacional Anarquista de Saint Imier (a Suïssa), amb més de 3.000 participants; acompanyen l'activista Hanna Poddig en les seves accions de protesta contra l'energia nuclear; visiten el sindicat CGT a Barcelona i iniciatives de la Cooperativa Integral Catalana (CIC); coneixen Parko Narvarinou, una zona d'aparcament ocupada a Atenes que ara es fa servir com a parc públic; i s'endinsen en el reeixit projecte "Kartoffelkombinat" a Munic.

A Projekt A prenen la paraula els protagonistes d'un moviment anarquista o d'inspiració anarquista molt variat. Mostra el que és realment l'anarquisme, més enllà de l'estereotip de manifestants violents. Els anarquistes que apareixen en aquest documental treballen per un desenvolupament constructiu, i el més emancipat possible l'Estat, de la societat i de formes de vida col·lectiva.

Pau Martínez Muñoz, autora del llibre
"Mateo Santos. Cine y anarquismo. República, guerra y exilio mexicano"

"Mateo Santos va propagar el cinema als locals obrers"

"Era autor de nombrosos articles així com de dos documentals sobre la Guerra Civil"

Mateo Santos al mig, entre Francisco Elías i Hans Behrendt; al darrere Kart L.Flatan, (Popular Film, febrer 1934)

Josep Estivill

Pau Martínez Muñoz és llicenciada en Història de l'Art i doctora en Comunicació Audiovisual. El 2006 va rebre el premi Cinema Rescat d'Investigació Cinematogràfica. Ha publicat articles relacionats amb la filmografia anarquista i ha participat en diversos congressos de l'Associació Espanyola d'Historiadors de Cinema, de la qual és membre.

- Qui és Mateo Santos?

La primera vegada que vaig sentir parlar de Mateo Santos (1890-1964) va ser citat pel professor Alejandro Montiel, que més tard es va convertir en el director de la meva tesi doctoral sobre cinema anarquista. No es coneixia res sobre ell a excepció que era periodista i havia dirigit la revista *Popular Film*, era autor de nombrosos articles així com de dos documentals sobre la Guerra Civil, però havia desaparegut a Mèxic; semblava que allà se'l va engolir la terra.

En defensar la meva tesi vaig marxar a Mèxic per tal d'esbrinar més coses sobre ell i descobrir com havia continuat la seva vida professional després de sortir dels camps de presoners francesos i fer el salt a l'Atlàntic, una dècada després de finalitzar la guerra. Em va interessar molt la seva figura com a intel·lectual llibertari que va propagar el cinema als locals obrers mitjançant xerrades i projeccions. Santos també va crear una Associació Espanyola de Cinema (ACE) amb la intenció de reproduir els postulats del "Ciném a du Peuple" francès i va intentar crear una escola cinematogràfica a Barcelona amb una mentalitat oberta i moderna.

Em va semblar que la figura de Mateo Santos era absolutament desconeguda i reunia prou elements significatius per a donar-la a conèixer.

- Com formació va tenir i quina ideologia defensava?

Santos va tenir una formació autodidacta, va començar a publicar poemes de molt jove en *Vida Manchega* (1912-1920 Ciudad Real), una revista editada a la seva terra d'origen i al *Eco artístico* (1909-1923), una altra revista d'espectacles editada a Madrid. Després, ja instal·lat a la capital va a col·laborar amb *La Tribuna de Madrid* (1915-1922), i va entrar en contacte amb el periodisme professional a través de Enrique López Alarcón. Més tard, marxà a Barcelona i formà part del grup de *Los Miserables* amb Àngel Samblancat com a director d'aquest diari. A la ciutat comtal s'especialitza en el periodisme cultural i alterna la crítica teatral amb incursions en el món del cinema. També comença l'escriptura de novel·les curtes, peces dramàtiques i assajos. Però va ser amb la creació del setmanari *Popular Film* (1926-1937) on desenvolupa una visió sobre el cinema que pren com a model el film soviètic per a defensar el protagonisme de les classes populars. Des d'un posicionament anarquista critica obertament les polítiques culturals dels diferents governs i escriu articles amb els quals polemitza sobre els temes d'actualitat.

- Parlan'ns del conegut "*Reportaje del movimiento revolucionario en Barcelona*"

Immediatament després de ser sufocat el cop militar a Barcelona, la CNT-FAI va crear una Oficina de Propaganda i Informació capitanejada pel periodista Jacinto Toryho, qui va crear una Secció de Cinema i va posar a Mateo Santos com a director d'aquesta secció. Mentre Toryho organitzà els primers equips de reporters per filmar al front d'Aragó, Santos va muntar i escriure el comentaris de *Reportaje del movimiento revolucionario en Barcelona*. Aquest documental es va fer reunint el material que havia estat filmat per alguns aficionats de manera improvisada, gent que havia sortit als carrers de Barcelona entre el 19 i el 24 de juliol de 1936 capturant amb una càmera el que veien al seu pas. A aquestes imatges documentals es fan afegir algunes altres ficcionalitzades per donar-li més dramatisme a la cinta.

- Quina repercussió va tenir aquest reportatge?

Abans que *Reportaje del movimiento revolucionario en Barcelona* arribés a les pantalles dels cinemes espanyols, alguns fragments es van difondre inserits en noticiaris i documentals estrangers. Una còpia del film va arribar a Alemanya i un altre a Veneçuela, països des d'on es va manipular per difondre els continguts més virulents de la pel·lícula fora del seu context original. Es van utilitzar per a fer una campanya de contrapropaganda a la República oferint una imatge de caos i de sovietització que no es corresponia amb la realitat.

- Comenta'ns l'altre reportatge seu "*Barcelona trabaja para el frente*"

Aquest documental va ser un encàrrec del Comitè Central de Abastos, realitzat l'estiu de 1936 amb la intenció de mostrar la bona organització revolucionària del sindicat anarquista. Aquest Comitè s'encarregava de la distribució d'aliments als diferents mercats de Barcelona, als hospitals i al front de guerra. Les imatges fan un recorregut per diferents indústries agroalimentàries dirigides per comitès obrers de la CNT i al final apareix la seqüència més xocant amb els menjadors de l'hotel Ritz de Barcelona col·lectivitzats pels treballadors.

Però aquesta pel·lícula no es va estrenar mai ja que es va considerar inoportú exhibir abundància de menjar en un moment que ja havien començat a distribuir-se cartilles de racionament entre la població.

- I la seva producció bibliogràfica durant la Guerra Civil?

Durant la guerra, Santos no va deixar d'escriure articles publicats a diversos mitjans llibertaris com *Amanecer, Mañana, Tiempos Nuevos, Solidaridad Obrera, Tierra y Libertad*. A més, la Conselleria d'Informació i Propaganda del Consell d'Aragó li va editar dos títols, *Aguafuertes de la Guerra Civil* i *Un ensayo de Teatro Experimental*, el 1937. El mateix any va escriure l'opuscle El cine bajo la svástica, on denuncia el cinema de propaganda feixista i nazi.

- Què se'n va fer de Mateo Santos després de la guerra?

Després de la guerra, Santos va passar pels camps de presoners francesos d'Argelès-sur-Mer i Le Barcarès fins agost de 1939. Després es va establir a Bordeus, anys més tard a Toulouse i finalment va marxar a Mèxic el 1949, on va viure al Districte Federal fins la seva mort l'any 1964.

- Quina és la importància i la vigència de Mateo Santos en l'actualitat?

Més que tota la seva obra periodística o com a narrador i assagista, que és absolutament desconeguda pel gran públic; la transcendència de Mateo Santos ha arribat a través de les dues pel·lícules que es conserven, *Reportaje del movimiento revolucionario en Barcelona* i *Barcelona trabaja para el frente*. Aquests són els primers documents visuals sobre la Guerra Civil que resten com a testimoni de la història amb la propaganda i la defensa dels ideals anarquistes. En aquestes pel·lícules apareix el germen del relat romàntic que varen construir els llibertaris sobre la guerra, una visió apassionada sobre els esdeveniments que els va tocar viure.